KEITH DOUGLASS

VIPERA

ATACA

USS CARRIER 02

Keith Douglass

VIPERA ATACĂ

Ebook v[3.0]

Prolog

09h20’ 12 Ianuarie
Mong-koi, Burma[1]

Generalul Hsiao Kuoping se aplecă pe sub elicea aflată încă în rotaţie şi traversă pista cu paşi mari, îndreptându-se către grupul care îl aştepta. Plouase noaptea trecută şi pista era alunecoasă şi plină de ochiuri de apă ce se învolburau în vârtejul iscat de elicea elicopterului.

Zborul de la Rangoon spre nord-est fusese lung şi asta îl enervase pe general. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă fusese în Bangkok. Călătoria, din capitala Thailandei până în acest colţ îndepărtat al Burmei fiind periculoasă, şansele de a fi descoperit creşteau de fiecare dată când făcea drumul dintre cele două ţări.

Hsiao nu era în uniformă, dar garda de onoare burmaneză şi ofiţerii îl salutară. Unul dintre cei trei ofiţeri prezenţi purta o uniformă austeră de general al Armatei Populare Chineze. Un altul, gras şi îndesat, era îmbrăcat în uniforma de general al armatei burmaneze.

Cu ochelari, statură mică şi păr cărunt, Hsiao arăta mai degrabă a profesor de liceu decât a ofiţer, dar grupul care-l aştepta îl întâmpină ceremonios şi cu mult respect. Pe

[1] Burma (Birmania) – actuala Uniune Myanmar.

vremuri fusese director al departamentului de externe al serviciilor secrete chineze. Teoretic încă mai era. Cei din Beijing nu ştiau că acum nu mai lucra pentru ei ci pentru el însuşi.

Un tunet se rostogoli prin cer şi Hsiao îşi ridică privirea.

Două avioane chineze de luptă, Shenyang J-7S, coborâră în picaj prin văzduh, vârfurile lucitoare ale aripilor lăsând dâre albe prin aerul jilav al dimineții.

— Este o onoare pentru noi, spuse unul dintre ofițerii chinezi, generalul Xiang Xu, un bărbat scund, cu trup subțire, comandantul forțelor RPC, cu baza secretă în Burma. Am crezut că veți rămâne în Bangkok până la sfârşitul săptămânii!

— Da, aşa intenționam, răspunse Hsiao cu o voce gravă şi amenințătoare.

Xiang şi colonelul chinez se mişcară stânjeniți de privirea lui fixă. Ofițerul burmanez, care nu înțelegea limba chineză, părea încurcat.

— Din nefericire se pare că anumite evenimente au adus o schimbare a planului. Care cretin a ordonat suspendarea zborurilor din Fuhsingchen? întrebă Hsiao.

— Eu... eu am dat ordinul, tovarăşe general, spuse Xiang înghițind în sec.

Hsiao se uită fix la bărbatul cel scund până când Xiang îşi coborî privirea.

— Şi motivul?

— Cu două zile în urmă, am fost anunțat că un portavion american a intrat în Golful Thailandei, pentru a veni probabil în ajutorul regimului de la Bangkok. M-am gândit că e mai bine să suspendăm zborurile de la Fuhsingchen decât să riscăm să fim descoperiți de americani.

— Şi chiar sunt americanii atât de grozavi încât toate planurile mele să fie date peste cap? Trebuie să anulez tot ceea ce am făcut până acum pentru că vreo câteva nave de-ale lor se apropie de coasta Thailandei?!

— Domnule... tovarăşe... am încercat să vă prevenim. Legăturile dintre baza noastră de aici şi Bangkok sunt însă greoaie şi nesigure.

— Ieri v-am transmis un mesaj prin care vă informam asupra situației, generale! Credeam că vi s-a adus la cunoştință, adăugă şoptit colonelul Wu Ying, privindu-l pe Xiang pe furiş.

— Exact, colonele.

Din nou se auzi tunetul şi cele două avioane de luptă se apropiară de aerodrom. Trenul lor de aterizare era coborât, flapsurile întinse, avioanele pregătindu-se să aterizeze pe pistă la capătul dinspre junglă.

— Văd că totuşi continuă transferul de avioane.

— Da domnule, l-am reluat în dimineața asta, spuse Wu. Au sosit deja optsprezece cu tot cu astea două. Cele de la Fuhsingchen trebuie să ajungă aici în următoarele douăzeci de ore. Am ordonat ca zborurile să fie reluate imediat ce am primit mesajul dumneavoastră de azi dimineață.

Hsiao privi tăcut cele două avioane care aterizară ocolind locul în care se afla grupul. Paraşutele lor de frânare se deschiseră.

Operațiunea fusese pusă la cale de câțiva ani. Era de o mare anvergură şi de o vastă perspectivă şi cel mai neînsemnat incident ar fi putut da totul peste cap. Ordinul dat de Xiang de a se întrerupe transferul de avioane era un asemenea incident. Hsiao hotărî în cele din urmă:

— Colonele Wu, arestează-l pe generalul Xiang!

— Domnule! spuse Wu înțepenind.

Doi dintre soldați înaintară încadrându-l pe Xiang. Unul dintre ei scoase pistolul generalului din toc.

— Protestez! explodă Xiang. Am prieteni în Comitetul Central!

Hsiao nu-l băgă în seamă.

— Colonele Wu, acum tu preiei comanda aici.

— Tovarăşe general, spuse colonelul umflându-şi pieptul cu mândrie, mă onorați!

Hsiao ştia exact ce-i trecea lui Wu prin minte, recunoaştere, avansare, promovare… Ce păcat că un ofițer atât de capabil avea să fie dezamăgit. Wu era convins că se afla aici, în Burma, din ordinul celor de la Beijing, ca parte a unui program secret aprobat de Comitetul Central.

Colonelul Wu avea să fie surprins să afle că avioanelor chineze de luptă care se aflau acum la Mong-koi le fusese schimbată misiunea de către serviciul secret al lui Hsiao, Beijingul neştiind nimic despre această operațiune. Avioanele erau asamblate la Mong-koi folosind aceleaşi filiere care ani de zile fuseseră ca o pâlnie între armata chineză şi guvernele revoluționare ale lumii. Dar rechizițiile şi aprobările erau ale lui Hsiao şi nu ale Partidului.

Wu putea să se considere norocos dacă nu era împuşcat imediat ce avea să se afle despre rolul lui în această operațiune. Cât despre Xiang şi prietenii săi de la Beijing, el nu va avea posibilitatea să ia legătura cu ei. Soarta lor nu-l interesa pe Hsiao. El trebuind doar să aibă grijă să nu-i trezească suspiciuni colonelului până când *Sheng li* nu era de partea lui.

Sheng li. Aceste cuvinte, care în mandarină însemnau *victorie,* sunau ca un marş popular triumfal în creierul lui Hsiao. Curând, curând…

— Menții acelaşi orar pe care l-am întocmit, îi spuse Hsiao lui Wu. Evenimentele din Thailanda au ajuns la un punct în care nimic nu trebuie să împiedice finalizarea acestei operațiuni. Nimic!

— Am înțeles tovarăşe general! Şi generalul Xiang?

Hsiao îi aruncă generalului o singură privire. Omul stătea între cei doi gardieni ai săi, pe jumătate sprijinit de către ei.

Ochii îi erau sticloşi şi arăta de-a dreptul şocat.

Hsiao ştiuse de la bun început că Xiang era un prost. Singura lui calitate fusese uşurința cu care se lăsase

manevrat de Hsiao, care avusese nevoie de o marionetă cu grad superior la baza din Fuhsingchen, în sudul Chinei, pentru a schimba cursul avioanelor furate.

Dar acum nu mai era nevoie de el, slăbiciunea lui făcându-l de prisos.

— Împuşcaţi-l!

— Nu! Sunt un general fidel Republicii Populare! Nu poţi face asta! strigă Xiang luptându-se cu gardienii săi. Ameninţările şi strigătele sale de protest se auziră tot mai slab în timp ce gardienii îl târau departe.

— Insist să-mi spuneţi ce se petrece! zise generalul burmanez în burmană.

Faţa rotundă şi roşie a generalului Nung Kol îţi lăsa impresia că se sufocă în haina sa plină de decoraţii.

— Nimic care să vă poată îngrijora, generale, spuse Hsiao vorbind şi el cu uşurinţă în burmană. A fost pedepsită o încălcare a disciplinei!

Zgomotul puternic al împuşcăturii întări răspunsul liniştitor al lui Hsiao. Kol îşi holbă ochii umezindu-şi buzele şi spuse repede:

— L-am avertizat pe generalul Xiang că zborurile din China nu trebuie întrerupte. L-am avertizat.

— *Sheng li* continuă conform planului, spuse încet Hsiao întrerupându-l.

Generalul Kol se uită încruntat spre cer. Comandant al noii baze militare de la Mong-koi, era îngrijorat tot timpul de prezenţa chinezilor aici, neaprobată de superiorii lui de la Rangoon. În felul lui era şi el un trădător ca şi Hsiao.

— Generale Hsiao, eşti sigur că americanii nu vor descoperi aceste avioane cu ajutorul satelitului lor? Am auzit că pot vedea prin întuneric şi că pot citi ziare din spaţiu…

— Linişteşte-te, generale. Nici măcar americanii nu pot urmări şi supraveghea tot ce se întâmplă în lume! Şi dacă le-ar vedea, ce-i cu asta? Americanii pot protesta la

Rangoon, iar Rangoonul va nega totul şi chestiunea va fi înmormântată pentru că americanii nu vor mai insista. Te asigur, generale Kol, că ei nu vor avea nici cea mai mică idee asupra adevăratei situații decât atunci când va fi prea târziu.

— Americanii pot deveni totuşi o problemă serioasă, insistă generalul burmanez. Thailanda a fost favorita lor ani de-a rândul. Şi un portavion american…

Hsiao arboră o mască zâmbitoare. Kol era la fel de prost pe cât era de corupt, o unealtă folositoare din structura armatei burmaneze, plătit şi de unele grupuri de contrabandişti din Triunghiul de Aur. Hsiao reuşise să-l controleze destul de uşor, amenințându-l că-i va da în vileag legăturile financiare. Curând avea să se lipsească însă de ajutorul militarului burmanez. Până atunci nu era cazul să ştie că *Sheng li* era destinată nu să destabilizeze guvernul thailandez, cu toate că şi asta făcea parte din plan, ci să aducă Thailanda şi Burma pe picior de război.

— Ştiu despre portavionul american *Thomas Jefferson*, generale, spuse Hsiao. Dar aşa numitele super-portavioane nu sunt chiar aşa de invulnerabile cum te-au făcut să crezi. Poți să le laşi în seama mea.

Kol urmări avionul încetinind la capătul pistei şi apoi întorcându-se în direcția hangarelor camuflate.

— Avioanele astea sunt suficiente pentru a face față portavionului american? întrebă el.

— Douăzeci şi cinci de Shenyang J-7S au sosit deja. Şi zece bombardiere Nanchang Q-5[2]. Un portavion american nuclear precum *Jefferson* dispune de nouăzeci de avioane. Au mai multe decât noi. Dar nu despre asta este vorba.

— Pari destul de sigur pe tine, spuse Kol pe un ton înțepat.

---

[2] Nanchang Q-5 – Fantan în cod NATO, aparat de atac la sol dezvoltat din MIG-19 sovietic.

— Aici trebuie să ai încredere în mine, dragul meu. Când va veni vremea, oamenii tăi vor avea de-a face cu Armata Regală Thailandeză, iar colonelul Wu se va ocupa de forțele lor aeriene, spuse zâmbind. Iar eu voi avea grijă de *Jefferson*!

Colonelul Wu zâmbi.

— Va fi o victorie răsunătoare, tovarăşe general, spuse el în burmaneză. Comitetul Central vă va face Erou al Poporului!

Hsiao urmări ultimul Shenyang J-7S dispărând în hangar, la capătul aerodromului. Patriotismul lui Wu era amuzant. Dacă Beijingul afla prea devreme ce făcea el, asta însemna dizgrația... apoi moartea. Dar, oricum, răsplata merita orice risc. Bogăția şi puterea fără de margini, cu neputință de dobândit în serviciul statului, aveau să fie nu peste multă vreme ale lui... numai ale lui.

Hsiao zâmbi.

— Da, încuviință el. Va fi o victorie cum lumea n-a mai cunoscut!

Capitolul 1

13h12’ 14 Ianuarie,
Tomcat[3] 201, catapulta unu, U.S.S.[4]*Thomas Jefferson*

U.S.S. *Thomas Jefferson,* CVN[5]-74, plutea pe ape liniştite. Puntea de zbor era plină de agitația zgomotoasă a oamenilor îmbrăcați cu veste colorate[6] care se pregăteau să trimită în văzduh două avioane a patruzeci de milioane de dolari bucata.

În carlinga avionului său Tomcat F-14D, prins la catapulta numărul unu de decolare a portavionului, locotenentul-comandant Matthew „Tombstone”[7] Magruder, făcu o ultimă verificare a sistemelor avionului, aruncând o privire peste indicatoarele şi cadranele tabloului de bord pentru a descoperi dacă nu-i indicau o funcționare defectuoasă. Răsucindu-se în scaunul său ejectabil, privi

---

[3] Tomcat F-14 avion de vânătoare american, cu geometrie variabilă.
[4] U.S.S. – United States Ship – Navă (militară) a Statelor Unite ale Americii.
[5] CVN – Nuclear Powered Aircraft Carrier – Portavion cu propulsie nucleară.
[6] Personalul tehnic de deservire de pe portavion poartă veste de diverse culori, conform cu specializarea tehnică.
[7] Tombstone – Cavou (toţi piloţii militari americani au câte o poreclă-cod).

peste umăr şi văzu lumina galbenă a semnalului de acces strălucind sus, la turnul de control al portavionului.

La tribord[8] îl zări pe ofițerul de pistă purtând o vestă galbenă şi o pereche de căşti de radio cunoscute sub numele de „urechile lui Mickey Mouse”. Ofițerul îşi roti mâna cu putere pe deasupra capului. Tombstone acționă cele două supape de sub mâna sa stângă, simțind cum Tomcat-ul se cutremură datorită puterii şi zgomotului celor două motoare. Aruncând încă o privire văzu cum aerul de deasupra pistei se învolbură din cauza jetului fierbinte al reactorului său împrăştiat de deflectorul catapultei.

Semnalul luminos de catapultare clipi verde. Erau gata de decolare.

— Acolo-n spate totul e-n regulă? întrebă Tombstone.

— Gata de plecare, domnule Magruder, îi comunică radaristul[9] său prin interfonul avionului.

Locotenentul Jerry „Dixie” Dixon, era ofițerul radarist al lui Tombstone şi se afla pe locul din spate în acest zbor.

La pupa[10], un alt Tomcat, gri-pal, trepida pe pista de decolare în dreptul catapultei numărul trei în timp ce pilotul acționa supapele. Pe botul Tomcat-ului era înscris numărul 232 iar pe coadă era desenat un şarpe de culoare roşie, simbolul Escadrilei VF-95, Viperele. Avioanele urmau să decoleze împreună.

Tombstone se mai uită o dată la tribord şi schiță un gest de salut înspre ofițerul de pistă care stătea aplecat, anunțându-l că era gata de zbor. Ofițerul privi în stânga şi-n dreapta verificând întâi observatorul de siguranță care stătea aplecat la locul său, cu brațul întins, cu degetul mare îndreptat spre cer şi cu arătătorul spre consola de

---

[8] Tribord – partea din dreapta a unei nave privită de la pupa spre prora.
[9] Radarist – RIO (în original) – Radar Intercept Officer.
[10] Pupa – partea din spate a corpului unei nave.

control a catapultei, apoi mai cercetă o dată dacă Tomcat era complet degajat. Abia atunci îi răspunse lui Tombstone la salut, răsucindu-şi graţios mâna lateral-stânga şi arătând înainte. Apoi se lăsă într-un genunchi şi atinse pista.

Deasupra punţii de zbor ţâşniră aburi din catapultele de lansare şi trenul escamotabil ataşat roţii din faţă zvâcni, trăgând după el avionul care lăsă în urmă vălătuci albi de abur.

Şocul îl aruncă pe Magruder spre înapoi. Din pricina acceleraţiei îşi simţi ochii duşi în fundul capului şi i se tăie respiraţia. Când avionul zvâcni înainte se auzi scrâşnetul ascuţit al roţilor. Avionul căpătă o viteză de o sută optzeci de mile[11] pe oră în mai puţin de trei secunde. Pentru o clipă el rămase suspendat în văzduh deasupra prorei[12] portavionului apoi aripile tăiară văzduhul. Cu mâna stângă Magruder prinse manşa şi echilibră aparatul, apoi o trase înapoi înscriind Tomcat-ul în urcare sub un unghi de zece grade.

— Tomcat doi-zero-unu, decolare bună, spuse Tombstone anunţând portavionul că Tomcat-ul său avusese destulă putere să-l poarte spre înălţimi în siguranţă.

— Doi-trei-doi, desprindere bună, spuse o voce ceva mai târziu.

Şi cel de-al doilea avion se afla acum în aer. Tombstone încetini până când coechipierul său de aripă îl ajunse din urmă. Unul lângă celălalt, cele două avioane continuară să urce îndreptându-se spre un covor de nori printre care se zărea cerul albastru.

— Te auzim, Sharpshooter[13]! se auzi vocea controlorului de zbor de pe portavion. Numai bine.

---

[11] O milă marină – 1.852 metri.

[12] Proră – partea din faţă a corpului unei nave.

[13] Sharpshooter – ţintaşu'

— Recepţionat, zise Tombstone schimbând frecvenţa. Sharpshooter doi, aici şefu'. Cum mă auzi? Terminat.

— Te recepţionez foarte bine, Stoney.

Colegul său de aripă era locotenentul E. E. Wayne „Batman”.

— Se pare că avem CAVU[14] până la Bangkok, spuse Batman.

Tombstone privi într-o parte. Tomcat 232 îşi menţinea poziţia chiar în stânga, în dreptul aripii. Văzu căştile lui Batman şi ale radaristului său, locotenentul Ken „Malibu” Blake.

Batman ridică degetul mare în sus.

— Ay-firmativ[15], încuviinţă Tombstone.

Plafon şi vizibilitate nelimitată. Era o zi splendidă pentru zbor.

— Următoarea escală, doamnelor şi domnilor, Thailanda cea exotică...

Cele două avioane îşi continuară urcuşul până când atinseră douăzeci de mii de picioare[16]. În urma lor pluteau norii împrăştiaţi, vizibili datorită umbrelor lor de pe suprafaţa oceanului. La aproape trei sute cincizeci şi cinci de mile pe oră, aripile cu geometrie variabilă ale Tomcat-urilor se retraseră, avioanele semănând acum cu două săgeţi spintecând cerul albastru. U.S.S. *Thomas Jefferson*, o combinaţie plutitoare între un aeroport şi un oraş adăpostind şase mii de oameni, se topise în zare pierzându-se pe apele fără sfârşit.

— Sharpshooter, aici Homeplate[17]!

---

[14] CAVU – Ceiling And Visibility Unlimited – plafon şi vizibilitate nelimitată

[15] Combinaţie între „Aye aye” – am înţeles şi „afirmativ”.

[16] Un picior – 0,3048 metri.

[17] Homeplate – Farfurioara

Tombstone recunoscu vocea comandantului Stephen Marusko cunoscut sub numele de CAG[18], Comandantul Grupului Aerian. Farfurioară era numele de apel al port-avionului *Thomas Jefferson*.

— Aici Sharpshooter. Dă-i drumul, Homeplate.

— Ca să nu uitați, măi băieți, spuse CAG. Aduceți-vă aminte de ROE[19]!

ROE nu însemnau altceva decât regulile de angajare în luptă şi fuseseră fixate şi discutate cu meticulozitate în timpul şedinței dinaintea zborului, în această dimineață. Aviația de pe U.S.S. *Thomas Jefferson* venea în sprijinul Forței Aeriene Regale Thailandeze, misiunea presupunând intrarea într-o zonă de luptă. Fuseseră atenționați să nu se amestece oricum. ROE prevedeau pentru această operațiune un plafon de zece mii de picioare limită sub care nu le era permis să zboare şi stabileau un protocol prin care ar fi putut deschide focul numai după ce ar fi fost atacați, sau dacă ar fi primit ordin de pe portavion.

Nu va fi nici o problemă. Până acum, forțele de gherilă care luptau împotriva armatei thailandeze şi a unităților aeriene, erau dotate doar cu puțin periculoasele SA-7 Graal, rachete la purtător, cu lansare de pe umăr, care nu se puteau ridica la altitudinea de zece mii de picioare, ceea ce explica interdicția de a coborî sub acest plafon. Planul operațiunii Sharpshooter prevedea o întâlnire cu unul dintre avioanele-cisternă de pe *Jefferson*, în nordul Bangkok-ului, pentru realimentare, după care urmau să se îndrepte spre o zonă la nord de Chiang Mai[20]. Două Tomcat de pe *Jefferson* escortau deja aparatele de zbor thailandeze, având ordinul să nu se amestece în luptă. Se credea că

---

[18] CAG – Commander, Air Group

[19] ROE – Rules of Engagement

[20] Chiang Mai – capitala provinciei thailandeze cu acelaşi nume situată în nord-vestul țării.

simpla prezență a americanilor îi va convinge pe adversari că americanii sunt gata să-şi sprijine aliații.

Până acum totul fusese liniştit, prima patrulă decolând în această dimineață la orele şase.

— Te aud, Farfurioară. O să fim cuminți, spuse Tombstone.

— Comandante! se auzi vocea aspră a lui Dixie. O lumină intermitentă apare pe radarul meu.

Tombstone auzea pulsul în căştile sale, asemenea zumzăitului unei corzi de contrabas, repetându-se la câteva secunde.

— Căutare radar, spuse. Probabil e aeroportul Phu Quoc[21].

— Da-i cam nasoală chestia!

— Nu-i prea mare lucru, Dixie.

Privi prin cupolă spre dreapta. În direcția aceea, la o sută de mile depărtare, se întindea coasta Vietnamului, pierdută printre nori. Spre nord-est văzu insulele Koh Tang aparținând Kampuchiei. *Vietnam.* Se gândi la tatăl său, doborât într-un raid aerian deasupra Hanoiului.

— Sunt doar cu ochii pe noi, asta-i tot.

— Da, domnule.

Se auzi foşnetul respirației radaristului în microfon.

— Cred că-i cunoaşteți foarte bine pe tipii ăştia, domnule Magruder! Mă gândesc că după toate câte s-au întâmplat la Wonsan[22]...

Tombstone nu prea ştia cum să-i răspundă. Dixon era nou aici.

Urcase la bord în Yokosuka[23], ultimul port în care ancorase *Jefferson*, cu trei luni în urmă. Era boboc, trimis

---

[21] Phu Quoc – localitate în insula Dao Phu Quoc, situată în sud-vestul Vietnamului şi aparţinând acestuia.

[22] Wonsan – port nord-coreean la Marea Japoniei. Aici se face referire la acţiunea descrisă în primul roman din seria „Carrier”

în Japonia ca să-l înlocuiască pe unul dintre cei căzuți în raidul deasupra Coreei de Nord. Era fericit să zboare pe locul din spate împreună cu Tombstone Magruder, eroul zilei.

Erou. Cuvântul îi dădea un gust amar. Niciodată nu-şi dorise să fie numit aşa, niciodată nu-şi dorise atâta agitație în jurul lui…

Matthew Magruder nu găsea nici o urmă de eroism în acțiunile sale deasupra Coreei, de-acum trei luni. Doar… s-a întâmplat. Conducea patrula aeriană care acoperea elicopterele Marinei ce transportau echipajul unei nave americane de spionaj, din Coreea de Nord, asigurându-le securitatea. A avut loc o luptă pe viață şi pe moarte cu avioanele nord-coreene MIG-21. În timpul încleştării, Tomcat-ul lui Magruder a fost lovit deasupra Wonsan-ului. Radaristul lui a fost grav rănit. Refuzând să se catapulteze şi să-şi părăsească tovarăşul de luptă, el reuşise să aducă cu greu avionul pe *Jefferson*, într-un singur motor, nimerind într-o baricadă de pe pista de zbor şi dărâmând-o.

Pentru Tombstone nici n-a fost vorba de eroism. Nu era deloc vorba despre asta, trebuise doar să-şi facă datoria şi să nu-l lase pe radarist să se înece în apele reci ale Wonsan-ului.

Medalia pe care i-au dat-o era o chestie drăguță, o cruce malteză de aur pe fundalul unui soare, având în centru imaginea unei corăbii navigând. Panglica era de un albastru închis, despărțită în două de o dungă albă. Atunci a fost numit locotenent-comandant, menționându-se că în perioada 26–30 septembrie a acelui an „s-a distins printr-un extraordinar eroism în operațiunile militare împotriva armatei inamice”. S-au mai menționat şi cele şase avioane inamice doborâte în luptă, precum şi faptul că-l salvase de la moarte pe ofițerul radarist.

---

[23] Yokosuka – bază navală a SUA situată în Golful Tokio, Japonia.

„Navy Cross” era cea mai înaltă decorație posibilă pe care o putea primi cineva, un fel de Medalie de Onoare a Congresului care se acorda numai pentru acțiuni îndreptate împotriva unei națiuni cu care Statele Unite se aflau în război. Atacul de la Wonsan nu făcea parte dintr-un război în sens tradițional. Era, în schimb, tipic pentru noua politică internațională. Era tipic pentru această nouă eră când națiunile se amenințau şi manevrau din culise, când nave şi avioane se ciocneau, când victoriile erau câştigate sau pierdute de politicieni.

Oamenii erau totuşi răniți sau ucişi, de dragul acestor victorii, ca-ntr-un război adevărat. Aceasta era tragedia pe care nici o medalie n-o putea releva.

Îşi alungă gândul din minte. Tombstone era convins că tatăl său ar fi fost mândru de el. Sam Magruder avusese şi el parte de o grămadă de medalii, inclusiv „Steaua de Argint” şi „Crucea de Zbor”pentru întreaga sa carieră.

Numai că „Silver Star” i se acordase post-mortem iar expresia întipărită pe fața mamei sale în momentul când a aflat că Sam Magruder murise, îl chinuia şi acum. Zborul era acum toată viața lui, dar când era vorba de medalii dădea dovadă de cinism. Personal el era cu mult mai mândru de escadrila Viperele care câştigase lupta de la Wonsan.

Se scutură încercând să scape de gândurile negre care încercau să pună stăpânire pe el.

— Leader către Sharpshooter doi. Mai eşti acolo, Batman?

— Sunt cu tine, Stoney!

— Să ieşim din lâncezeală! Simt nevoia de viteză!

— Şi eu. Hai s-o facem!

— Dă-i pe arzător[24]! La semnalul meu, trei, doi, unu... acuuum!

[24] Postcombustie

Tombstone acționă supapele înainte până la puterea maximă. Noul impuls zdruncină aparatul împingându-l înainte. Pe măsură ce viteza creştea, crescu şi tremurul Tomcat-ului… apoi dispăru dintr-o dată căci avionul sparse zidul sonic. Avionul lui Batman nu se lăsă nici el mai prejos.

În urma lor, radarul de la Phu Quoc continua să zumzăie în aceeaşi notă gravă.

13h58' 12 Ianuarie
Tomcat 101, lângă granița thailandezo – burmaneză

Locotenentul-comandant John „Made-It"[25] Bayerly, ofițer comandant al escadrilei VF-97, War Eagles[26], îşi lăsă Tomcat-ul pe-o parte să poată vedea mai bine valea ce se întindea sub el. În această zonă relieful era muntos, piscuri împădurite ridicându-se deasupra văii şerpuitoare. Nimic nu se zărea prin acoperişul de verdeață de jos, o rază de soare doar, reflectându-se în apele râului.

Spre sud, Bayerly zări nişte dâre prelungi, albe, deasupra frunzişului întunecat care acoperea pământul în întregime. Patru avioane de tip Falcon ale Forței Aeriene Regale Thailandeze atacau pozițiile grupurilor de gherilă de pe malul râului Taeng[27], Nam Mae Taeng, cum era trecut pe hărțile thailandeze. Drumurile din această zonă erau ca şi inexistente, noroioase, controlate de contrabandişti, dar Serviciul de Informații Thailandez era de părere că în zonă există un parc auto şi o tabără militară. Dacă grupările de gherilă primeau ajutoare de la guvernul socialist burmanez

[25] „Made-It" – Fă-o
[26] War Eagles – Vulturii Războiului
[27] Taeng – râu în nord-vestul Thailandei, la granița cu Burma; se varsă în lacul Ping.

atunci ele ar fi putut fi stocate şi distribuite într-o astfel de tabără.

În orice caz, era o bună ocazie pentru aviaţia thailandeză să-şi înceapă urmărirea. Avioanele americane Falcon F-16 fuseseră trimise de curând guvernului thailandez. Avionul, zvelt, cu dublu scop, putea transporta mai mult de zece mii de livre[28] de încărcătură pentru atac la sol. În această după-amiază însă încărcătura lor era mult mai uşoară. Fiecare avion purta câte patru bombe de tipul Rockeye II CBU-59 care, explodând, puteau împrăştia sute de bombiţe pe cărările junglei. Efectul lor era devastator asupra trupelor de gherilă lipsite de apărare.

De acolo, de sus, Bayerly nu putea să observe atacul cu uşurinţă, dar zărea scânteierile bombelor în clipa în care explodau printre copaci, şi putea vedea oglinda de apă a râului învolburându-se atunci când avioanele Falcon bombardau întreaga vale. O rachetă lansată din junglă se înălţă pe deasupra malului descriind o traiectorie stranie şi întortocheată asemenea unui tirbuşon în timp ce urmărea avioanele thailandeze. Asta-i o SA-7, gândi Made-It. Era motivul pentru care regulile de angajare în luptă îi obligau pe piloţii americani să nu se apropie la mai puţin de două mile de locul acţiunii.

După părerea lui Bayerly, regulile astea n-aveau nici un sens.

La ce să fi folosit aşa-zisul ajutor american acordat guvernului thailandez, dacă avioanele americane zburau atât de sus pe deasupra junglei încât grupurile de gherilă habar n-aveau de existenţa lor?

Dedesubt, coada de fum a rachetei Graal devenea tot mai vizibilă pe măsură ce-şi consuma combustibilul, iar focosul se pierdu pe neobservate printre copaci. Odată încheiată misiunea, avioanele thailandeze luară altitudine, în timp ce

---

[28] O livră – 453,6 grame.

în urma lor bombele explodau despicând aerul umed al junglei.

Made-It micşoră viteza, cercetând întâi indicatoarele de pe tabloul de bord apoi vitezometrul. Tunetul celor două motoare ale Tomcat-ului scăzu în intensitate până când se preschimbă într-un mormăit, aripile revenind în poziția lor inițială şi avionul începu să zboare pe deasupra covorului verde al junglei. Coechipierul său de aripă, locotenentul Peter „Hitman”[29] Costello, trecu cu avionul în stânga sa.

— Hei, Made-It! strigă radaristul său în microfon. O informație de la Sierra Bravo patru-şase. Sharpshooter îşi face plinul îndrum.

— Pe toți dracii! zise Made-It. Singurul pericol care ne pândeşte e o plictiseală de moarte!

Locotenentul „Kid”[30] Stratton, radaristul, chicoti în spate, pe locul său.

— Ei, o să-i cedăm eroului rândul la patrularea de binefacere! Iar eu o să pot face un duş şi să beau o cafea!

Bayerly nu spuse nimic. Tombstone Magruder şi zarva pe care o stârnise în jurul său după Wonsan ajunseseră să-l pună pe gânduri pe Made-It. În timp ce piloții se amuzau copios pe seama faptului că numele lui Magruder apărea pe prima pagină a jurnalelor şi în mai toate conferințele de presă, lui Made-It toată tevatura îi amintea că, totuşi, cariera lui era pe sfârşite.

— Magruder poate să se ducă-n…

— Stai! îl întrerupse Kid. Ceva de la Sierra Bravo!

— Dă-i drumu’.

Radaristul îi făcu legătura lui Bayerly. Sierra Bravo patru-şase era unul din radarele portavionului *Jefferson* de tipul E-2C Hawkeye şi supraveghea zborurile. Supranumit „multiplicator de forță”, un astfel de radar sporea

[29] Hitman – Ucigaşul
[30] Kid – Puştiu’

capacitatea de acțiune a avioanelor detectând ținte aflate la mare distanță care nu puteau fi depistate de sistemul radar al unui Tomcat şi ghida avioanele atât în misiunile de patrulare cât şi în luptă.

— Cowboy, aici Sierra Bravo patru-şase, se auzi vocea observatorului. Am descoperit nişte codițe, distanța trei-cinci-zero de la voi, nivelul cinci-doi. Puteți confirma?

Urmă un moment de tăcere încordată.

— Nu, nu-i pot găsi, Made-It, spuse Stratton. E-un talmeş-balmeş! Nu-i pot vedea. Cred că zboară la altitudine foarte mică.

Made-It deschise radioul.

— Sierra Bravo patru-şase, aici Cowboy. Nu dăm peste codițele semnalate de tine. Repet, n-am găsit nici o urmă. Terminat.

Era ridicol. Dacă radarul Hawkeye se aştepta ca piloții să descopere țintele ascunse-n munți, trebuia măcar să li se fi permis să coboare sub plafonul fixat. De aici n-aveau cum să descopere o țintă; doar dacă s-ar fi aflat chiar deasupra ei.

— Cowboy, aici Sierra Bravo. Codițele pot fi nişte incursiuni ale burmanezilor în spațiul aerian thailandez. Homeplate vă transmite să schimbați cursul la trei-patru-cinci. Terminat.

— Am înțeles Sierra Bravo.

Made-It trase de manşă urmărind capul compasului trecând peste numere până când Tomcat ajunse la coordonatele cerute. Acționă cu mâna stângă supapa înainte, şi avionul începu să prindă viteză. Aparatul lui Costello îl urmă.

— Iuhuu! I-am prins! strigă Stratton. Două codițe, coordonate trei-cinci-unu, nivelul patruzeci. Rahat, asta-i peste linia verde, Made-It. Crezi într-adevăr că-s burmanezi?

Linia verde semnifica granița thailandezo – burmaneză.

— Probabil că-i o pereche de avioane de recunoaştere thailandeze care s-a rătăcit, răspunse Made-It. Sierra Bravo, aici Cowboy. Avem codițele şi-am vrea să vedem cine sunt!

Cele două Tomcat se lansară înainte împreună, distanța dintre ei şi cele două codițe micşorându-se vertiginos. Bayerly aruncă o privire spre jungla ce se întindea sub burta Tomcat-ului său. Zburau acum deasupra teritoriului thailandez dar, undeva, dincolo de defileurile de jos, se întindea districtul Shan din Burma de Est. Pe hartă linia verde se vedea foarte clar, dar realitățile politice erau mai puțin clare, iar de la zece mii de picioare numai ştiai care-i o țară şi care-i alta.

Bayerly deschise radioul.

— Cowboy unu către Cowboy doi, spuse Made-It. Stai în spatele meu Hitman, să mă acoperi.

— OK, Made-It. Fii atent la plafon!

Tomcat-ul lui Costello îşi reduse viteza şi viră spre dreapta.

În doar câteva secunde avionul lui Bayerly zvâcni mult în față.

— Codițele se apropie, spuse Stratton. Hei, Made-It! Nici una nu cârâie! Am un semnal de la două avioane thailandeze F-5 care sunt mai jos, dar nici un bip de la codițe!

— În curând o să dăm nas în nas şi-o să fim cu ochii pe ei!

— Uite-i pe şmecherii noştri în dreptul orei zece[31]!

Bayerly privi în direcția indicată. Două Freedom Fighter thailandeze zburau paralel cu direcția nordică a Tomcat-ului, mai jos cu trei mii de picioare şi cu o jumătate

[31] În dreptul orei zece – la 60^0 stânga faţă de carlinga avionului; adică direcţia arătată de limba mică atunci când ceasul arată ora 10.

de milă mai în faţă, asemenea unor pumnale şi la fel de mortale.

— Hai că le-am prins!

Made-It privi spre nord. O mişcare îi atrase atenţia.

Două puncte negre se mişcau chiar pe deasupra junglei.

— Tally-ho! Acum vedem codiţele! strigă el.

Dintr-o dată, punctele se măriră şi trecură atât de repede încât nu reuşiră să reacţioneze, identificarea fiind aproape imposibilă... Dar Bayerly apucase să zărească într-o fracţiune de secundă aripile Delta centrate pe un fuzelaj în formă de tub.

— Sierra Bravo! strigă în microfonul din masca de oxigen. Aici Cowboy unu. MIG-uri! Sunt MIG-uri!

Bayerly trase manşa înapoi şi apoi spre stânga, înscriind Tomcat-ul într-un viraj strâns.

— Cowboy unu, aici Sierra Bravo! spuse observatorul cu o voce calmă, depărtată. Homeplate cere verificarea identităţii banditului!

Bayerly îşi dădu seama că se îndoiau de ceea ce le raportase.

Nici lui nu-i venea a crede. Nimeni nu se aştepta ca vreun MIG să se vâjâie pe-aici.

— Verificat pe dracu'! strigă Made-It. Două MIG-uri, sunt două MIG-uri şi se apropie-n viteză!

Capitolul 2

14h05' 14 Ianuarie
CATCC U.S.S. *Thomas Jefferson*

Centrul Controlului Traficului Aerian, uzual numit *cat-see* de ofițerii şi echipajul de pe portavion, era format dintr-o suită de compartimente întunecoase aflate pe puntea 0–3, direct sub „acoperiş", adică sub *flight deck* (pista de zbor) a portavionului. Luminat de lucirile verzi şi sclipirile de chihlimbar ale ecranelor radarelor şi ale panoului de comandă, era un loc sinistru, unde oamenii vorbeau repede, dar cu voce joasă, unde ofițerii se foiau de colo-colo măsurând puntea cu paşi mari în spatele operatorilor care ascultau mesajele transmise prin radio.

Comandorul Marusko se trânti într-unul din fotoliile elegante rezervate căpitanului portavionului sau amiralului, când acesta se afla în CATCC, şi, sprijinindu-şi cana cu cafea de unul din brațe, întrebă:

— MIG-uri? Ale cui?

— Nu avem încă identificarea, CAG, spuse un ofițer îndesându-şi cascheta pe-o ureche. Sierra Bravo spune că-i posibil să fi venit traversând Burma, dar nu-i nimic sigur.

— Să se uite careva în World's pentru mine.

World's Air Forces era un catalog în care erau inventariate forțele aeriene ale tuturor țărilor. Un radarist de clasa a treia verifică.

— Republica Socialistă a Uniunii Burma, spuse el citind. Au douăzeci şi două de avioane de luptă PC-7 şi AT-33. Nu se pomeneşte nimic despre MIG-uri!

Al naibii de ciudat, îşi spuse Marusko. Dacă burmanezii nu au MIG-uri atunci ale cui erau cele două? Cowboy se afla la mare distanță de Laos, iar China era despărțită de Thailanda de o sută de mile de teritoriu burmanez.

— Dați-mi legătura cu amiralul, spuse Marusko. Spuneți-i că-i vorba de o situație specială!

— MIG-urile s-au apropiat de cele două F-5 thailandeze, anunță un ofițer. Sierra Bravo ne trimite chiar acum informații de la Cowboy.

— Treci pe recepție.

Se auzi un sâsâit, apoi îi urmă un pocnet şi microfonul din carlingă fu cuplat.

— Se apropie! se auzi vocea radaristului lui Bayerly. Holy shit! Lansare! Lansare!

— Cine trage în cine? întrebă CAG.

— Unul dintre banditii albaştrii[32] trage în F-5! strigă Stratton.

— Rachetă-n aer!

Urmă un alt sâsâit, apoi un pocnet după care se auzi vocea lui Bayerly:

— Sierra Bravo, aici Cowboy unu! spuse el neştiind că vorbele lui se auzeau direct pe *Jefferson*. Cer liber la arme! Repet, cer liber la arme!

— O clipă, Cowboy! Homeplate, Homeplate, aici Sierra Bravo! Ați auzit cererea lui Cowboy? Terminat.

— Spune-i să aştepte! strigă CAG.

Şi, întorcându-se spre unul din ofițeri, întrebă dacă fusese luată legătura cu amiralul.

— Acum, CAG, i se răspunse.

[32] Blue bandits – Agresorii albaştrii.

Situația era din ce în ce mai greu de stăpânit. Dacă unul dintre MIG-uri deschidea focul asupra unui Tomcat, acesta va trage şi el. Un incident internațional era gata să izbucnească, iar Marusko habar nu avea cine-i este inamicul. Privi spre ecranele tablourilor de comandă pe care operatorii treceau datele de zbor ale altor Tomcat-uri.

— Sharpshooter, întrebă, unde eşti Sharpshooter?

— Trebuie să ajungă la întâlnirea cu Cowboy în cinci minute!

— Spune-le să se grăbească, trimite-i cât mai repede acolo!

— Am înțeles, domnule!

— Şi sunați alarma la cincisprezece, adăugă CAG referindu-se la piloții care erau permanent gata să decoleze în cincisprezece minute. Mai vreau încă două aparate în aer!

14h06' 14 Ianuarie
Tomcat 101, lângă granița thailandezo – burmaneză.

Cele două avioane thailandeze F-5 se despărțiră în clipa în care trecură MIG-urile. Bandiții se întoarseră luând un viraj foarte strâns, unul lângă altul, în aşa-zisa formație „aripă sudată", şi se năpustiră pe urmele unuia dintre F-5, lansând o rachetă. Bayerly zări flash-ul şi privea, nevenindu-i să creadă, cum se desfăşura urma albă prin cer, ținându-se de avionul thailandez.

Iar singurul răspuns primit de pe *Jefferson* fusese „*Wait one*"[33]. Aşteptarea îl înnebunea cu fiecare secundă care trecea. Cât timp o să le ia boşilor de pe *Jefferson* să dezbată problema?

[33] Wait one – Aşteaptă unu (1min.).

— Homeplate, aici Cowboy unu, spuse el. Avem două MIG-uri care urmăresc două F-5 thailandeze. Cer permisiunea să intervenim. Terminat.

— Cowboy, aici Homeplate! veni răspunsul după un moment de pauză. Negativ la cererea ta. Aşteaptă o clipă!

Racheta trasă de pe MIG se întorcea acum urmărind unul dintre cele două F-5. Avionul thailandez încercă să vireze spre dreapta, pilotul făcea tot posibilul să scape de ucigaşa rachetă aer-aer care se apropia cu repeziciune. Racheta se învârti în jurul cozii avionului şi-apoi dispăru în jetul fierbinte al motorului. Urmă un flash strălucitor după care explozia fărâmiță avionul. Rămăşițele incandescente se împrăştiară prin aer. Bayerly urmări una din aripi cum se prăbuşea împreună cu o bucată de fuzelaj, într-o mare de fum, în verdele junglei.

— Homeplate! Unul dintre avioanele thailandeze a fost doborât. Cer liber la arme!

— Te aud Cowboy. Aşteaptă.

— Kid! se enervă Bayerly. Armează rachetele Sidewinder. O să stăm aşa blocați tot aşteptându-i pe ticăloşii ăştia să se hotărască!

— Armele-n poziție!

Tomcat avea opt rachete mortale aer-aer de tipul AIM-9L, montate pe ghidajele de sub aripi.

Bayerly trase manşa, intrând în picaj. Unul din MIG-uri îi tăie calea de la dreapta spre stânga, o milă mai în față. Se concentră însă asupra imaginilor de pe computer, dorindu-şi ca simbolul de pe ecranul lui să-i anunțe cât mai repede reperarea țintei.

— Ai grijă de plafonul impus, îl atenționă Stratton. Ai grijă de altitudine, omule!

— La dracu' cu plafonul!

Viră scurt, iute, simțind cum forța gravitațională îl țintuieşte de scaunul de catapultare. Ajunse în urma MIG-ului, aproape de coada lui, la jumătate de milă în

spate. MIG-ul era la nouă mii de picioare şi cobora îndreptându-se spre nord. Bayerly îl urmări.

14h08' 14 Ianuarie
Tomcat 201

— Îl am, spuse Tombstone. Jos, la ora unu[34]!

— Tally-ho! strigă Batman confirmând că şi el zărea acum celălalt avion.

— Homeplate, aici Sharpshooter unu. Vedem unul dintre bandiți şi pe Cowboy unu.

Îşi verifică altitudinea şi-şi dădu seama plin de înfiorare că Bayerly era cu mult sub cele zece mii de picioare ale plafonului impus.

— Cowboy e în urmărire strânsă!

— Te aud Sharpshooter, stai pe-aproape!

— Tombstone! strigă Dixie de pe locul din spate. MIG-ul are coordonatele doi-şapte-cinci. Are de gând s-ajungă la ora şase[35] a lui Made-It!

Tombstone se uită spre stânga, cercetând cerul. Văzu un al doilea MIG, dedesubt, la o mie de picioare, deja pornit după coada lui Bayerly.

— Cowboy unu, aici Sharpshooter! îl strigă Tombstone. Trezeşte-te Made-It! Ai grijă de ora şase! Se apropie un bandit din spate!

Dar ştia că-i deja prea târziu să mai împiedice MIG-ul să tragă.

---

[34] Ora unu – 30^0 spre dreapta faţă de direcţia de zbor.
[35] Ora şase – 180^0 faţă de direcţia de zbor; în coada avionului.

14h08’ 14 Ianuarie
Tomcat 101

Bayerly auzi zumzetul tremurător din căşti anunțându-l că avionul din față fusese reperat de căutătorul său de căldură, ținta se transformă pe ecranul computerului dintr-un pătrat într-un cerc, cu literele ACQ[36] strălucind deasupra.

— Prins ținta!

— Las-o mai moale, omule! îi strigă Stratton. N-am primit încă ordinul de liber la arme!

MIG-ul din față rămase la două mii de picioare deasupra junglei. Bayerly îşi urmări ținta. Printre munții de verdeață, avionul îşi croia drum pe deasupra văii Nam Mae Taeng. Bayerly auzise avertismentul lui Tombstone şi ştia că coechipierul de aripă al MIG-ului se afla undeva, în spatele lui, dar se hotărî s-o țină pe-a lui încă vreo câteva secunde. Mai era încă ceva timp…

— Ei, haide! murmură Bayerly dorind cu nerăbdare ca portavionul să-i dea liber la arme. Haideți, nenorociților!

Cercul care reprezenta ținta pendulă pe ecranul computerului, dar Bayerly se ținu strâns după coada MIG-ului. Un punct luminos țâşni din țintă, apoi un al doilea şi-un al treilea, toate purtând după ele câte un cerc subțiratic de fum. Banditul arunca flăcări încercând să spargă blocajul lui Bayerly.

— Made-It! strigă Stratton. Îl văd! Celălalt bandit e pe noi!

— Stai uşor, Kid! Sunt pe ăsta!

— Oh, rahat! Armele ne sunt blocate, omule!

— Cowboy unu, aici Homeplate. Cererea voastră de liber arme nu se aprobă. Repet, negativ. Respectați regulamentul. Trageți numai când se trage asupra voastră.

[36] ACQ – Acquisition (ţintă încadrată)

— Kid, unde-i coada noastră?

— La ora şase, la o milă! Ne-a blocat! Made-It, ne-a blocat!

Bayerly auzi un al doilea ton în căşti. Tomcat devenise ținta celui de-al doilea MIG.

— Spune-mi când declanşează!

— Se apropie, Made-It! Încă n-a făcut-o!

— Haide… haide…

14h09’ 14 Ianuarie
Tomcat 201

Tombstone zări cel de-al doilea MIG luându-se după Tomcat-ul lui Bayerly. Auzise ordinul transmis de pe Homeplate dar nu putu face nimic în clipa în care inamicul trecuse asupra lui Made-It. Se lăsă pe aripa dreaptă şi se înscrise într-un picaj periculos.

— Dă-te-n spate, Batman! strigă Tombstone. Intervenim!

— Dar depăşim plafonul stabilit, Tombstone, îi răspunse Batman.

— Vorbim noi despre asta mai târziu!

Pe ecranul său, Tombstone văzu simbolurile a trei avioane, Bayerly prins între două MIG-uri.

— Dixie, înnebuneşte-l pe băiatul de colo cu un blocaj radar!

Porni pe urmele MIG-ului aşteptând zumzetul melodios care avea să-i confirme blocajul. Dacă tot nu putea să tragă măcar să-l sperie puțin pe pilotul MIG-ului, care o să audă numaidecât zumzăitul blocajului radar în căştile sale. Va afla astfel că un avion american îi adulmecă urma.

— Ton! strigă Dixie.

MIG-ul nici nu se mişcă. Ori pilotul nu descoperise blocajul radar, ori făcea pe nebunul încredințat că americanii nu vor trage în el.

— N-a muşcat din momeală! Strigă Tombstone.

Acționă supapele la maximum. Accelerația îl aruncă în scaun. Imaginea MIG-ului se mişcă iute pe tot ecranul său.

Tombstone micşoră puterea arzătoarelor, apoi împinse manşa spre tribord, poziționându-şi Tomcat-ul astfel încât să ajungă în dreapta MIG-ului, la câțiva metri distanță. Din apropiere, Tombstone putu vedea cu claritate fiecare nit din fuzelajul celuilalt avion. Nu era un avion vândut de ruşi ci un Shenyang J-7, o copie chinezească a MIG-ului 21, construit sub licență. Se mai întâlnise cu astfel de aparate când zburase pe deasupra Coreei. Suprafața avionului era vopsită în argintiu şi roşu şi-i putu zări numerele înscrise pe bot. Nu văzu însă nici un însemn național. Să fi fost chinez, burmanez sau al altcuiva?

Celălalt pilot îl privi pe Tombstone cu ochii larg deschişi sub masca de oxigen. Tombstone trase manşa spre stânga micşorând distanța... mai aproape... şi mai aproape. Pilotul de pe Shenyang nu mai avu nevoie de un al doilea îndemn. Când Tombstone îşi apropie Tomcat-ul de burta lui, viră brusc spre stânga, lăsându-l pe Bayerly şi îndepărtându-se de Tombstone cu arzătorul la maximum. Tombstone îşi continuă cursul, descriind un cerc larg şi urcând.

— Cowboy unu, aici Sierra Bravo! auzi Tombstone apelul lui Hawkeye adresat lui Bayerly. Cowboy unu, te atenționăm că intri în spațiul aerian al Burmei. Revino la cursul unu-opt-zero. Execută ordinul imediat!

Tombstone se stabiliză la zece mii de picioare, scrutând orizontul spre nord. Dixie identifică avionul lui Bayerly pe radar şi-i dădu coordonatele. Apoi, Tombstone îl văzu. Cel de-al doilea punct plutind pe deasupra junglei, la două mile spre nord, sub plafonul impus.

Granița nu se zărea, dar Tombstone ştia că Bayerly trecuse deja de ea şi că intra din ce în ce mai adânc în teritoriul burmanez cu fiecare secundă care trecea.

14h09’ 14 Ianuarie
Tomcat 101

Degetul mare al lui Bayerly mângâia trăgaciul în timp ce MIG-ul creştea pe ecranul său.

— Cowboy unu, aici e Sharpshooter unu! se auzi vocea lui Magruder prin radio. Las-o baltă, Made-It. Las-o baltă!

— Cowboy unu, aici Homeplate! adăugă o altă voce. Încetează urmărirea! Repet, încetează urmărirea şi întoarce-te la bază!

Să se întoarcă? Bayerly ezită. Era al naibii de tentat să tragă.

Dar nu, deja cariera lui se afla pe muchie de cuțit. O cascadorie ca asta l-ar fi putut trimite-n Iad.

— Rahat! sări cu gura Bayerly.

Trase manşa cu sălbăticie împingându-şi Tomcat-ul înspre înaltul cerului. MIG-ul continuă să se îndrepte spre nord, pierzându-se în cețurile de dincolo de orizont. La zece mii de picioare, Bayerly plană pornind spre sud. Zări avionul lui Tombstone în depărtare, cu Wayne şi Costello rotindu-se în jurul lui. Gândul că urmărise MIG-ul în teritoriul burmanez îl îngheță. Privi grăbit în jurul Tomcat-ului său, dar nu zări nici urmă de avion inamic.

— Unde-i tipul care se ținea de coada noastră?

— Tombstone l-a convins s-o taie! spuse Stratton. Radaristul părea emoționat. Continuă: Banditul a şters-o-n grabă!

Bayerly mormăi în sinea lui. Din nou Magruder. Asta era cum nu se poate mai rău. Acționă supapele, gata, gata să mărească viteza. Bătălia aeriană, aşa cum fusese, luase sfârşit.

14h11’ 14 Ianuarie
Tomcat 201

— Cowboy unu, aici Sharpshooter! strigă mânios Tombstone. Bayerly violase în mod deliberat două puncte ale regulamentului… trei dacă ținea cont şi de clenciul cu avionul inamic. Hei, cu ce naiba te joci?

— Lasă-mă-n pace, Magruder! strigă Bayerly. N-am nici un chef.

— Să nu-i ridici pe ăia în capul nostru! spuse Tombstone. Ai cam întrecut măsura.

— Asta să i-o spui lu’ unchiu-tău, eroule! sări cu gura Bayerly. Cuvintele-i erau pline de furie şi vocea aproape că-i explodă: Am mai văzut eu nenorociți ca tine!

Tombstone deschise gura să-i dea un răspuns usturător, dar se opri. Se întâmplase ceva cu celălalt şi până nu afla ce anume n-avea rost să împingă lucrurile mai departe. Nu-l cunoştea aşa de bine pe Bayerly, dar înțelese că omul era foarte nervos. Poate că nu numai din cauza emoțiilor luptei. Ofițerul comandant al escadrilei War Eagles era un tip tare şi stăpân pe sine care-şi mai ieşea şi el din când în când din fire, un pilot profesionist, însă. Altfel nu i s-ar fi încredințat comanda unei escadrile!

Oricum, nu era sub conducerea lui, iar frecvența radio nu era tocmai potrivită pentru cearta lor. Trebuia să aibă răbdare până când vor ajunge pe puntea portavionului.

Vocea ofițerului de serviciu de pe bordul lui *Jefferson* se auzi în radio:

— Aici Homeplate. Nouăzeci şi nouă de avioane. Repet, nouăzeci şi nouă de avioane!

Apelul era adresat tuturor avioanelor portavionului de a reveni acasă.

— Asta-i, spuse Batman, ne cheamă acasă.

Nu era de mirare, gândi Tombstone. După povestea la care tocmai fusese martor, un incident urmărit prin radar de Hawkeye, nu mai era nevoie de raportul său pentru a stârni furtuna.

Atitudinea lui Made-It îi mai dădu însă de gândit lui Tombstone.

Să treci granița urmărind în draci un MIG, se mai putea înțelege.

În luptă nimic nu mai avea importanță în afara avionului tău şi a celui duşman, iar adrenalina care îți răscolea sângele alunga orice alt gând din minte. Ceea ce îl surprinsese neplăcut fusese tonul amar şi durerea din vocea lui Bayerly.

Asta şi remarca la adresa unchiului său. În ultimele săptămâni, Made-It îi păruse retras, probabil îngrijorat de ceva de care nu putea scăpa şi nici nu-l putea împărtăşi cu ceilalți piloți. Tombstone se întrebă, pentru prima oară, dacă nu cumva problemele personale ale celuilalt erau mai importante decât zborul.

Aviatorii Marinei glumeau adeseori pe seama acelui „a trăi pe muchie de cuțit”, referindu-se cu siguranță la amestecul sălbatic de viteză, bravură şi aroganță care caracteriza viața unui tipic pilot de luptă. Cel puțin în viziunea hollywoodiană şi publică. Nu se vorbea despre ce înseamnă să treci dincolo de limită, să-ți pierzi încrederea în tine însuți când îți puneai zilnic viața în joc, săptămână de săptămână. Oare îşi pierduse Bayerly stăpânirea de sine?

15h15' 14 Ianuarie
Tomcat 101, Marshall Stack[37]

Bayerly mai clocotea încă, în timp ce-şi menținea Tomcat-ul la două mii de picioare altitudine şi la cincisprezece mile în urma U.S.S. *Jefferson*. Linia de menținere, numită Marshall Stack, era folosită de obicei pe vreme rea sau pe timp de noapte, dar acum, cu toate avioanele înşiruite, câteva dintre ele cu combustibilul pe sfârşite, era soluția optimă. Avioanele erau poziționate eşalonat, pe înălțime, având prioritate la aterizare cele cu dificultăți. Ordinele le primeau din camera de operațiuni care urmărea evoluția lor. De la cincisprezece mile depărtare, portavionul *Jefferson*, cu propulsie nucleară, clasa Nimitz, arăta micuț, un dreptunghi cenuşiu aproape pierdut pe marea întinsă, cenuşie.

Celelalte nave ale Grupului de Luptă al portavionului erau împrăştiate în toate direcțiile. Bayerly distingea forma zveltă a lui *Vicksburg*, crucişătorul grupului, urmând portavionul, *Lawrence Kearny* şi *John A. Winslow* flancându-l. Ceva mai departe, doar câteva puncte spre vest, două fregate, *Gridley* şi *Biddle*.

— Tomcat unu-zero-unu, spuse conducătorul de zbor de pe *Jefferson* în căştile lui Bayerly. Acum, Charlie!

Era semnalul pentru a începe manevra de apropiere de portavion.

— Unu-zero-unu, recepționat!

Coborî la opt sute de picioare şi se înscrise pe traiectoria finală deasupra siajului elicei portavionului. Bayerly aduse supapele la zero şi scoase frânele aerodinamice. În timp ce

[37] Dispunere spaţială a avioanelor în timpul zborurilor de patrulare/luptă

Tomcat îşi reducea viteza sub trei sute de noduri[38], aripile lui începură să alunece uşor înainte.

— Să nu pici ca bolovanu' în capul nostru! strigase Magruder.

Bayerly îşi ridică mâna să-şi şteargă sudoarea şi rămase cu ea lipită de vizorul căştii. Cuvintele lui Magruder îl ardeau ca un fier înroşit. Nemulțumirea îl chinuia pe Bayerly încă de când se consumase dramatica operațiune Righteous Thunder pe cerul Wonsan-ului, cu trei luni în urmă. Îi era greu să-şi recunoască emoția, dar ştia că era strâns legată de Tombstone şi de idolatrizarea lui şi mai puțin de raidul coreean. Toți îl tratau ca pe-un erou: interviuri în ziare, la televiziune, Crucea Navală de la Secretarul Apărării... Nu era tocmai gelozie ce simțea Bayerly, dar era ceva pe-aproape, ca atunci când norocul chior îi juca o festă. Ca şi când nepotul amiralului ar mai fi avut nevoie de noroc!

Viteza scăzu cu repeziciune la două sute optzeci de noduri. Bayerly lăsă aripile să alunece înainte şi, controlând viteza, îşi coborî trenul de aterizare. La două sute treizeci de noduri coborî flapsurile, încetinind. Avionul coborî la şase sute de picioare deasupra valurilor şi la o milă de *Jefferson*.

Deşi portavionul părea acum ceva mai mare, în imensitatea apelor încă era o țintă minusculă. Turnul de control se ridica la tribord, într-o țesătură de antene radar şi de cabluri.

Bayerly zări avioanele aranjate pe punte, mici, contrastând alburii cu culoarea întunecată a pistei. Trecând la pupa portavionului, îşi începu coborârea cu şase sute de picioare pe minut, aplecându-se cu douăzeci şi două de grade spre stânga. Puse în funcțiune aparatura de control pentru a se putea apropia de pistă. Zărea „lentilele Fresnel"

[38] Un nod – o milă marină pe oră.

traversând pista de zbor dinspre turnul de control. Lentilele Fresnel, „mingea”, erau un aranjament de lumini care-şi schimbau poziția în clipa în care el şi-o schimba pe-a lui, ajutându-l să se ghideze. Acum era timpul să „cheme mingea”.

— Unu-zero-unu, spuse, numindu-şi codul avionului său. Tomcat aterizează, combustibil 6 100 livre.

— Recepționat, îi răspunse Comandantul Aerului din camera de control a zborurilor, Pri-Fly, cum îi spuneau ei în jargon. Confirmarea tocmai fusese transmisă ofițerului care supraveghea aterizarea, aflat chiar sub lentilele Fresnel. Bayerly era acum la o jumătate de milă de pupa lui *Jefferson* secondând de departe cercul închis al punții de zbor.

La naiba cu Magruder, oricum! Cu el şi cu aerele lui de Top Gun! Niciodată nu se lăudase că făcuse şcoala de Luptători Navali la Miramar, dar te făcea să ştii asta fără să ți-o spună. Era de-o aroganță omul ăsta şi de-o superioritate afişată!

— Măreşte puterea!

La naiba! Îşi micşorase viteza prea repede. Tomcat-ul său cobora prea rapid spre drumul luminos. Trase manşa şi acționă supapele spre înainte. Tomcat se ridică… prea mult, la naiba!

— Îndepărtează-te, i se cântă în urechi. Îndepărtează-te!

Roțile atinseră puntea, mult prea departe, depăşind cablurile de acroşaj întinse pe punte. Apăsă supapele şi avionul se înălță din nou în aer.

— Atenție, grătarul! Grătarul! strigă ofițerul care supraveghea aterizarea, în timp ce avionul alerga pe pistă, ştergând, cu vârful aripii sale gri, turnul de control.

Apoi se desprinse de punte.

Capitolul 3

15h25' 14 Ianuarie
Flight deck, U. S. S. Thomas Jefferson

Tombstone privea pupa portavionului întinzându-se înaintea şi dedesubtul avionului său, menţinând constant unghiul de atac al aparatului. Mai aruncă o ultimă privire în jos şi văzu că pista avea acum forma unui pătrat. Lăsă Tomcat să alunece lin spre pistă. Roţile atinseră puntea tresărind brusc şi-n acelaşi timp Magruder încărcă supapele la putere maximă, pentru cazul în care cârligul din coadă nu s-ar fi agăţat de unul din cele patru cabluri arestoare. Simţi valul liniştitor al încetinirii vitezei şi aduse supapele la poziţia zero, în timp ce cârligul prindea cel de-al treilea cablu[39]. După ce-şi verifică instrumentele folosite în caz de incendiu şi luminile de avertizare, Tombstone îşi lăsă avionul să se retragă spre înapoi, uşor, ca să „scuipe cablul afară”. Apoi urmă semnalele manuale ale unui ofiţer de punte îmbrăcat cu o vestă galbenă.

În văzduh, Tomcat este simbolul graţiei şi abilităţii de manevrare, dar pe puntea portavionului are graţia unei morse pe plajă. Mai ales atunci când puntea e umedă. Grijuliu, Magruder strânse aripile apoi acţionă uşor

[39] Agăţarea în cel de al treilea cablu arestor de pe puntea de zbor, înseamnă că apuntizarea a fost perfectă.

supapele, folosind pedalele palonierului, pentru a-l întoarce în spațiul destinat parcării.

Bob Smith, şeful echipei Tomcat 201, adusese deja scara sub carlingă când Tombstone deschise cupola.

— Misiune liniştită, comandante?

— Nu prea, şefule!

Era încă îngrijorat din cauza lui Made-It. Auzise prin radio strigătul ofițerului care supraveghea aterizarea, şi îşi dăduse seama că Bayerly trebuia să mai facă încă o încercare de a ateriza. Tombstone se hotărî să traverseze pista spre platforma unde se afla ofițerul cu aterizarea. Tomcat 232 mătură puntea grațios, Batman ducându-l spre cel de-al treilea cablu. Tombstone aşteptă să se elibereze locul apoi, cu paşi mari, porni spre pista de zbor, strecurându-se printre mulțimea de oameni care lucrau pe punte la întreținere.

Locotenentul comandant Ted „Burner”[40] Craig, stătea împreună cu un grup de ofițeri în spatele parbrizului montat pe consola platformei unde se afla ofițerul care răspunde de semnalizarea aterizării, LSO[41]. Burner, un blond înalt din Indianapolis, care-şi arunca privirea când spre avioanele care aterizau, când pe monitoarele de control pe care apăreau imaginile lor, era LSO al VF-95. Într-o mână ținea „murătura”, un dispozitiv care aprindea lumina roşie de îndepărtare, iar în cealaltă mână ținea un interfon prin intermediul căruia comunica cu şeful Aerian din Pri-Fly.

— Bună, Stoney, spuse Burner în timp ce Tombstone trecea pe pista de zbor intrând după parbriz. Aşteaptă o clipă.

Tombstone privi următorul Tomcat, purtând indicativul doi-zero-trei, aliniindu-se pentru aterizare. În timp ce

---

[40] Burner – Arzătorul.

[41] LSO – Landing Signal Officer.

Tombstone şi Batman se aflau deasupra Thailandei, alte avioane din escadrila lor patrulaseră în zona apropiată portavionului, asigurându-i securitatea. Avionul lui Ron „Price”[42] Taggart, era unul dintre ele. Burner spuse în interfon:

— Ai luat-o spre stânga, Price! Vino spre dreapta, puțin!

Taggart îşi corectă poziția.

— Bine, bine… Nu prea mult. Puntea se apropie…

Tomcat scârțâi pe pistă, motoarele duduind puternic în clipa în care roțile atinseră oțelul. Cârligul din coadă se agăță de cel de-al patrulea cablu şi avionul se opri.

— Îi dau un „fair”[43]! strigă vesel Burner, notând ceva pe bordul din fața lui. Ca LSO al escadrilei, era de datoria lui să acorde câte-un calificativ pentru fiecare aterizare efectuată.

Calificativele erau „OK” pentru o aterizare ca la carte, „fair” pentru una acceptabilă, indicând că pilotul a făcut corecțiile necesare la timp şi „No grade” pentru cazul în care aterizarea ar fi pus echipajul şi aparatul în pericol. Mai era şi „Cut” care semnifica un adevărat eşec finalizat adesea printr-un dezastru. Calificativele erau un bun motiv pentru o aprigă competiție între piloți, fiecare calificativ fiind afişat la vedere, astfel încât să-l ştie toată lumea.

Burner se uită la Tombstone.

— Asta-i escadrila ta, Tombstone. Ai venit să-l urmăreşti pe Made-It?

— E ultimul rămas sus?

— Da. Air Boss l-a trimis din nou sus acum vreo câteva clipe. Trebuie să aterizeze.

Locotenentul comandant Di Di Roberts, stătea lângă Burner. Era LSO al escadrilei VF-97 în această după-amiază, fiind însărcinat cu aducerea lui Made-It jos,

[42] Prețul

[43] Fair – echitabil

pe punte. Când Burner îi dădu „murătura” el vorbea deja în interfon.

— Puțin mai sus. Redu puterea…

Tombstone nu auzi răspunsul lui Bayerly, dar Tomcat răspunse micşorându-şi puterea, zburând cu botul ridicat. Dar nu îndeajuns…

— La naiba, acum îi e frică de pistă, spuse cineva în spatele lui Tombstone.

— Încă mai sus, spuse Roberts. Se uită pe monitor apoi din nou la avionul lui Bayerly. Redu puterea, încă puțin…

Avionul lui Bayerly se apropie, urmărindu-şi propria-i umbră peste pistă, cu cârligul legănându-se chiar pe deasupra cablurilor de acroşaj. Roberts apăsă pe dispozitivul său, în timp ce-n spate clipi lumina roşie.

— Ratează, Ratează!

Roțile Tomcat-ului scrâşniră pe pistă apoi zgomotul fu înghițit de tunetul motoarelor turate la maxim. Avionul trecu asemenea unui fulger albastru-cenuşiu pe lângă platforma LSO, năpustindu-se în văzduh pe deasupra pistei care trepida din cauza jeturilor fierbinți ale reactoarelor.

— E-n regulă, comandante, spuse calm Roberts prin radio. Se poate întâmpla oricui. Apropie-te din nou. Acum trebuie să reuşim, old buddy[44]! Opri interfonul şi se uită în ochii lui Craig. Nu este prea liniştit, Burner!

— Enervat?

— Cam aşa ceva.

Telefonul de pe consolă sună şi răspunse un alt ofițer.

— Air Boss, Di Di! spuse el acoperind receptorul. Căpitanul vrea să ştie dacă sunt ceva probleme…

— Nici o afurisită de problemă! strigă Roberts. Doar două îndepărtări. O să reuşească acum!

Tombstone traversă puntea spre balustradă şi privi pe deasupra valurilor. Acum, Tomcat-ul lui Bayerly era doar

[44] Old buddy – amice.

un punctişor argintiu, lucind în soare. Mult mai departe de elicopterul de salvare care se afla în aer, la două mile de portavion.

De fiecare dată când un pilot rata o aterizare, încrederea în el şi-n avion se zdruncina rău de tot, făcând următoarea încercare şi mai grea.

Lui Tombstone i se întâmplase de mai multe ori şi sentimentul pe care-l încercase nu fusese tocmai plăcut. Cunoştea piloți care făcuseră chiar şi zece-douăsprezece ratări până când reuşiseră să aterizeze. Dintre toate operațiunile pe care trebuia să le execute un pilot de luptă, nici una nu era mai grea, mai stresantă şi mai înfricoşătoare decât aterizarea pe pista de zbor a unui portavion.

— În regulă, Made-It! spuse Roberts prin interfon. Acum eşti bine aliniat. Căpitanul întreabă dacă te poate ajuta manevrând nava, numai să-i spui! Mai zi o dată! OK... recepționat. Adu-l jos! Uşurel, uşurel, ca şi când ți-ai pipăi blonda...

Avionul lui Bayerly se înscrise pe pantă la trei sferturi de milă în spatele portavionului. Chiar şi de la această distanță, Tombstone îşi dădu seama că pilotul e nervos; din uşoara fluturare a aripilor atunci când Bayerly se corectă. Prea mult însă. Lupta cu avionul îndreptându-l spre pistă. Fără succes, însă.

— Te-ai aliniat bine, spuse Roberts cu o voce caldă şi mângâietoare. Puțin mai sus. Mai sus, mai...

— Rahat! sări cu gura unul din spate. E prea sus!

Roberts se strâmbă, făcând o grimasă dureroasă şi scutură cu putere din cap. Tombstone vedea acelaşi lucru, şi era la fel de îngrijorat. Bayerly se temea încă de punte. O să rateze iar.

— Ratează! spuse Roberts în interfon. Ratează!

15h29’ 14 Ianuarie
Tomcat 101

Bayerly zări lumina roşie de îndepărtare şi trase o înjurătură dură. Ceea ce urmă apoi se petrecu prea repede pentru a mai avea răgaz să gândească şi să hotărască. Trebuia să coboare pe punte, trebuia să aterizeze înainte de a-i ceda nervii cu totul, de a se face de râs în fața celor din escadrilă, în fața tuturor din aviație, în fața lui Magruder…

Gândul morții nici nu intra la socoteală. Apăsând cu putere supapele, tăie puterea motoarelor şi ridică botul avionului sus… sus… îl auzi pe Di Di Roberts strigând la el dar începuse deja manevra. Figura, cunoscută sub numele de „plonjare pe pistă”, nu era recomandată pentru aterizarea pe un portavion. Aiurea, se gândi Bayerly. Orice port pe vreme de furtună… Cum puntea se apropia vertiginos, acționă supapele în forță. Cârligul din coadă agăță cablul al patrulea chiar în clipa în care roțile se ciocniră de punte. Avionul se cutremură, Bayerly se izbi cu capul de ceva în timp ce Stratton scoase un strigăt de groază.

Tăie puterea motoarelor şi rămase aşa, incapabil de altă mişcare. Doar şocul… şi… nu bucuria. Surpriza de a fi din nou jos îl copleşi. Îşi smulse masca de oxigen şi-şi trecu mâna peste ochi. Mănuşa i se umezi de-atâta sudoare.

Dar era jos!

17h05’ 14 Ianuarie
CAG’s office, 0-3 Deck, U.S.S. ***Thomas Jefferson***

Comandantul Marusko se lăsă pe spătarul scaunului. Tombstone şi Made-It stăteau în picioare, unul lângă altul, cu privirea ațintită către biroul lui supraîncărcat.

Comandantul îşi mângâie chelia şi spuse cu o voce ameninţătoare:

— Deci, forţoşilor, aveţi de gând să-mi spuneţi ce dracu' s-a întâmplat acolo sus, sau o să staţi până diseară să vă uitaţi la mine cu mutrele astea de rahaţi?

Cei doi piloţi îi ocoliră privirea, uitându-se undeva în spatele umerilor săi. Îşi schimbaseră combinezoanele de zbor şi îmbrăcaseră uniformele kaki.

Încăperea era mică şi îngrămădită, ca mai toate compartimentele de pe *Jefferson*. Biroul era asemenea comandantului, vorbind clar despre el: diplome înrămate şi tablouri împodobeau pereţii... cei care nu erau ocupaţi cu rafturi de cărţi. Un model sugestiv al unui avion F/A-18 se afla pe un raft deasupra computerului IBM. Cărţi despre inginerie şi aviaţie se amestecau cu o grămadă de rapoarte. O fotografie color, înfăţişând o femeie atrăgătoare şi o adolescentă drăguţă, stătea deasupra unei poze cu vestita balenă Moby Dick.

Titlul de CAG, Comandantul Suprem al Grupului Aerian, Îl avea Marusko din zilele când portavionul era mai degrabă un grup aerian decât o brigadă de aviaţie dar, potrivit tradiţiei navale, termenul mai vechi se păstrase.

Din ce în ce mai mult, în navigaţia cu portavioane se folosea noţiunea de „Super CAG", chiar dacă un comandant de brigadă de aviaţie era doar un administrator şi nimic mai mult, ca în vremurile din Vietnam, acum apuse, când mai şi zbura efectiv. Asta, hotărâse Marusko mai demult, era adevărata lui problemă. Îşi mai găsea încă timp să petreacă vreo câteva ore în aer, dar nu mai zbura împreună cu ceilalţi piloţi. Pentru un om ca Marusko, îndrăgostit atât de mult de zbor, asta era o durere sfâşietoare, permanentă.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule, spuse Bayerly.

Privea drept înainte, cu degetul lipit regulamentar de pantalonii uniformei sale.

— O să-ncepem cu tine, domnule, spuse Marusko. Ai violat regulamentul de angajare în luptă în cel puțin trei puncte. Ai coborât sub plafonul impus, ai depăşit granița trecând în Burma... şi nu-mi spune că-i vorba de rahatul ăla de urmărire! În plus, te-ai angajat în luptă cu nişte necunoscuți, chiar dacă n-ai tras. La dracu', ați fost atât de-aproape... şi Marusko ridică degetul mare şi arătătorul arătând un spațiu de un cm. Atât de aproape de un schimb de focuri cu tipii ăia! Ce aveți de spus în apărarea voastră?

— Domnule, noi... Vreau să spun, ordinele noastre erau clare, trebuia să-i acoperim pe aliații noştri thailandezi. Am înțeles că trebuie să-i protejăm împotriva unor avioane ostile. Am fost obligat să cobor sub zece mii de picioare şi să mă poziționez în caz că m-aş fi angajat în luptă.

— Mmm. Şi mica ta escapadă pe deasupra districtului Shan din Burma?

— Mă țineam după coada banditului, domnule. Eu... ei... l-am urmărit până la graniță. Şi cu celălalt bandit pe şasele meu, nu puteam să ies de acolo fără să mă expun unui posibil tir inamic.

— La dracu'! strigă Marusko. Tu te jucai în timp ce avionul din coada ta ar fi putut trage în tine nestingherit! CAG se uită urât la Tombstone. Şi tu. Explicația ta care-i, Magruder? Ai coborât sub plafonul impus, ai violat regulamentul de angajare în luptă şi ai fost cât pe-aci să faci praf un avion de câteva zeci de milioane, printre munți, într-o coliziune aeriană c-un avion străin.

— Nu prea am multe de spus despre asta, CAG, zise încet Tombstone. Lucrurile s-au petrecut rapid, acolo, sus. M-am gândit că poate comandantul Bayerly ar putea avea nevoie de ajutor. Banditul n-a reacționat când l-am localizat cu racheta. Singurul lucru la care m-am gândit, ca să nu deschid focul, a fost să-l rad puțin.

— Iar dacă banditul ar fi făcut şi el la fel ca tine, o cascadorie, acum n-ai mai fi fost aici, iar unchiul tău ar fi

trebuit să explice pierderea ta şi-a celor patruzeci de milioane ai contribuabililor la CINCPAC[45], Pentagon, CNO[46]şi, din câte ştiu, chiar şi la afurisita de Casă Albă.

Marusko îl privi fix pe Tombstone, apoi îi aruncă o privire lui Bayerly. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton liniştit:

— Domnilor, de la dumneavoastră aşteptăm să răspundeți ordinelor ca nişte adevărați profesionişti. Nu e nevoie să vă reamintesc nici unuia dintre voi că Marina a investit o grămadă de timp, efort şi dolari în creierele voastre şi că se aşteaptă să vă luați cariera în serios. Nu suntem aici ca să ne jucăm, ci să îndeplinim nişte ordine precise, aşa cum le primim. Nu ne jucăm de-a v-ați-ascunselea cu avioane neidentificate. Nu ne permitem să ne lăsăm târâți în dispute internaționale. Şi nu ne implicăm în jocuri aeriene care s-ar putea transforma în incidente internaționale grave! Pricepeți ce vă spun eu?

Cei doi răspunseră în cor:

— Clar, domnule! Da, domnule!

— Amândoi sunteți piloți buni, cu rezultate excelente; amândoi sunteți comandanți de escadrile, care au la activ misiuni importante, de mare anvergură. Tu, Magruder, ar trebui să ştii mai bine. Cred că unchiul tău aşteaptă mai mult de la tine. Te rog să mă crezi că ştiu al dracu' de bine ceea ce spun. M-ați înțeles?

— Da, domnule!

Marusko se lăsă din nou pe spătarul scaunului, jucându-se cu un creion luat de pe birou. Îşi spunea că l-a atins la coarda sensibilă pe Tombstone. Gândi că mersese prea departe cu remarca despre unchiul său.

— Magruder, îți înțeleg pornirea. Ai văzut un camarad în necaz şi i-ai sărit în ajutor. Dacă ar fi fost o luptă, ar fi trebuit să te felicit pentru luarea unei decizii rapide. Puse

---

[45] CINCPAC – Commander in Chief, Pacific Command
[46] CNO – Chief of Naval Operations

creionul pe birou, în fața lui. Dar, la naiba! Astăzi n-a fost o luptă. Ordinele tale erau să sprijini forțele aeriene thailandeze deasupra regiunii Nam Mae Taeng.

— Scuzați-mă, CAG, spuse dârz Tombstone. Dar ce dracu' înseamnă să sprijini când noi nu ne putem angaja în luptă cu inamicul?

— Înseamnă, în cazul ăsta, că eşti acolo sus ca să arăți drapelul, să demonstrezi că Statele Unite sprijină guvernul thailandez... nu să porți tu războiul pentru ei!

Marusko oftă. În mod sigur toți ar fi vrut ca această poveste să fie îngropată, de la amiral până la preşedinte. Dar pur şi simplu nu era posibil. Incidentul avusese prea mulți martori, de la pilotul avionului thailandez care supraviețuise, până la operatorul radar de la bordul Hawkeye şi de pe crucişătorul *Vicksburg*.

Şi Dumnezeu ştie câți privitori fuseseră dincolo de granița thailandezo – burmaneză sau, mult mai spre nord, în Republica Populară Chineză. Povestea putea fi ținută în secret din ce în ce mai greu.

— O.K., continuă el într-un târziu. Cum spuneam, Magruder, am înțeles de ce-ai acționat în felul ăsta. Acum o lăsăm doar cu o beşteleală, dar data viitoare... Fața i se înăspri:Vezi, să fii foarte sigur că n-o să mai fie nici o dată viitoare. Mă-nțelegi?

— Da, domnule!

— Să interpretezi ordinele cum te taie capul e o şmecherie de avocat de mâna a doua. Mai fă-o doar o dată şi ți-am rupt fundul. Pricepi?

— Da, domnule!

— Cară-te de-aici!

— Am înțeles, să trăiți!

— Bayerly, tu rămâi pe loc.

Tombstone se grăbi să iasă. Bayerly rămase pe loc, atent.

Marusko îl mai cercetă o clipă. Avea pe birou raportul locotenentului cu aterizarea. Nu era îngrijorat din pricina

ratărilor, mai devreme sau mai târziu, orice pilot trece prin asta, dar calificativul „No grade” spunea mult. Bayerly riscase enorm prin coborârea nebunească de pe punte. Şi chestia asta nu putea rămâne nepedepsită.

— Bayerly, spuse încet Marusko, tu şi cu mine avem o problemă. Dacă ar fi fost vorba doar de regulament ți-aş fi tras un picior în fund şi te-aş fi scos din birou ca pe Tombstone. Dar trucul tău de pe „acoperiş”, din după-amiaza asta, mă nelinişteşte. Ai plonjat pe punte... şi erai cât pe-aci s-o mierleşti, împreună cu radaristul tău şi cu jumătate din băieții aflați acolo, la post. Aştept un răspuns. Ei, n-ai nimic de zis?

— Nu, domnule. Cred... cred că mi s-a întâmplat ceva rău, CAG.

— Ceva rău... ce-ar fi să zicem o judecată proastă?

— Da, domnule.

Marusko îl studie o clipă.

— Fiule, de vreo câteva săptămâni nu eşti în apele tale. De când cu Wonsan, de fapt. Am dreptate?

— Dacă spuneți dumneavoastră, CAG.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea am ce să spun, domnule, zise Bayerly cutremurându-se. Am cam dat-o-n bară astăzi, asta-i tot.

— Deocamdată n-o să mai zbori, Made-It, spuse Marusko dând din cap. O să fii la dispoziția mea până când voi hotărî eu.

— Dar, CAG... îngăimă Bayerly surprins.

— Rămâne aşa! zise CAG bătând cu degetul în rapoartele de pe birou. Eşti consemnat la sol. Sunt motive serioase care cer investigații suplimentare.

— Da, domnule, spuse Bayerly, cu o fața impenetrabilă.

— Liber.

— Aye, aye, sir!

Bayerly salută regulamentar şi ieşi. Marusko privi uşa mult timp după plecarea lui. Nu-i plăcea ceea ce fusese

obligat să facă, dar nu găsise pe moment altă rezolvare. De când cu Wonsan, Bayerly era mai tot timpul mohorât. Era un semn rău. Când simțămintele unui pilot începeau să-i influențeze performanțele, mai era doar o chestiune de timp până când se producea accidentul.

Acum însă, Marusko trebuia să se gândească cum va suna raportul său. Nu voia să vadă cum cariera lui Bayerly e pusă-n pericol, dar băiatul se apropia de momentul în care cariera lui de pilot avea să ia sfârşit pentru totdeauna.

Uneori, lui Marusko chiar nu-i plăcea slujba asta.

17h12' 14 Ianuarie
0-3 Deck, U.S.S. Thomas Jefferson

Tombstone aştepta împreună cu Dixie şi Kid în pasajul din fața biroului lui CAG. Se întoarseră spre uşă în clipa în care, palid la față, ieşi Bayerly.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tombstone.

— Ei, Made-It, am auzit nişte urlete.

— Nimic, spuse Bayerly frecându-şi mustața şi încruntându-se. Ascultă, Magruder, mă descurc şi fără să mă acoperi tu! Dă-te din calea mea! adăugă ocolindu-l pe Tombstone.

— Hei, uşor, băiete, zise Tombstone mâniat de cuvintele lui Bayerly. Ceva îl necăjea pe Made-It şi era timpul să spună lucrurilor pe nume. Ai fost în cădere liberă săptămâni întregi şi azi era cât p'aci să rămâi pe din afară... Dar ce dracu-i cu tine acum?

Bayerly îşi ieşi din pepeni:

— Las-o baltă, Magruder. Medalia ta nu mă impresionează! spuse şi-şi continuă drumul pe culoar. Rahat! adăugă uitându-se la Dixie.

— Ce-i trebuie lui Made-It, Tombstone? întrebă acesta.

— Nu ştiu Dixie!

Mai rău era însă că nu ştia cum să afle. Era o problemă personală, dar ce? Bayerly pomenise de medalie, deci era vorba de invidie dar un fleac atât de mic nu putea să-l zdruncine pe un pilot de talia lui Made-It. Tombstone îi urmări silueta pierzându-se pe culoar şi se întrebă dacă s-ar putea lămuri în vreun fel treburile între ei doi. Probabil că Bayerly avea nevoie de timp. Tombstone se hotărî să încerce o apropiere, dar mai târziu, când se mai potoleau lucrurile, poate când *Jefferson* ajungea în Thailanda.

Capitolul 4

19h00’ 14 Ianuarie
CVIC[47], U.S.S. *Thomas Jefferson*

— Gooooood evening, Jefferson! strigă vesel în microfon Raymond C. Buckley, Jr., imitând perfect tonul lui Pat Sajak, care în fiecare dimineață îi trezea pe soldații americani din Vietnam cu celebrul:

„Gooooood morning in Vietnam!”

Din acest Centru de informații, care era în acelaşi timp şi studio TV, se transmiteau de două ori pe zi emisiunile TV pentru întregul echipaj al portavionului. Din colțurile studioului conurile de lumină ale reflectoarelor scăldau chipul lui Buckley, în timp ce lansa familiarul apel:

— Aici şeful de echipaj, cu o nouă ediție a emisiunii „Ce se mai întâmplă...”

Buckley era şef de echipaj pe navă şi era singura legătură directă între membrii de grade inferioare ai echipajului şi ofițerii de pe navă, cunoscut de către toți, respectat, apărând pe ecran în cele peste două sute de compartimente ale lui Jefferson cu un cuvânt prietenos sau cu un sfat bun. Căpitanul James Fitzgerald, comandantul navei şi căpitanul Vincent C. Glover, secundul, apelau la Buckley

---

[47] CVIC – Carrier-Based Intelligence Center – Centrul de Informaţii de pe portavion

atunci când voiau să afle starea de spirit a echipajului şi puteau conta pe el când era nevoie să-şi asume câte-o evaluare corectă atunci când vreun marinar era scos la Raport la comandant pentru vreo abatere minoră, sau când se iscau tensiuni rasiale în sala motoarelor. Pe de altă parte, personalul civil şi soldații aveau nevoie de Buckley pentru a afla ce se mai întâmpla atât pe portavion, cât şi pe navele care-l însoțeau. Oamenii de la bord trăiau într-o chinuitoare nesiguranță. Ori asta putea dăuna moralului echipajului. Vor avea permisii în următorul port? Li se va permite familiilor să-i viziteze când se vor înapoia în Japonia? Din această cauză exista emisiunea „Ce se mai întâmplă...”, un mijloc ideal de a ține echipajul la curent cu ultimele noutăți.

— S-au vehiculat tot felul de zvonuri în privința următoarei noastre escale, spuse Buckley sprijinindu-se de pupitru şi privind țintă în obiectivul camerei de luat vederi. Şi mult mai aprige discuții despre ce vom face în următorul port!

Buckley se întoarse către o hartă a Asiei de Sud-Est.

— Cunoaşteți cu toții obiectivele, desigur, spuse el. Câțiva dintre cei mai vechi de pe punte cunosc chiar foarte bine următorul port în care vom arunca ancora. Bangkok!

Buckley zâmbi auzind murmurul unor voci din depărtare, ajungând până la el de-a lungul culoarelor placate cu oțel ale portavionului. Vreo câteva sute de oameni strigau de bucurie pe punte... şi strigătul se reverberă pe întreaga navă. Bangkokul avea ceva reputație...

— Au mai circulat zvonuri şi în legătură cu posibilitatea de-a primi permisii în Thailanda. Insurecția izbucnită în nordul țării a avut repercusiuni, în ultimele săptămâni, chiar în Bangkok, unde au avut loc manifestații studențeşti. Pot să vă spun că se vor da permisii! În acest moment lucrurile s-au liniştit în Bangkok. Ordinea a fost

reinstaurată în stradă şi, aşa cum decurg lucrurile, timp de zece zile vom vizita această bijuterie din Asia de Sud-Est.

Murmurul îndepărtat al vocilor crescu în intensitate, iar cei aflați în spatele camerei de luat vederi aplaudară şi fluierară.

Doar după vreo câteva minute bune, se făcu din nou linişte în studio.

Libertatea era un subiect întotdeauna la ordinea zilei la bordul portavionului, ea semnificând sfârşitul monotoniei şi al rutinei într-o lume în care zilele se scurgeau unele după altele după acelaşi tipic neschimbat. Media de vârstă pe Jefferson era de nouăsprezece ani, un soldat de vârsta asta fiind atras de exotic şi chinuit veşnic de dorul de casă.

Rumoarea din studio încetă şi Buckley spuse râzând:

— Aş putea să vă spun multe despre locul către care ne îndreptăm. Dacă n-o să vă mai gândiți la fete, o să vă spun ceva despre ținut.

Şi începu să vorbească despre Thailanda folosindu-se de hărțile din fața sa. Pentru că era singura țară din Asia de Sud-Est care nu fusese niciodată colonie a vreunei puteri europene, şi pentru că Thai însemna „libertate”, Thailanda îl fascina nespus pe Buckley. *Muang Thai* înseamnă „ținutul celor liberi”şi thailandezii erau nemaipomenit de mândri de această moştenire.

— Ştim cu toții, capitala e la Bangkok. Şi nu uitați că thailandezii o numesc *Pra Nakhorn*, „Capitala Cerească” sau *Krung Thep*, adică „Oraşul îngerilor”. Voi, băieții din Los Angeles, ar trebui să apreciați chestia asta.

Buckley continuă să le explice cât de importantă era Thailanda pentru interesele americane în regiune. Thailanda se învecina cu Laos şi Kampuchia, ambele comuniste, şi cu Burma. Din 1962, Uniunea Socialistă Burma se afla sub dictatură marxistă. Recentele alegeri libere aduseseră cu ele promisiunea unei reforme

democratice, dar în prezent, armata continua să conducă această țară şi aşa împovărată.

— Thailanda este membră în SEATO[48] şi ASEAN[49], spuse Buckley. Este unul dintre cei mai puternici aliați ai noştri. Desigur că mulți dintre cei mai în vârstă îşi amintesc cât de importantă a fost Thailanda în timpul războiului cu Vietnamul. La sfârşit ne-am întors la bazele noastre din Thailanda, ne-am împachetat lucrurile şi-am pornit-o din nou prin lume. Ăia care le ştiu pe toate în ale politicii, estimau că Thailanda va avea soarta Kampuchiei şi a Laosului doar în câteva luni. Dar nu s-a întâmplat aşa. Politica thailandeză este unică în felul ei, pentru că fiecare thailandez îşi iubeşte şi-şi respectă regele. Thailanda este o monarhie constituțională.

Buckley făcu o pauză ca să-şi aşeze ochelarii pe nas şi privi un cartonaş din fața lui.

— Numele regelui... mai bine-l citesc, ca să-l spun ca lumea... numele regelui este Bhumibol Adulyadej. El exercită o influență benefică asupra tendințelor politice în Thailanda echilibrându-le. În timpul unei crize politice, el rămâne neutru, conform constituției... aşa că şi în cazul unei lovituri de stat, rebelii jură credință coroanei. Thailandezii de rând îşi venerează monarhul.

Nici un revoluționar n-ar reuşi să-şi ducă revoluția prea departe dacă nu s-ar închina monarhului aşa cum o fac ei. În 1981, spre exemplu, un grup de ofițeri din armată au pus la cale o lovitură de stat. Erau profesionişti, bine înarmați şi comandau o mare parte din trupe. Dar, imediat ce s-a aflat că nu aveau binecuvântarea monarhului, în ciuda neutralității oficiale, mişcarea lor a rămas fără sprijin

[48] SEATO – Organizația Tratatului Asiei de Sud-Est.

[49] ASEAN – Asociația Națiunilor din Asia de Sud-Est.

din partea maselor, şi grupul ofiţerilor s-a destrămat. Sub monarh, guvernul Thailandez este un amestec de democraţie şi autoritate militară. Se bazează pe sistemul englez, cu un prim-ministru şi-un parlament cu două camere, Senat şi Adunarea Naţională, amândouă părând a fi dominate de ofiţeri. În Thailanda, orice ofiţer din armată poate face afaceri, poate conduce o bancă, poate fi proprietar de hoteluri sau poate fi membru al guvernului... şi să-şi continue cariera militară. Ofiţerii se conduc după Constituţia thailandeză. Monarhul este, nu întâmplător, şi şeful forţelor armate...

Buckley continuă să vorbească, promiţând că va difuza documente şi filme în următoarele zile, dar era sigur că o bună parte din echipaj nici nu-l mai asculta. Nu era pentru prima dată, încă de pe când se afla în Nam învăţase că marinarii erau mai mult atraşi de cele povestite de veteranii care fuseseră în Bangkok. Poveşti care aveau puţine puncte comune cu istoria şi cultura Bangkok-ului, dar erau pline de picanterii despre sex. Bangkok-ul avea reputaţia unui oraş al desfrâului şi nici Buckley şi nici filmele educative n-ar fi putut schimba acest prost renume.

Buckley aruncă o privire la ceasul din perete şi văzu că mai avea doar câteva minute de emisie.

— Iată c-am ajuns şi la misiunea lui *Jefferson* în aceste ape. Portavionul nostru a primit ordinul de-a intra în Golful Thailandei pentru a se şti că americanii sprijină actualul guvern al ţării. În ultimele săptămâni luptele din nordul ţării s-au înteţit şi se vehiculează zvonuri nefondate despre o posibilă lovitură de stat asemenea celei din 1981. Sunt câţiva ofiţeri care cred că guvernul ar trebui să reacţioneze mai ferm la ameninţările rebelilor. Aşa cum ştim cu toţii, operaţiunile noastre comune cu armata thailandeză au debutat în această dimineaţă cu misiuni în nordul ţării. Cred c-aţi auzit că nişte avioane de-ale noastre s-au întâlnit în aer cu avioane neidentificate, în apropierea graniţei

thailandezo – burmaneză. Vă pot spune, în mod categoric că, după ce le-au interceptat, avioanele noastre s-au întors fără să fi schimbat un foc! Intervenția noastră în Thailanda este doar un gest care exprimă faptul că sprijinim guvernul de la Bangkok. Aşa că mâine vom ancora la baza militară navală thailandeză de la Sattahip. Dacă lucrurile nu s-au precipitat pe țărm, toată lumea o să primească permisii prin rotație, începând cu orele 17:00, mâine seară.

Directorul îi făcu un semn scurt să se apropie de final şi camera îi luă un prim-plan.

— Ei, tipilor, se pare că mi s-a cam dus timpul. Aici căpitanul Buckley. Emisiunea „Ce se mai întâmplă...” s-a sfârşit.

Luminile scăzură în intensitate şi directorul păşi în fața camerei de luat vederi.

— Bună treabă, şefule.

— Mulțumesc, Pete. Crezi că m-a ascultat careva?

Directorul râse.

— Au auzit cu toții: zece zile-n Bangkok. Cred că portavionul s-a cutremurat în clipa aia. Hei, ți-ai făcut vreodată un masaj ca lumea în Patpong? Cred că aşa s-au simțit băieții.

— De mai multe ori, şefule. Foarte relaxant, spuse zâmbind.

— Deci, ce părere ai? Sunt şanse ca lucrurile să rămână liniştite în astea zece zile?

Buckley zâmbi în timp ce-şi scoase microfonul de la gât. Probabil că toată lumea de la bord se întreba exact acelaşi lucru. Dacă studenții thailandezi începeau să arunce iar cu pietre, permisia ar fi fost contramandată la fel de repede cum s-ar fi învârtit scăfârliile servanților unui tun.

— Habar n-am, Pete. Tot ce ştiu e că armata thailandeză e stăpână pe situație. Şi sper că aşa vor rămâne lucrurile.

Acum se întrebă însă ce era cu piloții chinezi. Toată lumea ştia că Burma nu avea avioane de tipul Shenyang

J-7S. Aşa că de unde veneau? Şi de ce? Nimeni nu l-ar fi putut convinge că aparatele erau pilotate de rebeli thailandezi comunişti!

Buckley era un optimist, dar de data asta avea o neagră presimțire. Prea multe necunoscute... inclusiv identitatea inamicului. Spera doar ca *Jefferson* să nu plutească spre nişte ape din care să nu mai iasă vreodată.

20h10' 14 Ianuarie
Crew's lounge[50], U.S.S. *Thomas Jefferson*

Cea mai mare parte a echipajului de pe *Jefferson* auzise ce spusese Buckley în emisiunea sa. Cei care n-o urmăriseră, aflaseră repede de la camarazii lor. Indiscutabil, Bangkok-ul era un port grozav şi de acum încolo la bordul lui *Jefferson* nu se mai discuta decât despre asta.

Patru dintre marinarii care-şi terminaseră serviciul stăteau la una dintre mesele rotunde din încăpere. Nu erau singurii. Alții, în grupuri mici, erau împrăştiați prin sală, citind, uitându-se la televizor, sau jucând jocuri electronice. De sus, de pe punte, se simțea o vibrație continuă. Compartimentul echipajului se afla aproape deasupra celor patru masive elice de şapte metri diametru. Pulsul navei făcea de-acum parte din fundalul sonor de mult acceptat şi uitat.

Marinarul David Howard intrase în Marină în aprilie, la trei zile după ce împlinise 18 ani. După trei luni de antrenament la „Centrul de instruire al Recruților" din San Diego, şi după două grele săptămâni de instrucție într-o companie, el primise ordin să se îmbarce pe prima lui navă, portavionul *Thomas Jefferson*. Trecuseră cinci luni de când

---

[50] Crew's lounge – Compartimentul echipajului

se afla pe mare cu excepția a două săptămâni petrecute în Yokosuka. După atâta timp încă nu se hotărâse dacă faptul că se afla pe *Jeff* era un noroc sau nu. Majoritatea marinarilor urau serviciul pe un portavion, atât de mare încât te rătăceai prin el. Pe lângă asta mai avea şi nişte compartimente înghesuite ca barăcile pe o plaje cu nisip, fără rechini. Iar serviciul de douăsprezece-paisprezece ore de muncă pe zi era o normă obişnuită, nu o excepție. Lui Howard nu-i plăcea să muncească din greu şi devenea aproape romantic atunci când avioanele se ridicau de pe punte, învăluite de aburi. De fapt, cele mai multe greutăți le întâmpina Howard în viața socială.

Era un tip liniştit, chiar timid, şi nu-şi făcea prieteni cu uşurință. Camarazii lui păreau destul de buni, chiar dacă uneori erau gălăgioşi şi vulgari, dar Howard încă nu reuşise să-şi deschidă sufletul atunci când se afla printre ei. Adeseori renunța la conversații chiar dacă în sinea lui ar fi vrut să participe la ele.

— O, rahat, omule! spuse semnalizatorul Charles Bentley lăsându-se pe spate, cu mâinile lipite de ceafa-i blondă. Zece amărâte de zile în frumosul Bangkok! Domnilor, am pus-o!

— Tu ai mai fost acolo, Bentley, nu-i aşa? întrebă operatorul radar Fred Paterowski. Haide! Povesteşte-ne şi nouă!

— Ce chestie a fost! Era prin… stai să-mi aduc aminte. Prin ’88, parcă. Eram pe *Arkansas* pe vremea aia.

Howard sorbi dintr-o Coca Cola ascultând cu atenție. Nu prea ştia ce fel de om era Bentley, care părea destul de deştept, dar care, după opt ani de serviciu la Marină, avea trei clase. Probabil că-i băgase careva vreun fitil, de vreme ce majoritatea primeau clasa a doua după primii patru ani. Howard nu putea să nu se întrebe ce făcuse tipul… sau pur şi simplu nu-i păsa?

Compartimentul echipajului era destul de spațios. Pe pereți atârnau reproduceri cu scene din istoria Marinei, iar în jurul meselor rotunde erau scaune confortabile, sub luminile fluorescente. În capătul sălii, pe un mic piedestal se găsea un pupitru de lemn. Howard îşi aduse aminte că în urmă cu cinci luni stătea în aceeaşi cameră ascultându-l pe căpitanul Fitzgerald, vorbind de la pupitru despre responsabilitate, despre faptul că trebuiau să nu-şi piardă timpul atât cât lucrau pe *Jefferson*.

În cinci luni, Howard se străduise să fie un marinar bun. Se obişnuise cu rutina, făcând ceea ce i se spunea, şi se ferise de necazuri. Era unul dintre cele câteva sute de oameni de la bord care erau disponibili pentru îndatoririle generale, făcând parte din patrula de prevenire a incendiilor, sau din cea de securitate, supraveghind nava. Cu o săptămână în urmă fusese transferat la Operațiunile Aeriene (Air Ops), ca furier.

În aceste timpuri ale radioului şi satelitului, furier însemna să aducă cafea pentru ofițeri. Lui îi plăcea însă pentru că se afla în ceea ce el considera a fi inima portavionului, o sală imensă, cu oameni lucrând în fața ecranelor radar, în semiîntuneric, murmurând în căştile lor radio, comunicând cu avioanele aflate la sute de mile depărtare. Asta-l făcea să se simtă important, chiar dacă nu ştia cu exactitate ce se petrece acolo. Aşa îl cunoscuse pe Paterowski şi fusese atras în cercul lui de prieteni, operatori radar.

— Am auzit că Bangkok-ul e-n fierbere! spuse marinarul Ernesto Rodriguez.

Şi el lucra la Air Ops, căznindu-se să ajungă radarist. Scutură din cap şi dinți-i străluciră luminându-i fața negricioasă:

— Ai-ai-ai!

— Rahat, omule! zâmbi Bentley, simțindu-se în elementul lui atunci când povestea întâmplări trăite. Bangkok-ul nu-i

unul din oraşele tale amărâte, Ernie! Acolo găseşti orice, înțelegi? Mi-amintesc cum m-am dus cu băieții în Patpong! Ăla-i locu' pierzaniei copilaşilor! Ah, rahat! spuse răspicat, savurându-şi vorbele. Ar trebui să trageți o raită pe-acolo! Perdele roşii, mărgele de sticlă, se pricep la chestii d-astea! Şase fete vin să te ia în cameră, ştiți? Şi se dezbracă de tot, ştiți? Şi te despoaie şi pe tine şi te întind pe-o masă ca asta. Şi, mă jur pe Dumnezeu, se-adună-n jurul tău şi-ncep să te pupe şi să te lingă peste tot... pe călcâie, pe degete, peste tot!

Ceilalți izbucniră-n urlete şi fluierături bătând cu pumnii în masă. Paterowski îşi ținea bereta pe genunchi şi-şi tot băga pumnul pe dedesubt prefăcându-se că se masturbează.

— Şi când nu mai poți, una din fete urcă pe tine şi te cuprinde, ce mai, drăguț şi uşor! Şi în timpul ăsta fetele te ling, da...

Howard se uită într-altă parte, simțindu-şi fața arzând de ruşine... pentru că-i era ruşine. Până acum nu avusese permisie decât în portul Yokosuka. „Yokuska”, cum îi spuneau ceilalți. Portavionul ancorase acolo timp de două săptămâni, după Wonsan. Howard reuşise atunci să meargă de două ori la Tokyo.

Vizitase Palatul Imperial de pe aleea jogging-ului şi un talmeş-balmeş de palate, clădiri guvernamentale, magazine care acum se-nvălmăşeau cu toatele în mintea lui. Nici nu mai era sigur că fusese la Tokyo. Poveştile colegilor săi, auzite după ce portavionul părăsise portul, îi sporiseră îndoiala.

— Da' tu, Howie? îl întrebă Paterowski.

— Ce? clipi Howard simțindu-se prost. Îmi pare rău, ce ziceai?

— Trezeşte-te, băiete! Noi încercăm să te instruim în privința celor mai delicate chestiuni ale vieții, iar pe tine te doare-n cot!

— Ştiţi ce-i trebuie lui Howie? întrebă Rodriguez. Să-l ducem într-o noapte în Patpong!

— Daa! Cred că i-ar prinde bine-n Patpong!

— Ce spui, scumpule? întrebă Bentley. Ţi-ar surâde?

— Eu… nu ştiu, băieţi… vreau să zic, trebuie să mă gândesc.

— Ei, pe dracu' să te gândeşti, când poţi să te uşurezi! râse Rodriguez. Rahatu' dracului, omule! Mai scuteşte-mă!

Howard se emoţionă. Ar fi fost OK, nu? Dacă l-ar lua băieţii! Nu voia ca să-şi închipuie cumva că nu-i place cu ei, sau că se credea mai bun decât ei… Nu ştia dacă-şi dorea o permisie în Bangkok. Se simţea deja stânjenit şi vinovat, dar poate că aşa avea şansa să afle de ce se simţea vinovat. Iniţierea novicelui în cercul intim şi misterios al Marinarului Experimentat.

Atâta timp cât Charlene, prietena lui de acasă, din Colorado, n-ar fi aflat niciodată

Capitolul 5

12h00' 15 Ianuarie
Bangkok, Thailanda

În momentul în care portavionul *Jefferson* ancora la docurile din Sattahip, mai multe limuzine negre oficiale îi aşteptau pe cheu. Apropierea de ţărmul Bangkok-ului durase aproape nouăzeci de minute căci trebuiseră să se înscrie pe un canal liber, destinat Rutei 3.

Câteva camioane ale armatei şi nişte jeepuri însoţeau convoiul, dar escorta era mai mult pentru spectacol decât pentru apărare. Trecură pe lângă un grup de demonstranţi adunaţi la poarta de nord. Erau douăzeci sau treizeci de localnici cu priviri nefericite care ţineau drapele şi pancarte şi cântau ceva în thailandeză. Pe una din pancarte scria: „Imperialişti Yankei, afară din Asia!” în timp ce o alta spunea: „Măcel sângeros la Wonsan”. Vreo câţiva thailandezi, care nu păreau să participe la zgomotoasa manifestaţie stăteau şi priveau pur şi simplu, cei mai mulţi zâmbind, câţiva fluturându-şi mâinile la trecerea convoiului.

Contraamiralul Thomas J. Magruder, într-o uniformă albă, imaculată, se răsuci pe locul său din limuzină în clipa în care convoiul îşi mări viteza. Privi pe fereastră pentru a se asigura că limuzinele în care se aflau ofiţerii care îl însoţeau mai erau încă în convoi. La Sattahip nu purtase

decât o discuție foarte scurtă cu ofițerii armatei thailandeze. Adevărata problemă avea să fie discutată mai târziu, în Bangkok şi nu voia să-şi piardă jumătate din ofițeri pe drum.

— Ei, CAG, trecem pe lângă demonstranți!

Comandantul Marusko îşi ridică ochii de pe hârtiile ce le citea.

— Da, domnule. Nu-i nici o problemă. E doar un grup de radicali.

— Probabil că i-a plătit cineva ca să poarte pancartele alea, zâmbi amiralul Magruder. O treabă murdară. Dar trebuia s-o facă cineva şi pe asta.

— Da. Ştii, amirale, într-un fel mie nu mi se pare că Thailanda e un loc prea nimerit pentru o revoluție comunistă.

Amiralul Magruder trebui să-i dea dreptate. Bangkok-ul era un amestec oriental între Est şi Vest, un oraş ca Tokyo, Singapore sau Hong Kong. Peste tot, acoperişurile şi turnurile aurii ale templelor budiste se ridicau şi se topeau printre monoliții de sticlă ai arhitecturii modeme. Din multe puncte de vedere oraşul era occidental. Insurecția comunistă izbucnise în mai multe puncte ale țării încă din 1970. Dar de-abia în ultimele luni situația devenise critică. De aceea *Jefferson* primise ordinul de a intra în aceste ape.

Haos, fu cuvântul care-i veni în minte amiralului Magruder când părăsiră drumul principal şi intrară pe strada Sukhumvit. Acum rulau de-a lungul unor străduțe unde se ridicau casele aparținând celor din vârful piramidei sociale.

Străzile din inima oraşului erau sufocate de cozi nesfârşite de automobile, camioane, autobuze, trăsuri, pietoni şi acele ciudate scutere pe trei roți pentru transportul oamenilor, numite tuk-tuk. Pretutindeni, reclamele firmelor „Rolex” şi „Pepsi Cola” se amestecau cu afişe scrise în thailandeză sau purtând ideograme

chinezeşti. Un panou uriaş, având imaginea unei actrițe negricioase şi cu sânii dezgoliți, se înălța pe deasupra acoperişurilor templelor, pe vreo trei etaje în sus, între doi zgârie-nori de sticlă.

Oamenii mişunau pe trotuare şi pe străzi fără să ia în seamă traficul. Thailandezi şi străini, îmbrăcați în haine occidentale se amestecau cu călugări care aveau capul ras, cu fermieri care-şi vindeau produsele la tejghea, cu negustori ce ofereau statuete ale lui Buddha drept amintire, cu turişti de prin toate țările lumii, zgomotoşi şi înarmați cu aparate de fotografiat şi camere de luat vederi japoneze. În doar câteva clipe, amiralul Magruder văzu defilând prin fața ochilor săi haine din Occident, barong-uri[51] filipineze, sariuri[52] indiene, chimonouri[53] japoneze, sarong-uri[54] indoneziene, bărbi şi turbane Sikh, rochii tradiționale chinezeşti, fuste scurte, tricouri, şi peste tot, dar peste tot, blugi! Deşi geamurile limuzinei erau închise iar instalația de aer condiționat funcționa, zgomotul străzii se auzea înăuntru. Rugăminți pe un ton ridicat, înjurături strigate-n gura mare, țipete şi saluturi în toate limbile, claxoane, motoare de maşini, toate amestecându-se.

Din cauza traficului intens, convoiul mai mult se târa acum, claxonând cu putere. Trecu pe lângă elegantul hotel „Intercontinental” şi pe lângă uriaşe magazine. Apoi, convoiul viră la dreapta continuându-şi drumul de-a lungul unuia dintre canalele numite klong care, deşi groaznic de murdare, îi asiguraseră Bangkok-ului reputația de Veneția Orientului.

---

[51] Barong – o cămaşă tipic filipineză, fin brodată, dintr-o țesătură din fibre de ananas sau bananier, la origine fiind purtată doar de bărbați.
[52] Sari – îmbrăcăminte femeiască, tipic indiană, lungă şi amplă, care acoperă un umăr, lăsându-l dezgolit pe celălalt.
[53] Chimonou – halat cu mâneci foarte lungi, folosit ca îmbrăcăminte în Japonia.
[54] Sarong – un fel de jupon purtat de către malaiezieni.

Sediul guvernului thailandez era pe malul nordic al Klong Phadung-ului. Amiralul Magruder se aştepta să vadă un palat bogat ornamentat şi frumos colorat. De aceea fu surprins să descopere că guvernul îşi desfăşură activitatea într-un complex de zgârie-nori, la câteva blocuri depărtate de vechea clădire a Adunării Naționale, de palatul regal şi de grădina zoologică. Convoiul intră într-un garaj întunecat, aflat undeva la subsol. Ofițeri ai Marinei thailandeze, în uniforme albe, şi ofițeri de armată în kaki îi conduseră de-a lungul coridoarelor luminate de lămpi fluorescente, prevăzute cu instalații de aer condiționat, totul părând a fi la o distanță uriaşă de forfota străzilor.

Într-o elegantă sală de şedințe, americanii fură întâmpinați de un căpitan de marină care, făcând o plecăciune, le adresă, cu mâinile împreunate ca pentru o rugăciune, salutul wai.

— Domnilor, dați-mi voie să vi-l prezint pe generalul-maior Duong Rangsit din personalul superior al Forțelor Regale Thailandeze, spuse el în timp ce se deschise o uşă şi intră un ofițer scund şi îndesat.

— *Savahtdi*! spuse generalul plin de căldură. Salută ceremonios apoi îi strânse mâna amiralului Magruder cu cordialitate, în stil american. Maiestatea Sa Regele m-a însărcinat să vă întâmpin şi să vă urez bun venit în Oraşul îngerilor!

— Plăcerea e de partea mea, generale Duong.

Un alt ofițer, înalt, subțire, cu ochi negri, îl urmă pe general în încăpere.

— Acesta este principalul meu colaborator, colonelul Kriangsak Vajiravudh, spuse Duong. A fost desemnat ca ofițer de legătură între noi, atâta timp cât veți rămâne în țara noastră.

Urmă o jumătate de oră de amabilități, şi apoi conversația, părăsind subiectul Wonsan, avu ca temă

recenta încercare de lovitură de stat din Filipine. Între timp, ceaiul fu servit de soldați în uniforme albe.

— Cred c-ar trebui să luăm în discuție principalul motiv pentru care ne aflăm aici, spuse amiralul Magruder.

Un aghiotant îi întinse o copie a ordinului de luptă al portavionului. Amiralul îl puse pe masă, în fața lui Duong.

— Aşa cum puteți citi acolo, am primit ordinul să asistăm guvernul thailandez prin orice mijloace. Şefii noştri au ajuns la concluzia că anumite operațiuni de luptă, care să presupună misiuni de zbor americane împotriva insurecției din nordul Thailandei, n-ar fi de folos pentru nici una din părți.

Duong zâmbi ciudat în timp ce răsfoi paginile ordinului de luptă.

— Înclin să fiu de acord, amirale. Mai ales după valul de demonstrații antiamericane din ultima vreme, spuse dând trist din cap. N-am mai văzut aşa ceva la noi. Uneori stau şi mă întreb dacă nu cumva zvonurile despre amestecul unor forțe străine în aceste demonstrații sunt adevărate. Majoritatea thailandezilor îi iubesc pe americani!

— Într-un anume fel, situația pare de-a dreptul stranie, spuse amiralul Magruder. Pe de o parte se aşteaptă sprijin din partea noastră. Pe de altă parte trebuie să ne ținem la distanță pentru a ne feri de posibile atacuri. Ordinele noastre, uneori, pot fi oarecum contradictorii!

— E chiar esența birocrației! Oricum, n-o să fie nici o problemă, râse Duong. Poporul nostru va prinde curaj aflând că un portavion american se află ancorat la Sattahip. Piloții noştri vor fi încântați să zboare alături de ai dumneavoastră. Dar, cu siguranță, nu ne imaginăm că veți fi antrenați într-o luptă deschisă.

— Atunci care-i situația militară? întrebă amiralul Magruder. N-am primit prea multe informații de la sursele noastre.

— Serviciul nostru de informații e de părere că insurecția din nord nu-i decât o reeditare a ofensivei gherilei comuniste, spuse Duong dând din umeri. Partidul Comunist Thailandez n-a fost în stare niciodată să fie o forță puternică prin cei care îl reprezintă. Nu prea am mai avut probleme cu ei de când i-am bătut în munții Chong Cham, în 1982. Se pare că... această nouă mişcare a început cu şase luni în urmă. Dacă-i vorba cumva de vechii comunişti, atunci înseamnă că partidul a fost reînființat şi are noi conducători, surse de aprovizionare cu arme, şi toate celelalte. Sunt puternici, bine înarmați şi bine echipați. Se pare că sunt disciplinați şi că au o conducere bună. Totuşi, individual vorbind, soldații lor nu sunt la fel de experimentați ca ai noştri, şi nici la fel de bine antrenați.

— Au avut loc lupte decisive? Cât de critică este acum situația acolo?

Duong îşi muşcă buzele şi apoi dădu din mână vrând să spună „aşa-şi-aşa”.

— Din punct de vedere militar insurecția nu este o problemă, deşi suntem puțin îngrijorați. Până acum n-au fost decât incursiuni şi încercări de-a lua populației orezul şi alte provizii. Pericolul mai grav nu e atât de evident, spuse schimbând o privire cu colonelul Kriangsak.

— Trebuie să vă spun că un grup de ofițeri thailandezi cred că politica dusă de guvern față de comunişti e prea îngăduitoare, asta făcând posibilă o lovitură de stat, spuse încet colonelul.

— Vor s-arunce vechea gardă ca să facă lucrurile aşa cum trebuie, spuse amiralul Magruder.

— Am răspuns amenințărilor în forță, spuse Duong. Am transferat câteva unități la graniță iar altele vor pleca în câteva zile. Grupurile aeriene au fost deplasate în nord la Chiang Mai şi Chiang Rai[55].

---

[55] Chiang Rai – localitate în NE Thailandei.

— Şi despre posibilitatea ca rebelii să primească ajutor din Burma? întrebă Marusko. Sunt tare îngrijorat din cauza celor două MIG-uri.

— Sunt câteva semne că rebelii ar primi ajutor de peste graniță, spuse Duong. Dar nu avem încă dovezi…

— MIG-urile alea sunt o dovadă elocventă pentru mine, spuse Marusko. Grupurile de gherilă din junglă nu pot avea MIG-uri în propria lor dotare.

— S-ar putea ca burmanezii să-i ajute, recunoscu Duong.

— N-am reuşit să obținem confirmarea faptului că ei dețin MIG-uri. Rangoon-ul a negat incidentul.

— Dar nu există nici o explicație rezonabilă, spuse Duong scuturând din cap. Cred că MIG-urile puteau fi chineze, dar ce motiv ar avea Partidul Comunist Chinez să ordone avioanelor să traverseze sute de kilometri de teritoriu burmanez pentru a ataca un pilot de-al nostru? se întrebă el dând din mâini neputincios. Mi se pare lipsit de sens!

— Burma pare a fi totuşi un inamic potențial, adăugă colonelul Kriangsak. E duşmanul tradițional al Thailandei de secole şi nu ne îndoim asupra faptului că ea i-ar putea aproviziona pe rebelii din nord.

— Trebuie să ştim dacă zborurile noastre mai pot continua deasupra Thailandei, spuse amiralul Magruder, luând o înghițitură de ceai. Am oprit ieri toate zborurile cu excepția unora de recunoaştere. O chestie de rutină. Nu vreau să fim amestecați într-un conflict până când nu aflăm cum stau lucrurile.

— Se înțelege că şi noi vom intensifica patrularea avioanelor la graniță, spuse Duong. Cred că nu e nici o problemă dacă vă continuați zborurile. Guvernul nostru abia aşteaptă să folosească posibilitățile radarelor americane de pe Hawkeye.

Amiralul Magruder dădu din cap:

— Nu e nici o problemă. Vom folosi de asemenea şi fotografiile luate din satelit în zona graniței. Poate aflăm

ceva clar. Şi încă ceva, spuse amiralul întinzându-i lui Duong alte hârtii. Am discutat cu ofițerii mei posibilitatea de a vă împrumuta, pentru câteva zile, avioanele noastre TARPS[56] şi câțiva piloți buni.

— Mă scuzați, spuse Duong. Ați spus TARPS?

— E vorba de Sistemul de Recunoaştere Tactică Aeriană! explică Marusko. E un dispozitiv prevăzut cu camere de luat vederi în infraroşu. Se agăță de burta unui Tomcat. Aşa luăm fotografii de-aproape. Mai bine şi mai repede decât o putem face prin satelit!

Duong examină atent hârtiile şi apoi le împinse către Kriangsak. Spuse:

— Ne-ar fi de mare ajutor! Am înțeles că aveți ordin să evitați angajarea în luptă. Dacă acele MIG-uri reapar…

— Generale, dacă se mai întâmplă lucrul ăsta, poate că o să aveți confirmarea amestecului burmanez, zâmbi amiralul Magruder.

— Nu cred c-ar fi înțelept, generale, şopti colonelul Kriangsak. Cu tot respectul pentru prietenii noştri americani, riscul de-ai angaja într-un incident este foarte mare. S-ar putea ca data viitoare, burmanezii să încerce să doboare un avion american nu unul de-al nostru. Ar fi o situație nefericită.

Degetele grăsuțe ale lui Duong bătură darabana în masă.

— Punct ochit, punct lovit, colonele!

— Mai e şi-o altă dificultate, continuă Kriangsak. În ceea ce-i priveşte pe ofițerii dizidenți. Să ne bazăm prea mult pe ajutorul americanilor înseamnă acelaşi lucru ca şi slaba reacție la acțiunile comuniştilor. Trebuie să dăm impresia că ne descurcăm singuri…

— Cred c-am putea face în aşa fel încât să rămânem neobservați, colonele, zâmbi amiralul Magruder. Uite ce putea face…

---

56 TARPS – Tactical Air Reconnaissance Pod System (USN).

Şi continuară să pună la punct detaliile operaţiunilor thailandezo – americane.

Thailanda câştigase lunga-i bătălie împotriva comunismului, dar Bangkok-ul pierduse de-a lungul anilor un alt război. Cel împotriva magnaţilor drogurilor din Triunghiul de Aur din nordul ţării. Acum, acest război era de o importanţă majoră pentru Casa Albă. Washingtonul se întreba dacă nu cumva renaşterea gherilei comuniste avea de-a face cu comerţul de droguri aşa cum rebelii marxişti din America de Sud şi America Centrală îşi făcuseră rost de fonduri ocupându-se cu traficul de cocaină.

În Thailanda, traficul de droguri era controlat de câţiva şefi locali care, la rândul lor, executau ordinele unui cartel chinez cu baza în Hong Kong.

Odată cu ajutorul acordat de americani armatei thailandeze în cadrul operaţiunilor ei împotriva gherilei, CIA şi alte servicii de informaţii îşi puteau face o mai bună imagine despre afacerile cu droguri din zonă. Forţele de gherilă şi traficanţii ar fi putut folosi aceleaşi surse şi aceleaşi tabere. Cum acţionau în Triunghiul de Aur, era lesne de înţeles că rebelii aveau legături cu traficanţii de droguri. Nimeni, nici chiar armata nu putea trece prin partea de nord a ţării fără acordul lor.

Nimic din toate acestea n-a fost discutat deschis cu generalul Duong, desigur. Sistemul TARPS avea să folosească armatei thailandeze, dar informaţiile obţinute aveau să fie folosite de americani şi în alte scopuri.

După aproape o oră de discuţii, Duong se dezmorţi şi spuse:

— Înclin să vă accept oferta, amirale. În special dacă armata noastră îşi va lua responsabilitatea de a vă proteja oamenii. Avioanele voastre… TARPS ar putea avea ca bază un aerodrom din zonă, unde le putem asigura şi paza.

— Asta ar fi suficient, spuse amiralul Magruder. Vă sugerez să folosim două avioane. Unul pentru TARPS,

celălalt drept coechipier de aripă, adăugă amiralul Magruder nedorind ca întreaga răspundere să cadă în sarcina armatei thailandeze.

Duong dădu din cap.

— Nu s-ar putea spune despre două avioane că reprezintă o asistență americană de anvergură. Iar baza la care mă gândesc e undeva mai departe.

— Unde?

— La nord de Chiang Mai. E o micuță bază aeriană numită U Feng, la vreo douăzeci de kilometri de graniță! spuse Duong, întorcându-se către colaboratorul său. Colonele, cred că ai lucrat acolo, nu-i aşa?

Kriangsak încuviință:

— Da, domnule. Am fost şeful personalului vreo doi ani de zile.

— Înseamnă că dispui de toate informațiile necesare acestor domni. Îi las în seama ta.

Pe cine să trimită la baza aceea din nord? se întreba amiralul Magruder. Era de fapt o misiune pentru voluntari, pentru că cei care urmau să plece nu mai primeau permisie în Bangkok. Pentru un asemenea zbor de recunoaştere avea nevoie de un pilot cu experiență, care să ştie să folosească dispozitivul TARPS. Cei mai mulți dintre piloții de pe Tomcat erau obişnuiți cu el, dar unii erau aşi în utilizarea dispozitivului.

Amiralul zâmbi în sinea lui. Un singur ordin dat nepotului său, locotenent-comandorul Matthew Magruder ar fi rezolvat mai multe probleme în acelaşi timp. Auzise zvonurile şi glumele care circulau pe seama nepotului său decorat cu Navy Cross. Într-o astfel de situație cu greu puteau fi evitate bârfele pe seama favoritismului său. După tot ceea ce se întâmplase la Wonsan, amiralul se gândi dacă nu cumva, trimițându-l pe Tombstone la U Feng, va pune capăt tuturor zvonurilor.

Deci, Tombstone împreună cu radaristul său şi un alt Tomcat cu echipajul său. O săptămână la U Feng va fi de ajuns pentru a fotografia întreaga regiune aflată în Triunghiul de Aur.

Spera că nepotul său va înțelege. Deşi nu-i pregătea tocmai un sejur plăcut după viața monotonă de la bord.

21h40' 15 Ianuarie
VF-95 Ready Room[57], U.S.S. *Thomas Jefferson*

Tombstone, Batman, Nightmare Marinaro şi Price Taggart, stăteau cu toții cuibăriți în scaunele de piele sintetică, bând Coca Cola şi depănându-şi amintirile. Potrivit consemnului, erau în Alert 15[58], dar spre norocul lor fusese o noapte liniştită şi nu mai aveau decât douăzeci de minute de serviciu. Atmosferă relaxată, plină de poante şi de bancuri.

Tombstone îi tot făcea să râdă încrețindu-şi nasul. Se ciorovăiau:

— Hai, mai termin-o Batman! Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti! N-ai fost niciodată acolo!

— Ai încredere-n mine, omule! Ai încredere. Mergeam acolo c-o blondă din SUA, dacă vrei să ştii! O stewardesă de la compania TWA! Pămpălăii ca tine nu cred, oricum! Şi ea mi-a spus că la hotelul „Aeroport" se cazează toate stewardesele când sunt în oraş.

— Prostii! râse Nightmare. Vrei să spui că prietena ta ți-a spus unde poți găsi fetițe din State pe-aici?

— Hei, da' ea n-avea de unde să ştie atunci că eu o să ajung vreodată la Bangkok! Eram amândoi în pat şi-o vrăjisem mişto de tot… Înțelegi ce vreau să spun!

---

57 Ready Room – Sala de pregătire a misiunilor de zbor
58 Alert 15 – Stare de Alarmă cu decolare în 15'

— Poate c-ai s-o reîntâlneşti când o să te duci acolo, spuse Tombstone dând din cap.
— Nu prea cred. S-a lăsat de zboruri şi s-a măritat c-un avocat din Duluth. Doamne, ce țâțe avea! Era prima în topul lui Batman!
— Iar delirezi, băiete? spuse întristat Price, adăugând în timp ce scutura o cană goală: Prea mult zahăr produce halucinații.
— Îhî, fu de acord Tombstone.
— Pe dracu'! strigă împăciuitor Batman. Sunteți geloşi, asta-i. Cred şi eu, la marginea graniței, ca voi, printre crocodili...
— Punct ochit, punct lovit! spuse Nightmare. Batman şi cu mine o să dăm o raită pe la Patpong, iar voi o să omorâți țânțari în junglă! Nu vă faceți griji. O să le amintim fetelor de voi!
— Îi ucizi tu sau îi ucid eu? îl întrebă Price pe Tombstone.
— Lasă-i în viață. Ăştia doi n-au avut copilărie! Poate că-i cazu' să v-aduc aminte că tre' să şi munciți, gagiilor! Tre' să şi zburați. C-un Tomcat. Cu thailandezii ăştia!
— Asta era! spuse Nightmare. Ziua muncim cu ei, iar noaptea ne jucăm cu ceva fetițe thailandeze...
— Oho! strigă Batman dând din cap. Nu-i de mine chestia asta. Nu-mi plac thailandezele. Prefer hotelul Aeroport.
— Dar ce-ai cu fetele de pe-aici? întrebă Price. Ai prejudecăți sau ce?
— Nu, dar asta-i plăcerea mea. Stewardesele se dau în vânt după piloții de luptă...
— Ai fi număru' unu' cu medalia ta, Stoney, spuse Nightmare. Intri în bar, te uiți roată, te aşezi lângă o gagică singurică şi-i spui, ca din întâmplare, că eşti erou american, decorat cu Navy Cross... Şi dintr-o dată te trezeşti în brațe cu vreo douăzeci de pițipoance mişto de tot,

pipăindu-te şi implorându-te să le iei cu tine-n cameră, continuă Batman.

— Pare cam aglomerat!

— Asta-i, prietene, marea tragedie a eroului american! Singur, neiubit, nepreţuit, îndurând, fără îndoială, capriciile destinului nemilos.

— Ştii, Stoney, chiar acum mă gândeam să-mi împrumuţi panglica ta albastră. Mi-ar fi de mare folos!

— Daa, râse Nightmare. Nu de alta, dar ce rost ar avea ea acolo-n junglă?

Tombstone râse, dar, aducându-şi aminte de medalie, se simţi vinovat. Nu era prea bucuros când se pomenea de ipostaza lui de erou şi-şi dori ca băieţii să schimbe subiectul.

— Ei, Stoney, spuse încet Batman. Îţi spun eu, o să mă gândesc la tine când o să fii acolo-n junglă! Prima stewardesă care-o să-mi cadă la pat o să fie în cinstea ta. O să spun, Stoney, asta-i pentru tine!

— Ce generos eşti! spuse Tombstone privind o uriaşă fotografie înfăţişând zece avioane VF-95 zburând înspre aparatul de fotografiat pe deasupra portavionului *Jefferson*.

Escadrila. În ciuda greutăţilor, Tombstone dorise el însuşi să plece la U Feng, de când CAG îi vorbise despre asta. Nu era atras de viaţa de noapte şi nici nu era mânat de pofte sexuale ca ceilalţi. Cum era Batman, de exemplu. N-avea decât să-şi vadă de stewardesa lui. Tombstone nu dorea decât să ajungă să vadă măcar o parte din acel ţinut îndepărtat şi legendar.

De un lucru era sigur. Plecarea lui la U Feng îl îndepărta de portavion timp de o săptămână. O săptămână fără Batman. Îi plăcea tipul, dar îl călca pe nervi uneori cu aerele lui de superpilot.

Tombstone se lăsă pe spate şi se întinse în scaunul de piele sintetică într-o poziţie confortabilă. Da, Batman n-avea decât să se destrăbăleze cu stewardesele lui până

când i s-o învineți... O săptămână în jungla Triunghiului de Aur părea să fie pentru Tombstone vacanța de care avea nevoie.

Capitolul 6

09h30' 16 Ianuarie
Flight Deck, U.S.S. *Thomas Jefferson*

— Atenţiune! Atenţiune! Locotenent-comandorul Magruder să se prezinte imediat în biroul amiralului!

— Ce dracu… făcu Magruder întorcându-se surprins către difuzorul montat undeva, sus, pe tumul de control.

Bob Smith îşi ridică privirea de pe raportul de întreţinere pe care-l examina împreună cu Tombstone şi spuse:

— Ce dracu' ai mai făcut, comandante?

— Habar n-am, Smith, spuse Tombstone întinzându-i un alt teanc de dosare. Dar o să aflu!

Se îndreptă spre avioanele aliniate la capătul pistei, cu cozile atârnând deasupra apei asemenea unor păsări uriaşe. Tehnicieni în veste verzi trebăluiau în jurul elicopterului SH-3D Sea King care aterizase cu douăzeci de minute în urmă. Tombstone văzuse când coborâse pe punte, dar nu-i zărise pe pasageri. Se întrebă dacă nu cumva sosirea elicopterului avea vreo legătură cu chemarea lui la amiral.

Când să intre în insula portavionului, dădu nas în nas cu Batman care tocmai ieşea pe punte.

— Hei, Stoney, ai auzit?

— Am auzit!

— Te duci la o şuetă cu unchiu-tău, sau ce?

Tombstone îşi scoase casca şi jacheta pe care le purta de obicei în timpul zborului şi-l lovi cu ele la „biluțe”.

— Orice-ar fi, să mă ia dracu’ dacă mai ascult vreo porcărioară de-a ta!

Batman râse.

— Ei, eşti doar gelos, Stoney, asta e!

Micul dejun luat în Dirty Shirt Wardroom[59] (camera cămăşilor murdare – cum era numită în derâdere sala de mese), fusese animat de poveştile lui Batman despre o stewardesă atrăgătoare şi apetisantă, pe nume Becky, cu care urma să se întâlnească în Bangkok.

— Ar trebui să vii cu mine diseară-n oraş. Becky a mea o să-şi aducă o prietenă.

— Nu în seara asta, spuse Tombstone surâzând. Am o grămadă de hârțoage de scris!

Tombstone îşi continuă drumul pe coridoarele placate cu oțel, apoi urcă un şir de scări în zig-zag ce duceau spre inima insulei. Câteva minute mai târziu ajunse în fața biroului în care se afla amiralul, la nivelul punții 0-9. Deschise uşa şi dădu de un gradat-secretar:

— Domnul Magruder? Intrați numaidecât!

Compartimentul amiralului părea mai degrabă biroul unui civil decât biroul unui ofițer de pe o navă de luptă. Pereții erau îmbrăcați în lemn şi podeaua era acoperită de un covor gros. Mobilierul precum şi tablourile păreau scoase dintr-un club rezervat doar bărbaților.

Protocolul îl stânjenise întotdeauna pe Tombstone, mai ales că avea un unchi cu două stele de amiral. Uniforma lui şi bunul simț îl obligau să se poarte ca şi cum între ei n-ar fi fost vreo relație de rudenie.

---

59 Dirty Shirt Wardroom – sala cămăşilor murdare, sala de mese (în argou).

Era ca şi cum nu l-ar fi cunoscut pe tip... asta măcar până când rămâneau singuri şi puteau discuta orice lucru care n-avea legătură cu serviciul.

Amiralul nu era singur. Se mai aflau acolo căpitanul Fitzgerald împreună cu trei civili aşezați pe scaune în fața amiralului.

Tombstone îşi spuse că cei trei trebuiau să fie pasagerii elicopterului. Doi dintre ei erau bărbați, unul scund, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum boțit, celălalt mai înalt, smead cu o cămaşă înflorată şi o mustață rebelă. Al treilea pasager era o femeie. Încântătoare, cu o fustă gri şi o jachetă care nu se potrivea însă cu părul ei blond, învolburat din cauza căştii pe care o purtase pe timpul zborului. Avea ochi albaştri, palizi şi tăioşi.

— Sunt Pamela Drake, comandante, spuse ea pe un ton neutru, dar crispat, în timp ce se ridica.

Era limpede că dintre cei trei ea era şefa.

— Sunt de la postul de televiziune ACN. Acesta este cameramanul meu, Bob Griffith, iar el, operatorul de sunet, Hugh Baughman.

Tombstone strânse mâna celor doi. Cel cu mustață era Griffith, cel cu ochelari, Baughman. Tombstone schimbă o privire cu amiralul Magruder.

— Bine ați venit pe barcă, domnişoară Drake, spuse Tombstone.

— Îmi pare bine de cunoştință, comandante, răspunse ea. Dar de ce-i spuneți „barcă" când e ditamai vaporul? întrebă ridicând din sprâncene şi privind spre amiral.

— La drept vorbind, domnişoară, e corect, spuse Fitzgerald. Aşa vorbesc piloții despre portavionul lor. Îi spun barcă. Dumnezeu ştie de ce. O spui chiar şi-atunci când îmbătrâneşti zburând, ca mine, sau ca amiralul Magruder.

— Căpitane, fii manierat! spuse amiralul zâmbind. Apoi se întoarse spre Magruder: Fiule, se pare că eşti o celebritate.

Domnişoara Drake a venit pe *Jefferson* cu intenția de-a face câteva clipuri pentru programul ei de ştiri. Când a aflat că eşti la bord…

— Nu înțeleg, spuse Tombstone.

N-ai auzit niciodată de un program de ştiri TV numit „World Focus”?

— A, da. E un program renumit care se difuzează în SUA mai ales noaptea. Uşor liberal, adresând critici caustice la adresa actualei administrații şi-a politicii sale externe! spuse Magruder, deşi programul nu-l interesa atunci când se afla acasă. Nu l-am urmărit de când am fost ultima oară în SUA!

— E un program de şaizeci de minute, spuse Pamela. Cinci nopți pe săptămână, cu câteva subiecte obişnuite. Ultimul sfert de oră l-am alocat prezentării rubricii „Aproape de final”. De obicei ne ocupăm de un singur subiect în fiecare noapte, întorcându-l pe toate fețele şi ilustrându-l într-o serie de interviuri. Şi tot aşa.

— Şi ce-are de-a face asta cu mine? întrebă Tombstone, simțindu-se stânjenit.

Jovialitatea Pamelei şi felul în care i se adresa îl făceau să se simtă ca în fața aparatelor de filmat.

Pamela îşi țuguie buzele.

— Data viitoare vom prezenta un „Aproape de final” despre portavioane, dacă ele sunt necesare în lumea de azi. Va avea legătură cu celelalte reportaje ale emisiunii şi va fi transmis odată cu ştirile despre mişcările din Thailanda… de ce suntem aici, ce pericole ar putea apare dacă ne-am implica, chestii de genul ăsta.

— Şi presupun că aveți nevoie de unul ca el pentru interviu, spuse căpitanul Fitzgerald.

— Chiar aşa, zise Pamela privindu-l pe Tombstone dintr-o parte. Eroul de la Wonsan, aşa l-a numit presa acum vreo câteva săptămâni. Cred c-ar trebui să-i luăm un

interviu potrivit emisiunii despre portavioane. Cine este el? Cum a fost când a doborât şase nord-coreeni? Ce-a simțit?

— Stați naibii o secundă… n-am făcut-o ca să mă distrez!

— Nimeni n-a spus asta! Dar acum te afli în Thailanda, probabil îndeplinind noile misiuni încredințate de guvern. Ce faci? Cum vezi tu lucrurile? spuse ea zâmbind pe neaşteptate. Cred că, de fapt, contribui din plin la punerea în practică a politicii guvernului, comandante.

— Instrucțiunile noastre sunt să cooperăm cu dumneavoastră, domnişoară Drake, spuse amiralul. Vei ține legătura cu căpitanul pentru tot ceea ce vrei să faci la bordul lui *Jefferson*.

— Mulțumesc, aşa voi face. Acum că eu şi oamenii mei ne aflăm aici am putea vizita nava? zâmbi din nou Pamela dezvelindu-şi dinții strălucitori asemenea unui şirag de perle albe.

— Nu văd de ce nu, spuse căpitanul Fitzgerald. Tombstone, n-ai vrea să le arăți ce se întâmplă pe-aici?

Tombstone n-avea nici un chef, dar nimeni n-ar fi putut să-i spună căpitanului aşa ceva.

— Desigur, domnule.

— Cinați cu noi, astă-seară, domnişoară Drake? întrebă amiralul încercând să fie fermecător, dar fără succes pentru că Pamela părea atrasă de Tombstone.

— Regret, dar trebuie să ne întoarcem la hotel. Ne-ar fi de altfel mult mai uşor să-i luăm un interviu în Bangkok eroului nostru. Am putea s-o facem la hotel?

— Cum doriți. Cât timp aveți nevoie de el?

— O, bănuiesc că ne sunt de-ajuns două-trei întâlniri. Sper ca în următoarele seri să ne putem vedea.

Tombstone mormăi:

— Dacă-mi permiteți, domnule amiral, aş vrea să vă reamintesc că, temporar, am fost pus de serviciu, spuse Tombstone cântărindu-şi cuvintele, având în vedere că presa era de față.

— Nu cred că va fi o problemă, Stoney. Te putem înlocui. Îți aminteşti, „Cooperare totală”!

Douăzeci de minute mai târziu, Tombstone îi conducea pe cei trei prin măruntaiele încâlcite ale portavionului. Fiecare nou vizitator era surprins de lungile coridoare interioare. La fiecare treizeci de paşi, ele se întretăiau printr-un fel de uşi ovale (numite knee-knocker pentru ca obligau persoanele înalte să se oprească/aplece/păşească peste pragul înalt). Când te întâlneai cu cineva parcă-ți vedeai propria imagine reflectată într-un şir nesfârşit de oglinzi arcuite.

— Dumnezeule! strigă Baughman cu respirația tăiată, când dădu un colț ivit pe neaşteptate şi văzu o altă serie de intrări. Câte mile de tunel aveți aici?

Tombstone zâmbi.

— Nu le-am numărat. Dar v-ați putea face o impresie dacă v-ați gândi la *Jefferson* ca la o clădire de optzeci de etaje, răsturnată pe-o parte. În felul lui, e un mic oraş. Are o populație de peste şase mii de suflete, un post de radio şi unul de televiziune, o frizerie, un spital, un cabinet stomatologic, un birou de presă şi-o tipografie, o spălătorie, un magazin…

— S-a pierdut vreodată cineva pe-aici? întrebă Pamela făcând un pas înapoi când trei marinari, cu tricouri în dungi, trecură pe lângă ea înghesuindu-se.

— Tot timpul, spuse Tombstone. Cum urcă pe punte, fiecare primeşte o hartă. După aia, eh… şi eu m-aş rătăci în alte zone de pe portavion, deşi sunt aici de şase luni.

— Alte zone?

— Mă refer la compartimentele tehnice de dedesubt. Nu te speria. Nu mergem acolo.

— Da’ măcar ştii unde mergem? întrebă Griffith nemaiputând respira din cauza camerei de luat vederi care i se balansa, grea, pe umăr.

— Sigur, domnule, pe-aici.

Intrară într-un alt coridor, la capătul căruia se afla o scară circulară care cobora în adâncurile portavionului. Pamela se descurca foarte bine prin acele locuri întortocheate şi abrupte, chiar dacă era îmbrăcată cum era, Tombstone fiind nevoit să fie pe fază mereu şi să strige „make a hole” (faceți gaură – faceți loc) pentru a-i avertiza pe marinarii care se foiau de colo-colo. Se pare că sistemul informațional funcționa foarte bine pe *Jefferson*. Vestea că o femeie se află la bord se împrăştiase repede.

— Suntem pe pista de zbor 0-3, spuse Tombstone când ajunse la capătul scării şi-o luă brusc spre dreapta. Acesta este nivelul aflat imediat sub „acoperiş”, adică pista de zbor. Ajungem acum la puntea 0-1 şi ne îndreptăm spre hangar.

— Asta înseamnă c-am ajuns pe fundul portavionului?

— Nu prea. Asta înseamnă că punțile de dedesubt sunt numerotate altfel. Cu tot cu corpul principal, sau insula, cum i se mai spune, *Jefferson* are înălțimea a douăzeci de etaje.

O luară încă o dată la dreapta şi ajunseră într-o hală imensă, din oțel. Toți cei care urcau pe *Jefferson* să-l viziteze, odată ajunşi aici, aveau aceeaşi reacție la vederea hangarului: uimire totală. Adânc de trei sute de picioare, pe două treimi din lungimea portavionului şi acoperind doi acri[60], uriaşa hală părea burta unei balene gigantice. Mai tot spațiul era plin de avioane cu aripile strânse, fiecare tip de avion după tipicul său: F-14 cu aripile lipite de flancuri, Intruder A-6 cu ele frânte la mijloc şi strânse pe lângă antenă. Un Hawkeye singuratic cu aripile răsucite în unghi drept şi rotite înapoi, evitând cupola din spate a echipamentului radar. Restul spațiului era plin de tractoare galbene, poreclite „măgari”, care-şi făceau de lucru învârtindu-se într-un balet metalic cu o coregrafie stranie.

— E enorm! exclamă Pamela.

[60] Un acru – 0,404686 hectare.

— Da, răspunse Tombstone. Urmaţi-mă.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Baughman.

Tombstone trase aer în piept. Curios lucru, simţea parfumul Pamelei, un amestec fin de trandafiri şi vanilie şi nimic mai mult.

— Probabil miroase a ulei şi-a JP5. Asta-i carburantul nostru. O să vă obişnuiţi.

— Aveţi o grămadă de carburant la bord, nu-i aşa? întrebă Pamela.

— Cam două milioane de galoane[61]!

— Dumnezeule! E un material exploziv, nu?

— Da. Trebuie să fim atenţi cu el.

— Şi de ce transportaţi atât de mult? întrebă Pamela aruncându-i lui Tombstone o privire iscoditoare.

— De fapt nu ne ajunge, râse Tombstone. Uneori avem câte şaizeci de avioane în zbor. Fiecare se ridică în aer de două ori pe zi şi de fiecare dată se duc cam trei sute de galoane. Deci cum vedeţi, două milioane de galoane nu ne ajung. Trebuie să ne împrospătăm rezerva săptămânal.

— Credeam că portavioanele nucleare nu necesită reîncărcare.

— Pentru funcţionarea motoarelor, nu. Provizia de combustibil nuclear a portavionului e de-ajuns pentru şaizeci de mii de mile anual, pe o perioadă de cincisprezece ani, iar uraniul are nevoie de un spaţiu foarte mic pentru depozitare, spre deosebire de ulei. De fapt, din această cauză, putem transporta mai mult carburant pentru avioane decât un portavion obişnuit. Dar oricum, trebuie să ne împrospătăm proviziile foarte des. Nu doar cele de carburant dar şi mâncarea şi multe altele. O operaţiune ca Wonsan te lasă şi fără muniţie. De-aia ne-am oprit în Japonia. Pentru aprovizionare.

---

[61] Galon – măsură pentru capacităţi; în SUA 1 galon – 3,78 litri.

În timp ce vorbea, îi conduse prin hangarul uriaş spre una din marile deschizături ovale.

— E unul din lifturi? Întrebă Griffith.

— Aşa e. E o porțiune de punte care se mişcă pe şine dintr-o parte într-alta a navei. Avem patru lifturi. Fiecare poate ridica şaizeci şi cinci de tone o dată. Le folosim pentru a transporta avioanele din hangar pe punte şi invers.

Când trecură de banda galbenă de avertizare, care făcea legătura dintre punte şi lift, Pamela se opri la deschizătură. Era destul de largă ca să poată trece un avion cu aripile strânse.

— Ştii, comandante, s-a tot dezbătut o problemă zilele astea la Capitoliu, dacă portavioanele nu sunt cumva prea vulnerabile pentru a mai fi folosite într-un război modern. Şi acum, că văd unul, mă întreb dacă aceste critici nu cumva sunt îndreptățite.

— Ce vrei să spui? întrebă Tombstone ferind grupul de un „măgar” şi de un grup de oameni de întreținere care manevrau un Tomcat F-14 spre lift. Apele întunecate ale golfului Sattahip învăluiau bordul navei la şapte metri mai jos.

— Ce spuneai… două milioane de galoane de carburant aviatic? Ce se întâmplă dacă o rachetă inamică nimereşte aici?

— Această discuție se tot poartă de la războiul din Insulele Falkland. Datorită acelui război, Marina şi-a dat seama că o rachetă prăpădită poate face praf o navă de sute de miliarde.

— Şi povestea cu *Stark în* Golful Persic, adăugă Pamela. Poți într-adevăr să justifici cheltuirea a miliarde de dolari pe ceva care poate fi distrus de-o simplă „Exocet” care costă, hai să zicem, câteva sute de mii de dolari?

— În primul rând, *Jefferson* nu e *Sheffield* spuse încet Tombstone.

— *Sheffield?*

— Un distrugător cu rachete teleghidate, sub pavilion britanic, scufundat de-o rachetă „Exocet” în Insulele Falkland, explică Magruder. Fii atentă, Jefferson are peste două sute de compartimente etanşe, impermeabile. E ca şi cum ai vrea să scufunzi o bucată de polistiren.

— Cam acelaşi argument l-au pus în discuție şi când cu povestea scufundării *Titanicului*, spuse Pamela şi ochii-i licăriră, părând că-i place să-l provoace. În război îți ia timp să ascunzi aşa o navă de sateliții ruşilor. Şi-apoi o rachetă nucleară… unde ți-o mai fi polistirenul?

— Ştii ce, dacă şi noi şi ruşii începem să ne aruncăm unii altora în cap bombe nucleare, vom pierde mult mai mult decât nişte portavioane. *Jefferson* poate purta de unul singur un război nuclear, dacă n-are încotro, dar principalul lui scop e de intimidare… şi de a oferi preşedintelui câteva opțiuni nenucleare pe timp de criză.

— Ca Wonsan.

— Exact.

— Atunci să rămânem la armele convenționale! Tot sunteți vulnerabili. O rachetă „Exocet” se poate strecura prin deschizătura asta şi-apoi să explodeze printre avioane… şi… buuum!

— Pe timp de luptă, deschizăturile sunt închise cu panouri blindate. Le ținem deschise doar pe vreme bună şi doar în port, ca să aerisim hangarul. Le putem închide atunci când e nevoie. Acum uită-te acolo, spre pupa. Vezi grupul ăla de şase țevi? E Super RBOC[62] (are-bock). Țevile astea pot scuipa afară nori de fibre reflectorizante radar, numite „pleavă”. Când sunt descoperite rachete duşmane, intră-n funcțiune țevile şi pleava schimbă cursul rachetelor care nu se mai țin după portavion. Şi avionul meu poate arunca-n văzduh pleavă dintr-asta. Acum uită-te colo. Sus, pe pilonul acela. Vezi chestia aia care seamănă cu o trestie

[62] Rapid-Bloom Offboard Chaff

cu capătul boltit? E sistemul Mark IS Phalanx adică CIWS[63] (sea-whizz), armă de mare putere, controlată de computer şi dirijată de radar, care poate năuci şi lovi orice, cu rafale de proiectile de calibrul 20 mm pe bază de uraniu. Poate distruge o rachetă încă aflată-n aer întrucât aruncă cinci proiectile pe secundă. Avem trei asemenea sisteme pe *Jefferson.*

Cei de la întreţinere îşi încheiaseră manevrele cu Tomcat-ul. Se auzi o sirenă de atenţionare şi liftul începu să urce.

— Phalanx? spuse Pamela gânditoare. Nu era oare sistemul de pe *Stark* care a fost utilizat atunci când n-a fost nevoie de el?

— Da, ăsta e, spuse Tombstone privind-o drept în ochii-i reci.

— Desigur, asta nu se poate întâmpla pe *Jefferson.*

— Nu, nu-i posibil.

Liftul se opri în dreptul pistei. Acolo parcă te-ai fi aflat pe un aerodrom de pe uscat, turnul de control înălţându-se departe, la capătul pistei de culoare închisă. Avioanele parcate la capătul pistei, elicopterul care se odihnea în faţa structurii principale a portavionului, insula, siluetele abia vizibile ale muncitorilor, toate scoteau în relief mărimea uriaşă a portavionului. Cum nu se efectuau zboruri, pista era neobişnuit de tăcută.

— Tot nu m-ai convins comandante, spuse Pamela când ieşiră din lift şi se îndreptară spre pistă. Se opri, sprijinindu-se de umărul lui Tombstone şi privi către vest. Trei nave din suita lui *Jefferson* erau împrăştiate în docurile din Sattahip. Cel mai apropiat era crucişătorul *Vicksburg*, iar în planul depărtat *Kearny* şi fregata *Biddle*. *Winslow* şi *Gridley* se aflau în larg, în misiune de patrulare la intrarea în Golful Thailandei.

---

[63] CIWS – Close-In Weapon System

— Uite, aveți un portavion de nouă miliarde de dolari şi tot mai aveți nevoie de navele astea ca să-l protejați, continuă Pamela.

Tombstone izbucni în râs.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Scuză-mă, dar ai o viziune complet greşită asupra acestor lucruri! spuse Tombstone.

— Toate aceste nave nu protejează portavionul?

— Oh, într-o anumită măsură, desigur. Fregatele sunt folosite de obicei în lupta împotriva submarinelor şi sunt desfăşurate pentru a supraveghea inamicul şi a-l nimici. Dar existența avioanelor pe *Jeff* este îndreptățită. Imagina-ți-vă harta SUA. *Jeff* se află în Washington DC, da?

— O.K.

— Fregatele l-ar putea escorta până-n Pennsylvania sau Carolina de Nord. Dar Tomcat-urile lui *Jeff* pot zbura peste Maine, Carolina de Sud, Tennessee şi Michigan.

— Dumnezeule!

— Avioanele sale tip Viking ar putea ajunge să survoleze Ohio. Dacă e nevoie de un bombardament rapid, Intruder A-6 pot atinge Chicago.

— Doamne Dumnezeule! Nici nu mă gândeam că voi, băieți, puteți acoperi un teritoriu atât de vast! spuse Baughman. Sunt profund impresionat.

— Plasați acelaşi grup de luptă în Marea Mediterană, continuă Tombstone. Cu *Jeff* în Grecia, avioanele noastre pot acoperi nordul Italiei şi Siria, Odessa peste Marea Neagră şi deşertul Libiei.

Făcu o pauză, brusc intimidat, apoi zâmbi şi arătă spre *Vicksburg:*

— Vedeți, în ceea ce ne priveşte, noi suntem cei care-l protejăm!

Pamela râse încetişor şi întinse mâna atingându-i brațul:

— Trebuie să spun, comandante, că-ți admir dragostea pentru portavionul tău. Barcă, se corectă ea. E un adevărat spectacol când vorbeşti despre ea!

— Dacă crezi că nu-i bine, aşteaptă să-ți vorbesc despre zbor. Acesta-i marea mea dragoste!

Pamela deveni serioasă:

— Da, îmi imaginez c-ar putea fi. Îl privi o clipă pe Tombstone apoi, brusc, se întoarse: în regulă băieți. De ce-ați mai avea nevoie?

— Asta ar putea fi, spuse Griffith, strângându-şi camera. Avem cam zece minute.

— V-am putea aduce la bord mâine sau poimâine, pe puntea de zbor. Ați putea filma nişte lansări formidabile... sau operațiuni de aterizare, se oferi Tombstone. Este mult mai interesant decât mile şi mile de pasarele de oțel!

— Te-am putea filma şi pe tine acolo sus, spuse Pamela. De-acum încolo ar trebui să stabilim o oră la care să ne întâlnim în Bangkok.

Vreau şi eu să obțin pe bandă câte ceva din ceea ce mi-ai spus astăzi. Poți fi foarte convingător atunci când vrei să fii, comandante.

— Cred că sunt convingător pentru că, uite, m-au pus să fac pe ghidul, spuse el. Păstrează-ți pentru emisiune şi partea asta.

— Ei, să vedem, zâmbi ea. Mă iau după programul tău cu amiralul. Apropo... Amiralul Magruder e unchiul tău, nu-i aşa?

Fir’ar să fie, iar!

— Da, este, domnişoară.

Ea râse:

— E un lucru ce-ți convine!

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Chestia asta începuse să-l sâcâie.

După Yokuska şi bătălia de la Wonsan presa a făcut mare tapaj asupra faptului că era nepotul comandantului

grupului de luptă. Fără să i se clintească un muşchi pe față, Tombstone se întoarse:

— Pe aici, vă rog.

Conducându-i pe civili dincolo de puntea de zbor, Tombstone nu putu face o legătură între stinghereala aparentă a Pamelei şi liniştea ei, aparent ostilă ideii de portavion. Pentru ea, portavionul nu însemna decât miliarde risipite şi probabil că nu căuta decât argumente pentru a-l ataca.

Şi-acum el simți că l-au şi atacat.

Capitolul 7

09h00' 16 Ianuarie
CAG's office, U.S.S. *Thomas Jefferson*

— Vă ascult, domule! spuse CAG glacial.

Batman renunță la gândul de a sta de vorbă prieteneşte, pe un ton familiar şi devenit țeapăn, îşi pironi privirea undeva pe peretele din spatele lui Marusko şi spuse:

— Da, domnule!

Marusko examină raportul patrulei de coastă şi scutură uşor din cap, ca şi când nu-i venea a crede ce scria în el.

Un tufiş ornamental. Două straturi de flori. Urme de cauciucuri pe pajişte. O grădină cu alei pietruite, un mormânt budist şi un nenorocit de palmier.

— Cum naiba ai reuşit să parchezi maşina în terenul de tenis al hotelului? întrebă CAG, aruncând o privire pe deasupra ochelarilor. Terenul de tenis este împrejmuit de un gard, nu?

— Da, era. Într-un fel.

— Maşina închiriată.

— Da, domnule. Vedeți, nu prea-i țineau frânele, şi…

— Cât băuseşi?

— Isuse, nu prea sunt sigur, CAG. Întâi ne-am oprit la „Oriental". Apoi am mers la „Intercontinental". Fetele se tot țineau de mine, vedeți…

— Ai condus fiind beat. Daune în paguba avutului public. Grav, domnule. Al naibii de grav.

— Da, domnule.

— Apoi mai e şi chestia asta... o plângere de la acelaşi hotel. Un bărbat, neidentificat, purtând un pantalon sport şi două... doamne îmbrăcate pe jumătate alergau pe hol deranjând oaspeții hotelului. Să nu-mi spui că e vorba din nou despre tine şi prietenele tale...

— Ei, nu. Nu cred, CAG. Vreau să spun că nu-mi amintesc mare lucru după...

— Bărbatul în pantaloni sport striga „Escadrila Viperele, lansarea când sunteți gata!”. Din toți rărunchii striga. Ți-aduci aminte de aşa ceva?

— Nu, domnule.

— Şi-apoi, la sfârşit, bărbatul şi femeile s-au dezbrăcat şi, goi puşcă, s-au scăldat în piscina hotelului.

— Chiar că nu ştiu nimic despre asta, domnule.

— Se pare că unul dintre restaurante avea o fereastră foarte mare care dă spre bazin. Chiar sub apă. Era ceva atmosferă, înțeleg...

— Da, cred că da.

— Bărbatul se zbenguia cu una din femei în apă de parc-ar fi făcut dragoste cu ea. Sub privirile a cel puțin cincizeci de oaspeți ai hotelului care se aflau întâmplător în local.

— Sunt sigur că dac-ar fi ştiut că-i privit, n-ar fi făcut-o.

— Răspunzând chemării hotelului, o patrulă te-a găsit într-un târziu pitit în cabina piscinei, ascunzându-te de oamenii de ordine ai hotelului, gol-puşcă şi ud din cap până-n picioare, spuse CAG ridicându-şi privirea de pe raport. Nu scrie ce s-a întâmplat cu însoțitoarele tale.

— Ei, erau din hotel. Bănuiesc că s-au întors în camerele lor.

— Afurisitule! Într-o singură noapte ai reuşit să-ți faci de râs uniforma, escadrila...

— De fapt, nu purtam uniformă în momentele acelea…

— La dracu', Wayne, nu te juca cu mine! strigă CAG aruncând raportul pe masă. Pot să-ți scot fundul puturos de pe navă cu raportul ăsta! Pricepi? Pot să am aripile tale pe tavă!

Batman înghiți în sec. Era mai rău decât își închipuise.

— Da, domnule!

— Acum mai ai o şansă, domnule. Dacă putem aranja chestia asta aici, numai între noi doi. Dacă nu, am putea merge la amiral. Ştii ce-o să se întâmple atunci?

— Aş fi tare bucuros dacă ar rămâne între noi, domnule.

— Bine, încuviință Marusko. Bine. Şefului nu i-ar place să fie deranjat cu rahaturi dintr-astea. Şi-acum vestea cea bună. Ai avut, într-un fel, mare noroc şi-n chestia asta.

Conducerea hotelului a fost de acord să renunțe la acuzații dacă plăteşti pagubele, spuse CAG privind din nou în raport. Da. Două mii nouă sute cincizeci de dolari pentru ofense aduse oaspeților. Se pare, totuşi, că nu te-au surprins în piscină pentru că n-au ridicat nici o pretenție în privința asta. Sau, cine ştie, poate că s-au gândit să prezinte de acum show-uri sexy pentru clientela lor.

— Trei… trei mii de dolari, domnule?

CAG luă altă foaie de hârtie.

— La care se adaugă opt sute de dolari de la agenția de închiriat maşini. Coliziunea cu palmierul şi smulgerea gardului de sârmă de la terenul de tenis au lăsat nişte urme pe maşină.

Marusko îşi scoase ochelarii. Când reîncepu, vocea îi era gravă, aproape liniştită. Era tonul pe care vorbea când se afla în cea mai periculoasă dispoziție.

— Deci, patru miare ar rezolva treburile cu civilii şi poți spune c-ai avut noroc dar, pe Dumnezeul meu, tot n-ai terminat-o cu mine, Wayne. N-o să scapi aşa de uşor? Pricepi?

— Da, domnule! Perfect, domnule!

Aproape patru mii de dolari! Ca locotenent de aviație, Batman primea lunar 2596 de dolari, sumă ce includea şi plata orelor de zbor şi o bonificație pentru zborul de luptă în Coreea, aşa că trebuia să se împrumute ca să strângă toată suma. Şi tot avea să plătească datoria asta.

— M-am gândit la o schimbare de decor care ți-ar prinde bine. Te-ar feri de tentațiile exotismului oriental din Bangkok… şi-ai dispărea din fața ochilor mei. Se întâmplă să am un loc vacant pentr-o misiune ceva mai specială. U Feng îți spune ceva?

Lui Batman i se lungi fața.

— U Feng? Dar asta-i… un rahat!

— Ai ceva de comentat? întrebă Marusko, vocea devenindu-i din nou hotărâtă şi autoritară.

— Nu, domnule! Nici o problemă! U Feng!

Şi ceea ce era mai rău, era că nici măcar nu reuşise s-o facă cu Becky sau cu Ariene. Chestia din bazin fusese aşa… un eşec după cât băuse. Becky îi mai oferise o şansă în noaptea asta.

— Acum e nouă şi-un sfert. Vreau ca tu şi cu radaristul tău să fiți echipați şi gata de plecare la orele paisprezece şi jumătate. La orele cincisprezece vreau să decolați.

— Da, domnule!

Nu mai era nimic de spus.

— Plimbă-ți fundu' de-aici!

— Am înțeles, domnule!

În urma lui, Marusko luă raportul şi începu să-l recitească. Nemaiputându-se abține, se lăsă pe spate izbucnind într-un hohot de râs.

14h45' 16 Ianuarie
CATCC[64], U.S.S. Thomas Jefferson

Made-It Bayerly îşi încrucişă braţele şi se sprijini de peretele camerei întunecate.

— Comandantul lansării spune că sunt gata cu catapulta unu şi trei, spuse unul din radariştii de gradul trei, de la consolă.

— OK, Paterowski, zise comandantul Hansen. Spune-le că suntem gata, adăugă plictisit, aşa cum stătea pe scaunul de comandă din fundul camerei, cu o cană de cafea în mână şi cu căştile acoperindu-i doar o ureche.

— Vor lansa întâi elicopterul.

— Mi se pare corect.

Bayerly privi spre bord, unde un tânăr radarist, clasa a treia, nota ceva pe plasticul transparent. Misiunea elicopterului Sea King era legată de Bangkok, un zbor până la heliportul „Liniile Thai" şi înapoi.

Ăsta probabil că era elicopterul lui Tombstone Magruder.

Să-l ia naiba, oricum. Gândurile lui Bayerly erau toate numai durere. Zvonul că trei civili de la un post de televiziune american vizitaseră portavionul se răspândise cu repeziciune. Şi printre ei era o femeie care arăta al naibii de bine. Ceruseră să-i ia un interviu special lui Magruder, aşa că acum ticălosul cel băftos se afla în drum spre Bangkok.

Bayerly privi spre stânga. Câţiva ofiţeri de la diverse escadrile se aflau acolo, odihnindu-se sau, pur şi simplu, plictisindu-se. Era o practică obişnuită ca piloţii să vină la Air Ops să dea o mână de ajutor în unele situaţii critice, mai ales când era vorba de un om din escadrila lor.

De când i se interzisese să mai zboare, era normal ca Bayerly să stea mai mult decât i se cerea pentru zborurile escadrilei VF-97. Totuşi nu-i plăcea. Nici un pic.

---

[64] CATCC – Carrier Air Traffic Control Center

Toţi ceilalţi ofiţeri îl ocoleau de când fusese suspendat, de parcă-şi pierduse deja aripile. Chiar şi-acum McConnell, Rostenkowski şi ceilalţi păreau să-i evite privirea, el putându-şi imagina comentariile sarcastice pe care le făceau la adresa lui.

Durerea care-i ardea stomacul era ca gelozia, cu toate că ştia că nu-i gelozie. Era disperarea pricinuită de apropiatul sfârşit al carierei sale. O ştia, o simţea de câteva luni. În urmă cu trei luni, în timpul operaţiunilor de la Wonsan, nu din întâmplare CAG l-a trimis în misiune pe Tombstone Magruder, iar pe el l-a trecut la zboruri de rutină în zona portavionului.

Magruder a doborât şase MIG-uri şi-a luat şi Navy Cross. Şi toate astea din cauza celor întâmplate cu un an în urmă.

— Elicopterul a decolat, spuse un radarist.

Mai multe monitoare TV transmiteau imaginea burtosului elicopter care-şi luase zborul de pe pista din mijloc, îndreptându-se spre nord. Alte monitoare transmiteau imagini mai îndepărtate.

Două Tomcat erau gata de lansare. Un ofiţer de pe pistă dădu semnalul pentru aducerea motoarelor la putere maximă.

Bayerly se întrebă ce simţea Batman Wayne acum, că fusese trimis la U Feng în locul lui Magruder. Zvonul despre escapada lui Batman se răspândise iute pe navă.

Oftă. Trebuia să fie o cale de-a schimba lucrurile... trebuia! Dacă nu, următorul lui post avea să fie Adak[65], Alaska... şi-apoi urma ieşirea la pensie ca locotenent-comandor, titlu care nu era pe măsura celor doisprezece ani de serviciu.

Doisprezece ani!

Ofiţerul de pe monitorul care transmitea lansarea de la catapulta unu se aşeză într-un genunchi şi atinse pista.

[65] Adak – insulă din Arhipeleagul Aleutine.

Tomcat 232 se avântă într-un nor de aburi, în timp ce părăsi puntea portavionului. Aproape în acelaşi timp, Tomcat 203 decolă şi el. Împreună, cele două avioane câştigară altitudine, cu arzătoarele bătând spre portocaliu.

Bayerly le urmări cum se îndreptau spre nord, încă urcând, şi-şi încleştă pumnii de mânie.

20h00' 16 Ianuarie
Hotel Dusit Thani, Bangkok

— Nu ştiu, spuse Tombstone. Cred că nu prea m-am gândit la asta.

Stătea stingherit pe marginea unei canapele confortabile şi nu prea se simțea în apele sale. Camera, mobilată luxos, fusese pusă la dispoziția Pamelei ca studio, de către conducerea hotelului. Tombstone încercase să-i sugereze că la bordul portavionului aveau toate condițiile pentru înregistrări, dar Pamela afirmase că împrejurimile erau prea reci şi prea anoste şi că nu s-ar fi potrivit cu ideile ei.

Pamela stătea pe un divan în fața lui, o măsuță joasă, pentru servit cafea, aflându-se între ei. Câțiva paşi mai încolo se afla Griffith privind prin obiectivul camerei de luat vederi, în timp ce Baughman îşi făcea de lucru cu echipamentul de sunet. Alți membri ai echipei de filmare se fâțâiau prin spate, ascunşi de luminile orbitoare. Tombstone auzi bâzâitul camerei în timp ce încerca să-şi adune gândurile, incomodat al dracului de microfonul agățat de cămaşa sa albă.

— Sigur că te-ai gândit la asta, comandante, spuse Pamela.

Are o voce plină, seducătoare, chiar sexy, gândi Tombstone.

— Toate acele conferințe de presă de-acasă, titlurile din ziare care pomeneau numele tău…

Tocmai îl întrebase ce credea despre faptul că era erou național.

— Nu pot să spun c-am fost erou. N-am fost mai presus decât alți băieți care-au luptat acolo.

Raidul de la Wonsan, din urmă cu trei luni, era principalul subiect al discuției. Tombstone ezita, bântuit de amintiri. Îşi aduse aminte de comandantul Marty French, care murise în timp ce încerca să aterizeze cu avionul său lovit pe puntea lui *Jefferson*. Şi de prietenul său cel mai bun, Coyote Grant, care fusese luat prizonier de nord-coreeni şi care reuşise să evadeze, ajutându-i apoi pe cei din echipa de comando să ducă la bun sfârşit misiunea din spatele frontului. Şi de Batman care doborâse trei avioane coreene înainte ca acestea să atace flota.

Dar cum putea rezuma în câteva cuvinte tot ceea ce simțea?

— Chestia e că toată lumea nu şi-a făcut decât datoria, continuă el. Nu e nimic emoționant sau romantic, ştiu, dar aşa este. O navă americană, cu echipajul ei, a fost capturată în urma unui atac pirateresc, iar Preşedintele ne-a trimis pe noi s-o aducem înapoi. Şi-am adus-o.

— Sunteți mult prea modest, comandante. Asta e Navy Cross? întrebă ea aplecându-se înainte şi atingând una din panglicile decorațiilor prinse de buzunarul stâng al cămăşii. Tombstone îi simți parfumul tulburător.

— Da, asta e.

— Ea doua ca importanță dintre medaliile pe care le acordă Aviația Navală. De ce crezi că superiorii dumitale te-au remarcat dintre atâtea mii de piloți?

— Dacă ai tu vreo idee, spune-mi-o şi mie, zâmbi stânjenit Tombstone.

— Aşa cum reiese din raportul oficial, ai refuzat să te catapultezi din avionul tău avariat, deoarece copilotul tău era grav rănit şi n-ar fi supraviețuit dacă ai fi părăsit avionul.

— Radaristul.
— Poftim?
— Era radaristul meu, nu copilotul.
— Şi nu consideri că meritai o medalie pentru asta?
— Cred că băieții de pe portavion ar fi trebuit să câştige o medalie. Să-ți spun ceva. Le-a trebuit mult curaj să mă lase să aterizez cu Tomcat-ul meu pe punte. Dacă mă izbeam şi luam foc chiar că produceam o catastrofa.
— Raportul mai menționează că ai condus lupta deasupra Wonsan-ului şi că ai doborât şase avioane coreene.
— Da.
— Asta nu face din tine un erou?
— Sunt mândru de treaba pe care-au făcut-o băieții. Se cerea făcută. Nu sunt mândru în mod special c-am doborât avioanele alea, nu.
Când spuse cuvintele astea, Tombstone ştiu că minte. De fapt era foarte mândru de victoriile sale. Era ceea ce fiecare pilot îşi dorea, dovada că antrenamentul lui şi multele ore de zbor n-au fost în zadar, dovada că avea stofă pentru lupte unu' la unu' cu inamicul.
Dar, în acelaşi timp, lui Tombstone nu-i plăcea să-şi amintească faptul că acele victorii însemnau şase oameni morți. Nu conta că ei încercaseră să-l omoare pe el şi pe radaristul lui. În acele MIG-uri se aflaseră nişte oameni, nişte piloți asemenea lui care aveau, probabil, o familie, soții, copii…
Nu era un lucru de care să-şi aducă aminte, şi-şi dori din toată inima să schimbe subiectul discuției.
Pamela îi ghici gândul.
— Taie, spuse ea. OK, băieți, luăm o pauză. Stingeți luminile.
— Era bine, spuse Griffith. Dece te-ai oprit?
Pamela se ridică şi se întinse mişcându-şi uşor umerii şi brațele.

— Sunt obosită. Ar trebui să ne odihnim.

Se întoarse spre Tombstone şi-i zâmbi, scuturându-şi buclele.

— Te descurci foarte bine, Matt. Te-a deranjat ceva la ultimele întrebări?

— S-a văzut, nu? întrebă Tombstone.

— Doar un reporter ca mine care a luat multe interviuri congresmenilor şi-ar putea da seama, spuse Pamela lăsându-şi degetele delicate pe genunchiul său. Te descurci splendid.

— Am fost puţin stânjenit. Nu-mi prea place să vorbesc despre mine ca despre un erou!

Ea râse.

— Nu numai frumos, dar şi modest! Cum să facem să-ţi deschizi inima, Matt?

Tombstone îşi dădu seama că ea încerca să-l încurajeze, să-l facă să se simtă în largul său şi-i displăcu faptul că ea încerca să-i manipuleze sentimentele, dar, pe de altă parte, o admiră pentru felul cum se purta cu el.

— Domnişoară Drake, eu…

— Te rog, spune-mi Pamela.

— Pamela, cum pot să te conving că a fi erou nu are nimic de-a face cu datoria?

— Pe mine m-ai putea convinge, dar nu şi pe telespectatorii noştri. Eşti un as al aerului. Un Top Gun! Ai intrat singur în luptă, în armură de argint, cu nişte arme vrăjite pentru care Buck Rogers din filmul Top Gun te-ar invidia cumplit. Din aşa ceva sunt făcuţi eroii!

— Dar credeam că emisiunea ta se ocupă de portavioane şi de cât de scumpe sunt ele.

Pamela râse din nou.

— Ajungem şi la asta, nu-ţi face probleme, spuse redevenind serioasă. Ceea ce vreau eu s-arăt e întreaga poveste. Şi oamenii şi maşinile. Nu poţi avea una fără cealaltă.

— De acord. Poate c-ar fi bine să-i filmezi pe băieţii obişnuiţi care-l fac să meargă pe *Jeff*. Mulţi dintre ei sunt nişte puşti de nouăsprezece ani sau douăzeci. Lucrează câte şaisprezece ore pe zi şi asta în mod obişnuit. Când e cazul, i-am văzut muncind şi câte patruzeci şi opt de ore. Jos, la motoare, se lucrează la temperaturi foarte ridicate. Sus pe punte fiecare e-n pericol de-a fi măturat de jeturile de apă sau decapitat de cablurile de frânare. Ştii, puntea unui portavion poate fi locul cel mai periculos din lume, dar băieţii ăia lucrează acolo zi de zi. Ei sunt eroi, nu eu.

— Chiar poate exista un pilot atât de modest? spuse Pamela şi buzele i se destinseră într-un zâmbet gânditor. Credeam că piloţii de luptă sunt aroganţi şi încrezuţi.

— Cred că e mai bine, zâmbi el. În ziua de azi e mai bine să te laşi dacă ai un temperament de maşină.

— N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei unul.

Se uită la ceas.

— Aş spune că e gata pentru azi. Băieţi! Hai să strângem.

Tombstone îi studie o clipă profilul. În ciuda diferenţe lor dintre ei, Pamela îl atrăgea. Ea păru să simtă că este privită, se întoarse brusc şi ochii lor se întâlniră.

— Să-ţi spun ceva, începu el. E târziu şi n-am luat masa de seară. Ştii vreun loc cu mâncare thailandeză adevărată?

Ea îşi ţuguie buzele.

— Ar fi trebuit să te avertizez că nu mă încurc cu… cei intervievaţi de mine…

— Parca-ai fi o laborantă! Iar eu, ce să fiu, un specimen rar?

— OK. Să-ţi spun ceva. Sunt câteva restaurante chiar aici, în Dusit Thani. Restaurantul chinezesc Mayflower… sau Shogun, cu mâncare japoneză… mai e Hamilton cu bucătărie franţuzească. Cinăm numai dacă plătesc eu.

— Ei, cum ar putea un pilot adevărat să refuze aşa ceva? Să mergem!

S-au hotărât pentru Mayflower. Mâncarea era foarte bună, dar Tombstone abia dacă remarcă.

Capitolul 8

08h20’ 17 Ianuarie
Piaţa Thonburi, lângă Bangkok

Aflat dincolo de râul Chao Phraya care-l despărţea de capitală, te-ai fi aşteptat ca Thonburi să fie un frate al Bangkok-ului, dar, din câte văzuse Pamela, zona era doar o prelungire a clădirilor sărăcăcioase şi dărăpănăturilor, cu temple budiste şi capcane pentru turişti.

Cartierul Klong Dao Kanong avea o reputaţie specială, cea a unui loc unde vizitatorii Thailandei mai puteau vedea o fărâmă din viaţa pe care o duceau, cu multă vreme în urmă, thailandezii. Pieţele plutitoare de la Thonburi.

Pamela aruncă o privire, pe furiş, însoţitorului ei. Cât timp durase interviul, Magruder fusese rezervat, chiar timid. Acum se animase, plin de o exuberanţă băieţească în timp ce studia ghidul şi-i arăta priveliştile de pe malul apei. Pamela nu avea o fire închisă şi se întrebă dacă nu cumva serviciul în aviaţie îi răpise veselia lui Tombstone.

Totuşi, trebui să recunoască, se simţea bine… şi-i plăcea să fie împreună cu el. Escapada lor fusese pusă la cale în

grabă şi acum nu era prea sigură că fusese tocmai o idee bună.

Aseară, Tombstone se hotărâse destul de târziu să înnopteze la hotel. Acum era sâmbătă şi pilotul avea week-end.

Nu trebuia să se întoarcă pe navă decât luni.

Aproape, aproape că-i sugerase să-şi petreacă noaptea cu ea dar statutul ei profesional o împiedicase să amestece plăcerile cu afacerile, ştiind că asta i-ar putea aduce necazuri.

Tombstone îşi luase o cameră şi nici nu-i făcuse avansuri pentru a împărți patul cu ea. Pamela se simți dezamăgită şi chiar regretă sincer. Nu că ar fi ținut neapărat ca pilotul să se lege de ea, dar nu era obişnuită cu o astfel de indiferență şi se întrebă dacă Tombstone o găsea sau nu atrăgătoare.

Îşi alungă gândul. Ceea ce-i propusese în schimb Tombstone, se transformase într-o excursie încântătoare care o apropiase şi mai mult de bărbatul de lângă ea decât o tăvăleală nebună în pat. Ceruseră să fie treziți la acea imposibilă oră cinci şi treizeci, se întâlniseră în cafeneaua hotelului pentru un mic dejun american şi apoi o porniseră către Docurile Orientale, la timp ca să prindă un vaporaş de croazieră la şase şi patruzeci şi cinci.

Vaporaşul i-a dus până în Thonburi navigând pe un canal supraaglomerat cu vase thailandeze de toate formele şi toate culorile, încărcate până la refuz cu produse tropicale. Aici, două tinere thailandeze drăguțe, cu pălării, cu siguranță surori, îşi conduceau bărcuța uşor spre țărm ca să vândă în piață şiraguri de peşti uscați. Colo, un bătrânel cu barbă albă întindea rogojini împletite pe care stivuia banane coapte. Cei mai mulți erau turiştii. Întreceau numărul thailandezilor care-i numeau *farangs*.

În zecile de magazine de pe țărm găseai tot felul de suveniruri. Aerul atârna greu de atâtea mirosuri de mâncăruri tradiționale. Zgomotul mulțimii o făcu pe Pamela

să se aplece spre Tombstone şi să ridice vocea ca să fie auzită.

— De ce eşti atât de serios? strigă ea pentru că el devenise tăcut de vreo câteva clipe.

— Mă întrebam dacă tatăl meu a fost vreodată pe-aici. I-ar fi plăcut locul. Iubea oamenii.

Tombstone îi vorbise Pamelei despre tatăl său chiar în dimineața asta şi despre cum murise atunci când ataca un pod în Hanoi.

— Mulți dintre cei care se aflau atunci în serviciu au venit pe-aici, nu-i aşa? întrebă ea.

— Asta s-a întâmplat probabil când Bangkok-ul şi-a recăpătat numele de oraş al păcatului.

Se opri în dreptul unei fete cu ochi negri care avea vreo doisprezece ani şi vindea dulciuri învelite în coajă de banană.

— Hai să încercăm din astea!

Tombstone îi arătă fetei că vrea două şi pescui din buzunar câteva monede ca să plătească.

— *Kawpkun*! zise el în timp ce fata îi întindea legăturile din barcă.

Fata izbucni în râs, fie din cauza felului în care pronunțase cuvântul, fie de plăcerea provocată de faptul că turistul cel înalt încerca să vorbească în limba ei. Pamela n-ar fi putut s-o spună cu exactitate.

— Cu plăcere! spuse fata într-o engleză curată.

— Nu ştiam că vorbeşti thailandeza, Tombstone, spuse Pamela, mirându-se apoi de ea însăşi pentru că nu-şi dăduse seama când începuse să-i folosească porecla. Oricum, părea atât de firesc.

— Ei, da' ce, asta era thailandeză? spuse el făcând pe inocentul, dar devenind imediat serios. De fapt, mi-a spus cineva că trebuie să înveți doar două cuvinte dintr-o limbă ca să te descurci.

— Şi care-s alea?

— „Te rog” şi „mulțumesc”.

— Şi cine era înțeleptul?

— Tata, spuse Tombstone strângând din umeri. Chiar te ajută dacă încerci să înveți câteva cuvinte în thailandeză. La urma urmei e țara lor.

— Matthew Magruder, cu cât te cunosc mai bine cu atât mai puțin cred că eşti aviator. Ar fi trebuit să fii mai arogant!

— Îmi pare rău. Ai vrea să mă vezi copie fidelă a lui Tom Cruise din filmul „Top Gun”?

— Nu. Aviația marină are destui Tom Cruise. Încep să cred că-mi placi mai mult aşa.

El dădu din cap.

— Ce-ai cu Aviația ambarcată? Când mi-ai luat interviul te-ai arătat interesată ca nimeni altcineva de programul portavionului.

Pamela îşi aducea aminte bine întrebările pe care i le pusese în fața camerei şi înțelese la ce se referea. Cele mai multe ridicau problema Aviației, vizând faptul că guvernul cheltuise zeci de miliarde de dolari pentru o flotă de cincisprezece portavioane de care n-ar mai fi fost nevoie. În timp ce-l provocase pe Tombstone să vorbească despre el, Pamela afirmase că portavioanele sunt prea scumpe şi prea vulnerabile, jucării supersofisticate, costisitoare, într-o vreme în care confruntarea nucleară cu ruşii nu mai era posibilă şi când țările Lumii a Treia nu se mai supuneau politicii țărilor puternic dezvoltate.

Şi Pamela ştia că făcuse o treabă foarte bună transmițându-şi ideile în felul acesta. Cu toate astea i-a plăcut felul în care Tombstone i-a pasat mingea înapoi. El considera că portavionul era o extensie a politicii externe prezidențiale. Credea lucrul acesta cu convingere şi pasiune. Poate că asta i se părea cel mai fascinant la el.

— Ceea ce nu-mi place e că pierdem o grămadă de bani, Tombstone... spuse Pamela după câtva timp. Nu mai avem

nevoie de asemenea nave de miliarde de dolari. Pe vremea când eram pe picior de egalitate cu ruşii, poate, dar...

— Dar nu numai ruşii sunt băieţii răi de pe glob, spuse el. Şi-n plus, acum sunt preocupaţi de problemele lor... dar nimeni nu poate să spună că-ntr-o bună zi nu vor ieşi din groapa lor mai răi şi mai îndârjiţi ca niciodată.

— Prostii, spuse ea cu o voce mai dură şi pe un ton mult mai sarcastic decât intenţionase. Războiul Rece s-a terminat, sau n-ai auzit încă?

Îi aruncă o privire rece ca gheaţa.

— Pamela, am impresia că nu prea ne ai la inimă!

Acuzaţia o lovi ca un pumn în plex. Se opri în mijlocul drumului privindu-l pe Tombstone, incapabilă să-şi stăpânească furia.

— Să nu spui asta. Să n-o mai spui niciodată!

Faţa lui Tombstone arătă întâi mirată apoi îngrijorată.

— Pamela, ce-i cu tine?

Încetul cu încetul ea încercă să se calmeze, descleştându-şi pumnii şi întorcându-şi privirea către mulţimea din jur. În ciuda viermuielii lor, locurile căpătaseră dintr-o dată un aer foarte personal. Pamela trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, comandante. E... ceea ce ai spus.

— Ce-am spus?

Ea tăcu pentru o vreme. Apoi spuse:

— Aş vrea să ştii un lucru. Ceva despre care nu-mi place să vorbesc. Am avut un frate, spuse repede, muşcându-şi buzele.

— Ai avut?

Pamela încuviinţă dând din cap. Durerea era încă vie.

— Îl chema Bobby şi era cu trei ani mai mic decât mine. Pe atunci eram ziaristă la *Pitt* când el a terminat liceul. Familia noastră a făcut totul ca să-l trimită la colegiu, dar el nici n-a vrut s-audă. Vorbeşti despre conservatori. El îşi imagina că toţi colegii lui sunt liberali, era pe vremea lui

Reagan, şi că erau mijloace mai bune de a căpăta o educație. Fără să plăteşti patruzeci de mii de dolari pentru o bucată de hârtie pe care s-o agăți de perete.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a înrolat în Marină, spuse trăgând aer în piept, surprinsă că amintirile o mai făceau încă să plângă. După o scurtă perioadă de instrucție a pornit să cutreiere mările într-un pluton de puşcaşi marini. Beirut.

— Oh, Doamne...

— Octombrie 1983. Un nebun a pus o bombă în baracă, cu un etaj mai jos de dormitorul fratelui meu. Nici măcar n-au mai găsit mare lucru din el...

— Îmi pare... rău...

— Aşa că... să ştii comandante... chiar îmi pasă. Din cauza asta. Ca ziarist, da, la naiba, ca ziarist liberal, îmi face mare plăcere să scot în evidență pierderile militarilor, mai ales ale avortonului Washington care îmbarcă tineri ca Bobby şi-i trimite-n misiuni imposibile, în locuri unde nici măcar nu se pot apăra şi unde pot fi ucişi doar pentru că... pentru că...

Pamela nu-şi dădu seama când ajunse în brațele lui Tombstone. Nu se gândise la asta, dar nici nu încercă să se desprindă.

— Îmi pare rău, Pamela. N-am vrut nici o clipă să...

— Cum ai fi putut? spuse uitându-se drept în ochii lui. Tombstone, eu... chiar eram interesată de tine în timpul interviului... Nu ca erou. Nu ca un argument folosit împotriva cheltuielilor inutile ale guvernului. Ca om. Pot să nu fiu de acord cu politica națională şi totuşi să mă uit la tine... ca om, nu?

Aproape că era să spună „prieten” dar, fără să ştie de ce, în ultima clipă îşi alungase cuvântul din minte. De multă vreme, Pamela nu se mai simțise atât de tulburată şi din pricina asta era acum stânjenită.

— Tare aş vrea, spuse Tombstone zâmbind. De ce crezi c-am trecut prin calvarul interviului? Numai ca să fiu cu tine undeva departe de camera de luat vederi.

Ea privi în jur şi-şi dădu seama că localnicii le aruncau priviri întunecate.

— Cât despre asta…

Tombstone îi urmări privirea şi zâmbi.

— Obicei thailandez, spuse el. Nu le place ca sentimentele să fie expuse-n public. Nici măcar să te ții de mână…

El încă o ținea pe-a ei.

— Dar am văzut băieți ținându-se de mână!

— Prietenii îşi manifestă prietenia unuia față de celălalt în mod mult mai evident decât în Statele Unite. Dar băieții şi fetele trebuie să se urmărească pas cu pas.

Ea îşi eliberă mâna.

— Mai bine ne-am vedea de noi atunci. Ar trebui să mă întorc, spuse uitându-se la ceas şi întrebându-se de ce o dureau cuvintele acelea. Or să creadă c-am fost răpită!

— Am putea lua un taxi, spuse el arătând spre râu.

Erau acum mai puține bărci iar cele rămase se pregăteau de plecare. Turiştii colindau încă pe străzi, căscând gura prin magazinele pestriț colorate.

— Haide! spuse ea deşi nu avea nici un chef să se întoarcă la hotel.

12h45' 17 Ianuarie
Tomcat 232, la graniță, 30 de mile nord-vest de U Feng

Batman stătea înşurubat în scaunul său din cockpit dând cu tristețe din cap.

— Haide, Malibu. Mai lasă-mă-n pace. Crezi că mie-mi convine să mă joc c-o omidă târâtoare groasă ca pe mână?

Se scutură scârbit. Miriapodul acela tropical pe care-l văzuse pe podeaua barăcii de la U Feng, noaptea trecută, nu era chiar aşa de mare, dar…

— Hei, omule, spuse prin radio radaristul său. Tot ce ştiu e că mă bucuram de apropiata-mi permisie, când, dintr-o dată, m-am trezit că s-au schimbat ordinele. Dacă vor să te pedepsească trimițându-te în Siberia, n-au decât. Dar de ce să-mi facă mie una ca asta?

— Vinovăție prin asociere, omule. Te-ai înhăitat cu cine nu trebuia!

— Data viitoare o să ştiu ce am de făcut. Fii atent. Se văd primele imagini TARPS. Întoarce butonul… camerele funcționează.

Pentru ochii lui Batman, acoperişul junglei de dedesubt rămânea de nepătruns, misterios şi secret. Dar pentru obiectivul HI-FI al camerei care atârna de avion jungla era mult mai transparentă.

Sistemul TARPS era alcătuit dintr-un cilindru plat şi neted ataşat la unul din lăcaşurile pentru rachete şi era conectat la computerul avionului. TARPS putea fi amplasat pe un Tomcat doar în câteva ore şi era utilizat pentru a-i ajuta pe piloți să recunoască terenul şi locurile, atunci când era necesar. Sistemul era dotat cu o cameră de mare viteză KS-87, cu o cameră panoramică KA-99 şi, poate cel mai folositor din toate, un scanner în infraroşu AAD-4.

Dotat cu un astfel de sistem, un Tomcat putea să survoleze pozițiile duşmane şi să facă fotografii de maximă fidelitate şi utilitate care, de cele mai multe ori, puneau în evidență baterii antiaeriene. Camera panoramică laterală putea fotografia în detaliu porțiuni întinse de teren pe un format fotografic mărit la maximum.

AAD-4 obținea o imagine a terenului foarte clară, care scotea în evidență orice lucru dubios aflat la sol. Batman examina acum fotografiile în infraroşu care înfățişau umbrele căldurii avioanelor, locuri în care aterizaseră

avioane sau fuseseră parcate, urme identificabile chiar şi la câteva ceasuri după ce avioanele fuseseră mutate de acolo; văzu căldura radiantă a unor rezervoare petroliere; văzu căldura motoarelor unor vehicule care străluceau ca focul prin frunziş şi rețele de camuflaj. Imaginea în infraroşu a junglei releva urme clare. Drumurile se vedeau foarte bine, iar vehiculele parcă ardeau.

Batman privi afară prin cupolă. Spre nord se afla Burma. În partea aceea se găsea o bază aeriană, cam la cincizeci de kilometri de graniță. Se numea Mong-koi. Îşi aduse aminte de MIG-urile care traversaseră granița cu patru zile în urmă. Acum nu vedea decât munții, pe jumătate acoperiți de nori plutitori. Spre sud, Tomcat-ul lui Price Taggart plutea leneş.

— Doi-zero-doi. Aici doi-trei-doi, spuse prin radio. Mă auzi Price? începem turul.

— Te aud, Batman. Ia-o înainte, se auzi vocea lui Price.

— Am recepționat mesajul, spuse Malibu. Începem turul, acum…

Imaginile luate de TARPS puteau fi stocate sau transmise unei baze, pentru ca fotografiile să fie imediat developate. De data asta imaginile vor fi analizate la bordul portavionului.

— Hei, voi de jos, zâmbiți! strigă Batman. Sunteți filmați… cu Camera Ascunsă.

Minutele treceau. Deşi tehnologia TARPS permitea avionului de recunoaştere să se mişte cu o viteză destul de mare, Batman pilota cu aproape cinci sute de noduri. Necesitatea de a menține o viteză constantă era o problemă stânjenitoare pentru orice pilot de luptă. Asta îl făcea de-a dreptul vulnerabil, fiind previzibil pentru oricine l-ar fi privit. Nu că ar fi existat vreun indiciu despre un pericol real în hăul acela verde, în afara cobrelor şi a malariei… Dacă ar fi fost vreo rachetă SAM sau două…

Becky spunea că o să mai rămână în Bangkok câteva zile şi Batman se întrebă dacă CAG o să-l aducă înapoi la timp ca să mai prindă şi el un tur prin oraş cu ea.

— Hei, Batman, vezi ceva acolo?

Vocea lui Malibu, transmisă prin intercom, îl readuse la realitate. Sistemul TARPS prinsese o imagine tremurândă, în alb şi negru. Ciudat. Se vedeau o grămadă de puncte luminoase mişcătoare. Focuri de gătit?

— Cred c-am dat peste unul din triburile alea ciudate şi fermecătoare ale oamenilor născuți la deal de care-am auzit câte ceva, spuse el.

Ciudat însă, erau prea multe focuri acolo, jos, în junglă.

Menținu Tomcat-ul la un nivel constant, drept, micşorând viteza la mai puțin de patru sute de noduri, şi coborî la o altitudine de trei mii de picioare. Alungă gândul că ar fi dat peste o bandă de traficanți. Dacă era o tabără ascunsă sub acoperişul junglei atunci trebuia să adăpostească mii de oameni. Acum vedea şi motoarele. Se părea că nimerise peste o adevărată armată. O armată. Acolo jos nu erau însă trupe thailandeze, nu aşa de multe, nu în această zonă.

Privirea lui Batman se îndreptă spre nord, zărind un verde neobişnuit. Întreaga regiune era propice pentru desfăşurarea de trupe, probabil pentru gărzile personale ale magnaților drogului. Fără îndoială că mulți dintre ei operau şi de această parte a graniței.

Orice-ar fi fost acolo, era foarte mare.

— Mă întreb ce-o să se facă cu asta la U Feng? îi spuse lui Malibu.

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Vrei să iau legătura?

— Să terminăm raidul întâi. Doamne Dumnezeule, sunt nesfârşite! Peste ce dracu' am dat?

12h48' 17 Ianuarie
Mong-koi, Burma

— Generale Hsiao! Vă cheamă maiorul Sai! spuse operatorul radio burmanez îndesându-şi căştile pe urechi.

În preajmă se aflau alţi bărbaţi în uniforma armatei burmaneze care stăteau în jurul consolei radar din tumul de control de la Mong-koi. Prin ferestrele mari şi curate ale turnului se zăreau pistele prelungi, ca nişte dungi late prin junglă.

— Raportează două avioane americane deasupra poziţiilor sale! transmise repede operatorul.

— Avioane americane? Ce tip?

Operatorul radio vorbi scurt în staţie apoi se întoarse iar.

— Domnule, nu ştie.

Ţărani! gândi Hsiao. Ţărani care nu puteau deosebi un interceptor de un elicopter. Mulţi dintre soldaţii. Armatei Poporului care luptau acum în nordul Thailandei fuseseră recrutaţi din rândurile miliţiilor aflate, de cele mai multe ori, în serviciul unor magnaţi ai Triunghiului de Aur. Maiorul Sai lucrase până acum în serviciul cunoscutului şi celebrului magnat al drogurilor Khun Sah, un burmanez numit şi Prinţul Morţii. Trupele lui, Armata Unită Shan, încă mai controlau estul Burmei.

Dar nu pentru multă vreme. Odată ce agenţii lui Hsiao aveau să controleze Thailanda, atunci va putea să-i impună lui Shan propriile sale condiţii.

— Avion de recunoaştere american, spuse Hsiao. De pe portavionul de la Sattahip.

— Maiorul Sai cere infracţiuni. Să deschidă focul?

Rachetele SA-7 ar fi putut doborî unul din avioane dar nu pe amândouă. Şi, mai mult ca sigur, avioanele ar fi reuşit să se îndepărteze având şi coordonatele precise ale punctului din care s-a tras asupra lor.

— Spune-i să stea liniştit. Va primi întăriri în câteva minute.

— Da, domnule.

Hsiao îl simți pe generalul Kol apropiindu-se.

— Generale Hsiao, ce-ai de gând? întrebă burmanezul plin de nelinişte.

Hsiao îl privi pe solidul general, apoi căută din ochi formele umbroase ale câtorva MIG-uri aflate lângă rețeaua de camuflaj. Ignorându-l pe Kol, strigă:

— Colonele Wu!

— Da, domnule!

— Ai o patrulă gata de decolare?

— Da, generale. Patru avioane şi-au făcut plinul şi-acum aşteaptă ordinul meu.

— Porniți, atunci!

— Imediat, generale!

— Generale Hsiao, începu Kol, dar se opri când fostul ofițer al serviciilor secrete chineze îi aruncă o privire de gheață, înghițind în sec. Generale Hsiao, n-ar fi înțelept să intrăm intr-un conflict cu americanii. În fond şi la urma urmei, un plan atât de măreț, atât de important… Să doborâm două avioane americane…

— Treaba dumitale, generale, spuse Hsiao pe un ton liniştit, e să ai grijă de baza asta şi de trupele de-aici. În ce-i priveşte pe americani, asta-i treaba mea.

— Dar o să le atragem atenția şi vor afla că baza e aici!

— Asta nu contează, Kol, răspunse generalul Hsiao, omițându-i rangul de general tocmai pentru a-i aduce aminte cine era şeful. Din seara aceasta n-o să mai aibă nici o importanță ce ştiu sau nu americanii şi marionetele lor thailandeze!

— Desigur, generale, îşi coborî privirea Kol.

Vuietul sfâşietor al unei sirene se auzi, stins, prin ferestrele turnului de control. Pe pista de decolare, echipajele chineze aduceau primele avioane de luptă,

Shenyang J-7S. Hsiao îi văzu deja pe cei patru piloți îmbrăcați cu combinezoanele verzi de zbor, alergând cu căştile sub braț către aparatele lor.

— În orice caz, n-ai de ce să-ți faci griji, continuă Hsiao. Nu va fi decât un banal incident de graniță, pentru toată lumea.

Primul pilot chinez pătrunse în carlingă. Cupola coborî în timp ce avionul începu să ruleze. Hsiao îi făcu semn din cap lui Wu care-şi îndesă căştile pe urechi.

— Să zboare la nivelul copacilor până când ajung la țintă, colonele. Poate că-i luăm prin surprindere pe prietenii noştri, americanii!

Peste câteva clipe, primele două avioane rulară pe pistă şi-şi luară zborul vuind.

12h49' 17 Ianuarie
Tomcat 232

— Ce zici de încă un tur? întrebă Batman.

Se întoarse să mai facă o trecere pe deasupra celei mai mari concentrări de căldură, traversând zona de la sud spre nord. Manevra asta îi aduse aproape de granița burmaneză, cu toate că se aflau încă ceva mai la sud de linia invizibilă.

— Din partea mea e OK, răspunse Malibu. Oricum, nu mi-ar place să vizitez Burma.

— Doi-trei-doi, explodă vocea lui Taggart în căştile lui Batman. Se apropie nişte codițe, coordonatele trei-patru-zero la unu-patru mile!

— Asta-nseamnă că ținta era dincolo de graniță, în Burma. Recepționat. Câte?

— Două, răspunse Taggart. Repet, două codițe. Cred că-s la o altitudine coborâtă. Îi pierd prin masa de arbori.

— Fii cu ochii pe ei, Malibu. I-ai prins?

— Nici o veste, Batman... nu! I-am prins! Două codițe, acum nivelul unu-zero mile. Rahat, Batman! Vin direct spre noi!

Batman trase manşa urcând prin cer. Orice avea să se întâmple, avea nevoie de spațiu ca să se mişte în voie. Codițele continuau să se apropie.

Capitolul 9

12h50’ 17 Ianuarie
Tomcat 232

— Hai să ne despărţim, poate-i vedem mai bine pe băieţii ăştia, spuse Batman.

Ridică avionul spre înaltul cerului sub un unghi ascuţit, răsucindu-se ameţitor. Pe măsură ce jungla se pierdea sub avion, soarele inunda interiorul carlingii.

— Recepţionat, spuse Taggart. Totuşi nu prea mult. Nu vreau să te pierd.

Piloţii americani nu prea foloseau formaţia de aripă strâns unită, dar preferau ceea ce numeau ei „loose deuce”[66]. Unul dintre avioane zburând în faţa celuilalt cu o milă mai sus sau mai jos, creşteau şansele de a descoperi inamicul. Iar pe radar imaginea ţintei devenea mult mai clară.

— Nivelul opt mile, spuse Malibu de pe locul din spate.

Batman plutea acum la nouă mii de picioare scrutând orizontul să descopere vreun semn al avioanelor care se apropiau.

— Încă se apropie cu şase sute de noduri!

— OK. Cheamă-l pe *Jeff* şi spune-le c-avem o problemă aici. Cred că...

---

[66] Loose deuce – dublu lejer

— Rahat! explodă Malibu. Avem patru codițe acum, repet, patru codițe!

Probabil că zburaseră aripă lângă aripă şi la un plafon foarte jos pentru a deruta radarul de pe Tomcat.

— Homeplate, Homeplate! Aici Tomcat doi-trei-doi, strigă Batman prin radio. Mă recepționezi?

— Doi-trei-doi, Homeplate, răspunse o voce câteva momente mai târziu.

Comunicările prin radio cu *Jefferson* erau retransmise prin intermediul unui avion Hawkeye care se învârtea deasupra Bangkok-ului.

— Te auzim.

— Homeplate, avem patru, repet, patru codițe care se apropie de la trei-patru-zero la şase sute. Vin de dincolo de graniță.

— Înțeles, doi-trei-doi. Terminați şi întoarceți-vă.

— Recepționat, spuse Batman. Ai auzit, Price? E timpul s-o ştergem de-aici.

— Nu cred c-or să ne lase, Batman, spuse Taggart. Să-ți spun o chestie. Cobor şi zbor printre ei.

Câteva clipe, Batman se gândi la asta. Nu era tocmai rea propunerea lui Taggart. Tomcat 232 avea două rachete Sidewinder pe lângă sistemul TARPS, dar erau insuficiente pentru o luptă, dacă avea să fie vreuna. Taggart avea însă opt rachete şi mult mai multe posibilități de manevră.

— Da' unde naiba sunt escortele noastre? strigă el.

— Avem cinci avioane thailandeze F-5 la unu-cinci-nouă, spuse Malibu. La treizeci de mile.

— Grozav! Când vor sosi, lupta va fi deja încheiată. Ai dreptate, Price, zise Batman hotărându-se. Distracție plăcută şi nu uita de regulament!

Viră spre stânga într-un picaj lateral, îndreptându-şi avionul către acoperişul junglei. Drept în față, munții împăduriți, semeți, se pregăteau să-l întâmpine crescând până când pământul deveni o ceață verde fără contur.

Taggart îşi plasă avionul între urmăritori şi Tomcat-ul lui Batman. Respecta încă regulamentul. Nu putea să tragă până nu era atacat, dar manevrele lui Taggart îi dădeau posibilitatea lui Batman să vadă mai bine ce se întâmplă.

Batman rămase la două mii de picioare deasupra junglei, spre sud. Îşi micşoră viteza până când aripile alunecară înainte.

Nu voia să se distanțeze prea mult de Taggart. Râul îi apăru brusc în fața ochilor, şerpuind prin vale.

Batman văzu fulgerarea în aceeaşi clipă cu Malibu.

— SAM! SAM! strigă radaristul. La ora şapte!

— Am văzut! strigă Batman trăgând manşa spre stânga din instinct şi întorcându-se spre rachetă pentru a o lăsa să-i treacă pe deasupra.

Recunoscu o SA-7, numită Graal în codul NATO.

— Se apropie!

— Ține-o aşa, Malibu, strigă. Aruncă flăcări, răcni ştiind însă că n-o să meargă...

12h50' 17 Ianuarie
Tomcat 203

— Uite-i! strigă radaristul lui Taggart. Vin după noi!

— Uşurel, Zig, mă descurc eu! zise Taggart apăsând supapele până la capăt.

Îl auzi pe „Zig-Zag" Ziegler, mormăind în timp ce accelerația îi înfundă în scaune.

— Doi dintre ei s-au desprins, raportă Zig-Zag cu o voce tremurând de emoție şi încordare. Doi s-au desprins. Vin după noi!

Tomcat începu să urce, urmat de perechea de MIG-uri chineze, în timp ce cealaltă pereche rămăsese la acelaşi plafon îndreptându-se spre sud. Taggart zări o săgeată

solară izbucnind dintre aripile de argint şi despicând văzduhul jilav.

Trase repede de manşă oprindu-şi urcuşul brusc şi coborî spre junglă. Dacă MIG-urile porniseră în urmărirea lui Batman, erau acum prea departe…

— Ton! strigă Ziegler. Price, ne-au prins pe radar!

Taggart auzi şi el țiuitul radarului în căşti. Era clar că se țineau după el pregătindu-se să lanseze o rachetă.

— Stai liniştit, Zig. Se joacă cu noi, atâta tot. O clipă mai târziu, MIG-ul trase.

12h50' 17 Ianuarie
Tomcat 232

Nu mai era timp de pierdut pentru că racheta SAM venea drept spre Tomcat. Specialiştii militari afirmau că era uşor să contracarezi localizarea în infraroşu a unei rachete SAM. De cele mai multe ori nu era nevoie decât să tragi supapele înapoi până când concentrarea electronică pe motoarele avionului scădea.

Problema era că deja zburau destul de încet şi la altitudine joasă. Trebuia să prindă viteză ca să poată manevra…

Se lăsă pe aripa stângă, strângându-şi virajul. Zărea coada albă a rachetei urmărindu-l. Graal părea că ignoră flăcările momeală, urmărind neabătută căldura motoarelor. Batman îşi aminti că erau dotate cu filtre care purificau căldura flăcărilor momeală. Trebuia să mărească viteza acum…

Câştigând altitudine şi crescând viteza, Batman plonjă spre acoperişul junglei, urmărind încordat acul altimetrului.

Racheta îl urmă…

12h50' 17 Ianuarie
Tomcat 203

Taggart aduse Tomcat-ul într-un viraj strâns de 6g, lăsându-se pe aripa de plutire în timp ce încerca să întreacă racheta.

— Pleavă! strigă el. Aruncă pleava!

Mii de bucăţi de aluminiu ţâşniră din coada avionului, dispersându-se într-un nor care învălui avionul. Taggart zări avioanele care-l urmăreau, două puncte unite, ceva mai jos.

— Homeplate! Homeplate! Aici doi-zero-trei. Lansare. Repet, bandiţii au lansat rachete. Cer liber la arme!

— Liber la arme! veni prompt răspunsul.

Racheta urca prin cer drept spre ei.

12h51' 17 Ianuarie
Tomcat 232

Batman îşi suprasolicită arzătoarele şi 6g îl presară puternic în scaun.

— Dă-i drumul... aruncă... aruncă flăcări! mormăi înfrigurat.

Vârfurile copacilor se înghesuiră pe lângă aripa lui în timp ce trăgea manşa. Aruncă o privire peste umăr estimând unghiul de atac al rachetei Graal. Adrenalina îi zvâcnea ascuţindu-i simţurile şi fiecare senzaţie.

Racheta izbi în motorul avionului.

Batman auzi şi simţi explozia, un bubuit care se transmise ca o vibraţie în tot corpul avionului. Semnale roşii de avertisment inundară tabloul de bord. Pompa de combustibil de pe stânga era pe ducă... pedala stângă... Dumnezeule! Fuseseră loviţi!

— Malibu, mă mai auzi? Sunt în regulă dar nu ştiu dacă şi avionul!

Din motorul lateral ieşea fum. Aripa stângă se prăbuşi în gol şi avionul începu să se zguduie din toate încheieturile în timp ce Batman încercă să-l stăpânească. Îl auzi pe Malibu îngânând o litanie pentru avion în derivă.

— Aici Tomcat doi-trei-doi. Avem o urgență. Am fost loviți de o rachetă şi ne prăbuşim. Mayday[67]! Mayday!...

12h51' 17 Ianuarie
Tomcat 203

Taggart întoarse avionul în timp ce racheta se apropia vertiginos. Se vedea ca o flacără minusculă, la capătul unei cozi de fum alb... se apropia din ce în ce mai mult... mai aproape... apoi plonjă în norul argintiu de pleavă şi explodă ceva mai departe.

— Asta e! Am reuşit! strigă Zig-Zag.

Blocajul radar se întrerupse.

— Acum să le trimitem şi noi una! strigă Taggart.

Aduse Tomcat-ul uşor înapoi, plasându-se în spatele perechii de MIG-uri. Chinezii încercau acum să fugă văzând că americanul le scăpase şi că pornise în urmărirea lor.

De pe modulul de tragere, Taggart alese o țintă. Pătratul deveni rotund şi se auzi sunetul rachetei Sidewinder în căşti.

— Localizat!

Se apropiară ca să-i termine.

---

[67] Mayday – cod internaţional pentru pericol iminent/cerere de ajutor

12h51' 17 Ianuarie
Tomcat 232

— Batman! strigă Malibu. Radioul e mort. Nu cred că ne mai aude careva!

Batman îşi privi busola. Erau la trei-nouă-patru… aproape spre nord, în direcția graniței burmaneze, dacă nu cumva şi trecuseră de ea. Încercă să întoarcă din nou dar simți avionul reacționând sălbatic. La naiba! Racheta aia îi zburase probabil jumătate din stabilizatorul lateral!

Folosind flapsurile în funcție de tendința avionului de a se răsuci, reuşi să-l îndrepte oarecum spre sud. Nu credea că este posibil să ducă aparatul până la aeroportul din U Feng, dar, intenționa să pătrundă cât mai mult posibil în interiorul Thailandei. Batman nu dorea cu nici un chip să fie oaspetele regimului militar din Burma.

— Cât de rău e? întrebă îngrijorat Malibu.

— Rău. Dar ne descurcăm noi, spuse Batman.

Verifică altimetrul. Mențînu nivelul constant la cinci sute de picioare.

— Îți aminteşti istoriile despre Graal? Tot mai avem o şansă!

În timpul războiului din '72, din Orientul Mijlociu, aproape şaizeci la sută din avioanele israeliene lovite de rachete Graal se descurcaseră reuşind să ajungă pe aerodromuri prietene. O astfel de rachetă era grozav de neplăcută. Era mică, portabilă, ieftină, uşor de depozitat în cantități mari, dar prea mică să poată provoca pagube serioase unui avion de tipul Tomcat-ului.

Se aprinseră mai multe lumini roşii. O fi fost mică racheta, dar periculoasă… iar avioanele de luptă modeme erau totuşi fragile şi vulnerabile. Acum, uite, scădea presiunea hidraulică. Mai puteau scăpa dacă…

— Batmane! strigă Malibu. Bandiții! La ora unu! Fii atent! Fii atent…

12h52' 17 Ianuarie
Tomcat 203

Taggart apăsă butonul de pe manşă care declanşa racheta, şi strigă:

— Fox[68] doi! Fox doi!

Apelul era adresat unor posibile avioane prietene aflate în zonă, atenționându-le că în aer era o rachetă căutătoare de căldură. MIG-ul țintit viră la dreapta încercând din răsputeri să scape de racheta Sidewinder care se apropia de flacăra motorului, plină de încăpățânare. Din coada MIG-ului țâşniră flăcări momeală ca nişte artificii. Racheta prinse MIG-ul care fugea, ignorând flăcările. Un fulger, şi fum negru izbucni din coada MIG-ului. În flăcări, avionul atinse vârfurile copacilor. O minge de foc portocalie izbucni printre copaci desfăşurându-se asemenea unui şarpe încolăcit.

— Atins… strigă Zig. Terminat un MIG!

12h52' 17 Ianuarie
Tomcat 232

Celelalte două MIG-uri trecură rapid pe lângă Tomcat-ul avariat, îndreptându-se spre sud, înainte de a se întoarce şi a se plasa în spatele lui Batman.

— Unde-i Taggart? întrebă Batman. Malibu, îl vezi pe Taggart?

Dacă Tomcat 203 era prin apropiere încă mai aveau o şansă. Din nefericire, eşuase încercarea de a distrage

[68] Fox – vulpe, cod pentru rachetă.

atenția MIG-urilor de la avionul TARPS, urmase o scurtă luptă, cele două avioane se despărțiseră zburând acum departe unul de altul.

— Negativ. Nu prind nimic. La naiba, Batman. Sunt ca şi mort!

Batman încercă din nou să întoarcă avionul lovit, să-i îndrepte botul ca să mai câştige altitudine, să facă ceva. Încet-încet, Tomcat începu să răspundă la comenzi. Avionul continuă să se scuture dar reuşi să intre într-un viraj uşor.

Apoi se auzi în căşti țiuitul unui alt radar.

— Batman, ne-au localizat!

— Aud! Aud! La dracu cu toate localizările!

Tomcat continuă să se scuture intrând într-un viraj strâns.

— Lansare! Au lansat racheta pe şasele nostru!

Virară dar nu de-ajuns. O clipă mai târziu racheta izbi coada Tomcat-ului şi cerul se umplu de flăcări.

12h52' 17 Ianuarie
Tomcat 203

— Price, strigă Zig-Zag. L-am pierdut pe Batman!

— Cum adică l-am pierdut?

— Nu-l mai am pe ecran! Nu-l mai văd!

— Rahat!... Urmăreşte-n continuare. Poate-şi face apariția!

— Mai avem două ținte la doi-opt-trei, anunță Zig-Zag. Distanța şapte mile, direcția nord la şase sute!

— Unde-i linia verde?

— La naiba! Nu ştiu. S-ar putea să fim acum deasupra Burmei.

— Mai bine te-ai ruga să nu fim! Dacă nenorociții ăia l-au terminat pe Batman, îi vreau!

— Prea târziu, Price. Se cară spre Nord în mare viteză. Cred că le-a fost de-ajuns.

Dogfight[69] se sfârşise. Taggart încercă din răsputeri să se calmeze, să se relaxeze muşchi cu muşchi. Se terminase şi ei erau în viață. Dar unde erau Batman şi Malibu?

12h53' 17 Ianuarie
Tomcat 232

Tomcat se desfăcea în bucăți în timp ce amândoi piloții se prăbuşeau spre jungla neprietenoasă de dedesubt. Batman zări jungla trecând şuierând pe lângă cupola lor în timp ce încercau să se ferească de un deal înalt. Nu mai era nimic de făcut.

— Nu mai avem ce face! spuse rapid Batman. Eject!

— Rog[70]! Recepționat.

Altitudinea era de opt sute. Acum ori niciodată. Batman apucă maneta de ejectare vopsită în galben şi negru şi trase.

Urmă o explozie şi cupola Tomcat-ului țâşni în văzduh. Apoi scaunul de catapultare al lui Malibu sări în sus rostogolindu-se prin cer, urmat apoi de-o lovitură surdă în timp ce sistemul de catapultare luă foc. Vântul îl plezni peste față şi-l izbi în piept, biciuindu-l ca o ființă vie şi, pentr-o clipă de groază, Batman se gândi c-o să fie sfâşiat în două... că forța îi va rupe gâtul... că... Paraşuta se deschise deasupra sa susținându-l şi încetinindu-i căderea. Batman se uită repede în jur să-l zărească pe Malibu. Nu-l văzu. Văzu în schimb Tomcat-ul căzând spre junglă. Din coada făcută fărâme țâşneau flăcări şi un fum des, în evantai. Privi în jos, conştient dintr-o dată de prezența

69 Dogfight – lupta câinească, lupta aeriană între avioane de vânătoare
70 Rog – prescurtare de la „Roger" – Recepționat.

junglei. Verdele nesfârşit de dedesubt începea să prindă din ce în ce mai repede contur şi diverse forme, în timp ce se ridica să-l înghită. Zări câteva ridicături de teren pe care nu le observase de sus. Se prăbuşi într-o vale pe care din avion n-o văzuse, dar care acum îi părea asemenea Marelui Canion.

Şi sub nici un chip nu putea evita copacii.

Capitolul 10

12h52’ 17 Ianuarie
Tomcat 203

— Homeplate, Homeplate! Aici Tomcat doi-zero-trei.
— Te ascult, doi-zero-trei.
— Homeplate, declarăm o urgență, spuse Taggart, continuând să cerceteze dealurile şi jungla de dedesubt în timp ce transmitea mesajul. Tomcat doi-trei-doi a fost doborât. Repet, doborât.
— Recepționat, doi-zero-trei. Vezi vreo paraşută? Terminat.
— Nici o paraşută, Homeplate. Nici măcar n-am văzut unde s-au prăbuşit. Nu erau în câmpul meu vizual când au fost doborâți. Terminat.
Urmă o tăcere încordată. Într-un târziu, vocea controlorului de la Air Ops se auzi din nou.
— Tomcat doi-zero-trei RTB[71]! Romeo-Tango-Bravo! Te rog, confirmă!
— Negativ, Homeplate. Mai am carburant să plutesc până ar veni un avion Texaco să mă alimenteze. Încă două ore aş mai putea pluti la graniță!
— Negativ, Tomcat doi-zero-trei. Întoarce-te imediat. Confirmi? Terminat.

[71] RTB – Return to Base – Întoarce-te la bază.

Taggart oftă. Dacă se învârteau mai mult timp ar fi avut o şansă să prindă radioul lui Batman, dar terenul era mult prea accidentat şi doar cu mult noroc ar fi putut să scape de acolo.

Homeplate avea dreptate. Fără îndoială că puseseră la cale o operațiune de salvare împreună cu thailandezii.

— Afirmativ, Homeplate. Doi-zero-trei. Ne întoarcem acasă.

12h54' 17 Ianuarie
Deasupra frontierei thailandezo – burmaneză

Batman îşi aminti că citise cândva despre nişte paraşutişti britanici din serviciile secrete SAS, o unitate aeropurtată de elită antrenată în jungla malaieziană. Ideea fusese abandonată în cele din urmă pentru că nici o aterizare nu se putea face în siguranță prin acoperişul junglei.

Vedea vârfurile copacilor cum se măreau, cum aproape îl atingeau. Gândul c-o să se izbească de copaci îi sfredelea mintea.

În timp ce pierdea altitudine, îşi dădu seama că vântul îl purta lateral. Deşi nu prea erau de mare folos, ridicătorii paraşutei îl puteau ajuta să mențină controlul. Începu să tragă de ei. Să aterizeze în mijlocul râului sau în noroi părea mult mai atractiv decât să se zdrobească de acoperişul verde.

Ultimul dintre giganții vegetali ai junglei trecu pe sub el atingându-i ghetele şi apoi se trezi deasupra apei. Râul nu părea prea adânc, mai mult mocirlă decât apă şi bancuri de lut pe ambele maluri.

Trecu şi de râu. Se îndreptă spre celălalt mal. Copacii se grăbiră spre el ca un perete verde-gri. O pală de vânt îl dezechilibra şi alunecă neputincios pe un banc, aterizând

drept în noroi. După câteva clipe, care i se părură o veşnicie, reuşi să-şi desfacă paraşuta şi să se ridice încetişor. Picioarele îi tremurau. Îşi scoase echipamentul de salvare dar hotărî să-l păstreze. Vesta avea o grămadă de buzunare în care se găseau trusa de supravieţuire, cuţitul, echipamentul de prim-ajutor, busola, radioul SAR[72].

Avea să fie salvat, era sigur. Probabil că Price şi Zig-Zag îl căutau deja. Puse repede radioul în funcţiune.

— Mayday! Mayday! Aici Batman. Tomcat doi-trei-doi. Cer ajutor. Mă aude cineva? Terminat.

Aşteptă o clipă apoi repetă mesajul. Şi din nou. Şi din nou. Nu se auzea nimic în afară de un fâşâit şi Batman se întrebă dacă nu cumva colinele din jur şi jungla opreau undele radio. Nu ştia prea exact unde se afla, dar baza de la U Feng se afla cu siguranţă cam la treizeci de mile spre sud-est. Schimbă frecvenţa:

— Malibu! Malibu! Aici Batman. Mă auzi? Terminat.

Din nou doar fâşâitul, dur, deasupra sunetelor moi şi calde ale junglei. Batman începu să fie îngrijorat. Cu siguranţă că Malibu se afla în aceeaşi vale şi ar trebui să-l audă. Scutură radioul, întrebându-se dacă nu cumva transmiţătorul era de vină, sau poate că Malibu era inconştient, rănit sau… mai rău.

Şi tot prin zona asta mai erau tipii care lansaseră rachetele SAM asupra lor. Batman se întrebă dacă nu erau dotaţi cu echipamente de interceptare radio. Ăsta da, gând plăcut!

Jungla părea că se închide în jurul lui. Un verde atotputernic care ameninţa să-l înghită. Era singur, pierdut, de capul lui, fără nici un pistol cu care să se apere. Poate că Malibu avea nevoie de el şi el nu ştia încotro s-o apuce.

---

72 SAR – Search and Rescue – caută şi salvează.

În apropiere o maimuță sau o pasăre zburdă printre frunze scoțând țipete aproape umane.

13h20’ 17 Ianuarie
Turnul de Control, Aerodromul U Feng

Maiorul Lin Thuribhopal de la Forțele Aeriene Regale Thailandeze îşi ridică privirea de pe harta aflată pe masă, încrucişându-şi privirile cu cele ale piloților din fața lui. Cu toții purtau costume de luptă oliv şi căşti. Elicopterul lor, un UH-1 Huey „Slicks” aştepta afară pe pistă cu motoarele pornite.

— Americanii au decis să se retragă şi să lase în seama noastră operațiunile de căutare, le spuse. Este foarte important să găsim rapid piloții avionului doborât, dacă au mai rămas în viață. În zonă s-au semnalat grupuri de gherilă.

— Vom avea acoperire în caz de luptă? întrebă unul dintre piloți.

— Da. Deja sunt în zonă cinci avioane F-5. Nu prea cred că burmanezii vor risca să treacă din nou granița.

Degetul lui trasă o linie pe hartă spre sudul graniței burmano-thailandeze, de-a lungul văii Nam Mae Taeng.

— Aici, spuse el. Sectorul unu-şapte. Raportul celui de-al doilea avion american afirmă că primul s-a prăbuşit aici.

— Un ținut accidentat şi dificil, comentă unul dintre piloți.

— Mai bine i-ați da drumu’! spuse maiorul Lin. Peste cinci ore începe să se întunece.

Piloții elicopterului plecară lăsându-l singur pe maiorul Lin să cerceteze harta. Umbra unui zâmbet tremura pe buzele lui. Sectorul unu-şapte… se afla la cel puțin cincizeci de mile mai departe de locul unde se prăbuşise avionul. Dacă americanii supraviețuiseră n-aveau să iasă prea uşor

din junglă. Şi dacă n-aveau s-o facă până seara, era prea târziu.

Strânse harta şi o introduse în tubul ei de metal. De afară se auzeau motoarele elicopterului care se pregătea de decolare.

Generalul Hsiao va fi mulțumit că nu va fi nici un american amestecat în această ambuscadă. Mesajul codificat, transmis prin radio de general, insistase asupra acestui lucru. Dacă americanii erau găsiți şi salvați, Hsiao avea să dea greş, nemaiputând captura baza U Feng şi apoi întreaga regiune. Şi asta nu şi-o putea permite. Nu acum.

Maiorul Lin puse cutia metalică în sertar şi se întoarse la îndatoririle sale, în tumul de control.

18h30' 17 Ianuarie
Fantail[73], U.S.S. *Thomas Jefferson*

Şalupa cu care erau transportați la țărm cei care mergeau în permisie era mai tot timpul ocupată. Mai ales la sfârşit de săptămână, când activitatea la bordul port-avionului se reducea şi o bună parte a echipajului primea permisii. Drumul şalupei de la portavion până la docul din baza Sattahip şi înapoi dura patruzeci de minute. Şalupa, care era deschisă, fără cabină, aducând mai degrabă cu un vas de debarcare, putea fi chemată şi prin intermediul unei stații radio montată la doc.

Tombstone reuşise să prindă un autobuz care făcea naveta pentru personalul bazei navale de la Sattahip şi ajunsese la doc înainte de a se întuneca. De pe chei se zărea portavionul ancorat în golf. Panourile de la liftul pentru avioane erau deschise şi lumina din hangar se revărsa în noapte, reflectându-se în coama valurilor. Insula

[73] Fantail – Puntea pupa

portavionului era şi ea luminată ca un pom de crăciun. Mai în jos se vedeau luminile liniei de plutire care înconjurau portavionul ca un colac de salvare.

Apele întunecate ale golfului erau pline de nave. Se zăreau luminile de avertizare ale navelor *Vicksburg* şi *Gridley,* care se legănau la ancoră cam la o milă distanță. Celelalte nave ale Grupului de Luptă se aflau încă pe mare, urmând să ancoreze ceva mai târziu la Sattahip, pentru a se bucura de liniştea portului. Acum patrulau în larg pentru a asigura zona de securitate a portavionului.

La această oră nu era nimeni pe chei lângă şalupa lui *Jefferson,* pentru a se întoarce pe portavion. Tombstone se urcă şi, când motoarele şalupei începură să duduie, îşi puse o vestă de salvare. Cheiul rămase în urmă şi începu să se piardă în întuneric, în timp ce luminile portavionului se zăreau tot mai clar.

Tombstone era puțin dezorientat. Ieri, când plecase spre Bangkok, era convins că Pamela ura portavionul şi va manevra în aşa fel interviul pe care urma să i-l ia, încât să slujească scopurilor sale. De aceea fusese surprins să constate că în timpul interviului Pamela se străduise să-l menajeze. În acelaşi timp constatase că Pamela fusese mai interesată de condiția lui de erou, decât de proasta administrare a banilor contribuabililor de către Marină. A urmat apoi cina şi plimbarea de dimineață prin Thonburi. I se păruse că Pamela ar fi dorit să mai rămână cu el, deşi luase acea hotărâre bruscă de a se întoarce la hotel.

Pe deasupra valurilor bătea un vânt iute care azvârlea peste bord stropi mărunți din creasta valurilor. Uniforma lui Tombstone se umezi în locurile neacoperite de vesta de salvare. Şalupa puse cap compas pe pupa portavionului şi începu să primească valurile în prora. Digul de larg o proteja de hula necontenită care venea dinspre ocean. La pupa portavionului era un mic ponton de primire a şalupei. Parâma de amarare de pe şalupă fu azvârlită şi marinarul

de pe ponton o fixă de o baba[74]. Şalupa îşi reduse motoarele şi acostă cu o mică smucitură.

Scara pentru urcarea pe puntea pupa a portavionului avea douăzeci de picioare lungime. Tombstone îşi scoase vesta şi privi în sus. Scara se rostogoli de pe punte până la nivelul apei, plescăind în valuri. Pontonul se legăna dezordonat, antrenat de valurile care veneau de la navele care intrau şi ieşeau din bază. Scârțâitul lui continuu era punctat de bufniturile înfundate ale anvelopelor, care îl înconjurau, în momentul în care se izbea de coca portavionului.

Tombstone se cățără pe scara mişcătoare şi ajunse pe punte. Aci salută drapelul, apoi se întoarse şi-l salută pe ofițerul de servici:

— Domnule, cer permisiunea de a urca la bord.

— Se acordă! răspunse ofițerul în timp ce-l saluta la rândul lui. Bine ați venit la bord, domnule.

Undeva în dreapta stătea aliniat un grup de marinari, îmbrăcați în haine civile, peste care purtau o vestă portocalie de salvare. Un ofițer le explica pe un ton părintesc că personalul Aviației Navale care primea permisii în Bangkok nu avea voie să frecventeze rău-famatul cartier Klong Toey, bine cunoscut pentru bordelurile sale. Tombstone trecu pe lângă ei, vrând să intre în pasaj, când se auzi strigat:

— Stoney! Hei, Tombstone!

Se întoarse şi-l văzu pe Fred „Army"[75] Garrison. Pilotul stătea pe punte flecărind cu servantul de la mitraliera de calibrul 50 montată aici ca măsură suplimentară de siguranță pentru perioada cât portavionul era ancorat în port.

---

[74] Baba – piesă metalică în formă de ciupercă fixată pe puntea unei nave sau pe chei pentru legarea parâmelor la acostare.
[75] Army – Armată.

— Salut, Army! răspunse Tombstone folosindu-i porecla. Ce mai faci?

Army îşi scoase ochelarii de pilot şi ridică capul făcându-i semn spre pasaj:

— Hai ’năuntru. Vreau să-ți zic ceva.

Intrară. Pasajul se deschidea spre un hangar de vreo doi acri, unde erau depozitate tot felul de bărci şi alte ambarcațiuni mai mici. Army îl conduse într-un colț mai retras:

— Trebuie să ți-o spun eu mai ’nainte s-o auzi de la şefi!

Pe portavion zvonurile circulau mult mai repede decât comunicatele oficiale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tombstone, pus pe gânduri de expresia de pe fața lui Army, un amestec de grijă şi tristețe care, de obicei, însemna veşti rele.

— Batman şi Malibu au fost doborâți de nişte MIG-uri.

— Doamne Dumnezeule! S-au paraşutat? întrebă Tombstone aproape strigând.

— Price şi Zig-Zag s-au întors acum câteva minute, spuse Army dând din umeri. Când s-a întâmplat chestia, Batman şi Malibu nu erau în câmpul lor vizual. Nici un semn că s-ar fi paraşutat. Nici un apel prin radio... dar asta s-ar putea să însemne că erau departe, spuse Army ezitând înainte de a mai adăuga ceva. E o problemă cu operațiunile de salvare. Ceva legat de cooperarea noastră cu thailandezii. Îmi pare rău, Tombstone. Cred că voiai s-auzi din prima veştile astea!

— Da, spuse Tombstone dând din cap. Da, mulțumesc.

Batman şi Malibu doborâți... atacați în timp ce zburau în misiunea în care ar fi trebuit să plece el.

— Te simți bine, şefule? întrebă Army privindu-l atent.

— Da, mi-e bine, spuse Tombstone străduindu-se să nu se trădeze. Nici o problemă. Unde-i CAG?

— Pe țărm.

— Ce? Unde? în Sattahip?

— Nu, în Bangkok. Împreună cu amiralul şi cu majoritatea boşilor. S-au cărat cu elicopterul lor pictat în culori de camuflaj.

Fără îndoială se duseseră să stabilească împreună cu ofiţerii thailandezi ce e de făcut. Vor fi pornite operaţiuni de salvare, sau Batman şi Malibu vor fi lăsaţi să se descurce singuri în junglă? Army surprinse căutătura lui Tombstone, o privire incendiară.

— Uite, sunt sigur că vor face tot posibilul ca să-i scoată de-acolo pe băieţii noştri, spuse Army.

— Da, zise Tombstone, întorcându-se să plece. Da. O să stau de vorbă cu CAG când se întoarce.

— Unde te duci, şefule?

— În camera de pregătire. Dac-o fi să mă cauţi, o să fiu după aia în biroul meu.

Şi Tombstone plecă fără să mai scoată un cuvânt.

19h00' 17 Ianuarie
Kiong Toey, Bangkok

Generalul Hsiao intră în depozit în timp ce şoferul îi ţinu uşa deschisă. Clădirea se afla la periferia cartierului, un amalgam de magazii şi depozite pe strada At Narang.

Hsiao pătrunse pe coridoarele făcute din scânduri. O companie thailandeză, aparţinând agenţilor lui Hsiao, cumpărase depozitul cu un an înainte şi servea de cartier general şi loc de întâlnire, fiind ferit de priviri indiscrete.

Biroul lui Hsiao era un cub de plastic, aflat undeva, în spate, având un singur scaun şi un telefon, fiind luminat de un bec chior atârnat de tavan. Un tânăr înarmat cu un pistol-mitralieră AK-47 sări în picioare când intră Hsiao.

— Phreng! strigă generalul. Unde eşti, Phreng?

O clipă mai târziu, îşi făcu apariţia în prag un thailandez cu pielea măslinie şi o cicatrice albă pe obrazul stâng.

— Generale, nu vă aşteptam să vă întoarceți atât de curând, spuse Phreng rămânând nemişcat.

Hsiao se uită la el, cercetându-l cu luare aminte. Phreng Kitikachom fusese pe vremuri un găinar de două parale, un furnizor de heroină şi opiu, până când intrase în organizația lui Hsiao, organizație care creştea văzând cu ochii. Contactele pe care Phreng le avea cu lumea interlopă din oraş se dovediseră foarte folositoare pentru Hsiao şi de aceea generalul îl ținea în serviciul său pe thailandez.

— Lucrurile se precipită, spuse Hsiao. Se pare că americanii se vor implica curând în evenimente.

— Da, domnule.

— Trebuie să punem mâna pe câțiva marinari de pe portavionul ancorat la Sattahip! Bangkok-ul o să fie plin de ei diseară… mai ales la Patpong.

— Da, domnule! Phreng se înclină politicos, după obiceiul thailandez, apoi adăugă: Fetele mele s-au apucat deja de treabă.

— Bun.

Printre multe altele, Hsiao ştia că Phreng avea nişte târfe care lucrau pentru el în cartierul sexului şi păcatului cunoscut sub numele de Patpong. Începu să vorbească în engleză:

— Cred că este cazul să le pui să lucreze diseară. Trebuie să agățăm doi, trei oameni de pe portavion. Dintre cei care lucrează la radar, la operațiunile de zbor sau în centrul de control al traficului aerian, spuse Hsiao pronunțând rar fiecare cuvânt, asigurându-se apoi că Phreng a înțeles ce-i spunea.

Apoi vorbi iar în thailandeză.

— Grăbeşte-te să-ți pui oamenii în priză!

— E o urgență, domnule?

— Sigur că da, răspunse Hsiao dând din cap. Nu ştiu care va fi reacția americanilor la pierderea unuia dintre avioanele lor. S-ar putea să-şi recheme toți oamenii la bord.

Trebuie să capturăm vreo câțiva înainte de a primi un astfel de ordin.

— Se face, domnule. Unde vreți să-i duc?

— Aici. Vom folosi încăperile de la subsol. Du-te acum!

Phreng îl salută politicos şi părăsi încăperea.

Generalul reflectă o clipă. Era târziu, programul de lucru se sfârşise, dar s-ar fi putut ca Sword să fie încă la birou. Probabil că agentul său se pregătea să-şi joace rolul în piesa de la U Feng. Hsiao ridică receptorul, formă un număr şi ceru legătura cu un post particular.

— Alo! Den Phitsanuk e acolo? întrebă atunci când îi răspunse o voce cunoscută.

Urmă o pauză lungă.

— Den îşi vizitează familia în Chiang Mai, spuse omul de la capătul firului.

Nu era altceva decât o parolă stabilită între ei pentru a se asigura că nu erau intruşi la celălalt capăt al firului.

— Poate c-am să dau de el acolo, spuse Hsiao. Într-o oră!

Era pe cale să închidă telefonul, îi comunicase lui Sword că vrea să-l vadă peste o oră. Dar se opri auzind respirația întretăiată a agentului său.

— Vă rog, o clipă! Linia asta-i curată. Putem vorbi!

Hsiao se încruntă. Era o încălcare flagrantă a regulilor de securitate pe care le stabiliseră de la începutul operațiunii. Nu se putea ca Sword să fi uitat asta.

— Vom vorbi într-o oră! şuieră generalul furios.

— Nu. Acum! insistă precipitat Sword. Avem necazuri... Un avion american a fost doborât la U Feng. Americanii au cerut o întrevedere cu membrii guvernului. Vor să obțină permisiunea de a începe o operațiune de salvare în zonă. Poate că n-o să reuşesc să-i amân destul de mult...

— E deja şapte şi jumătate, spuse Hsiao privindu-şi ceasul. Nu-i o oră cam târzie pentru întâlniri la guvern?

— Americanii sunt... foarte supărați.

— Mergi şi tu la întâlnire?

— Desigur, domnule. Generale... oamenii noştri au aflat despre intențiile americanilor! Vocea lui Sword era disperată. Am putea pierde totul.

Hsiao se strădui să rămână calm. Dacă îşi ieşea din fire acum, Sword s-ar fi speriat şi mai rău.

— Nu pierdem nimic, spuse Hsiao pe un ton binevoitor.

Acum, se gândi el, trebuia să-l îmbrobodească pe Sword cu vorbe dulci şi încurajatoare. Avea nevoie de el pentru a controla întâlnirea de la guvern.

— O să ne folosim de americani. Nu ne vom feri de ei.

— Vrei să spui că ne vom confrunta direct cu ei? MIG-urile tale nu vor apuca să se apropie nici măcar la o sută de mile de portavion.

— Vorbeşti de *Jefferson* de parcă ar fi vrăjit. O fi o navă de război uriaşă dar nu şi invulnerabilă!

— Poate că ai tu vreo câteva vase de război ascunse. Sau poate un crucişător?

— Avem ceva mult mai bun. O surpriză... şi sentimentul de siguranță pe care-l au americanii pentru că se află într-un port prieten!

— Nu prea văd cum o să ne ajute.

— Tu, dragul meu, eşti cheia. Tu poți face ca totul să meargă. Nu uita! Te-am ales pentru că eşti într-adevăr în stare să pui birocrația să lucreze pentru noi! Rapoartele se pot rătăci, ordinele pot fi amânate, deciziile se pot schimba!

— Asta nu ne ajută prea mult în privința portavionului american dacă se hotărăsc să sfideze guvernul!

Vor avea altceva la care să se gândească.

— Ce anume, generale? întrebă Sword cu o voce nervoasă. Bărci cu motor sinucigaşe? Nu ne putem pune cu un portavion nuclear!

— Da, un portavion cu putere nucleară. O navă foarte vulnerabilă. Mulți susțin că e deja învechit, chicoti Hsiao. Punctul lui vulnerabil e dependența de celelalte nave din Grupul de Luptă.

— Ai tu o idee! constată Sword. La ce te-ai gândit?

— Nu prin telefon, Sword, râse Hsiao. Du-te la întâlnire şi raportează-mi după aia. O să-ți spun ce am de gând.

Capitolul 11

21h15’ 17 Ianuarie
Patpong, Bangkok

Permisia promitea să fie cu adevărat memorabilă, dar nu aşa cum se aşteptase David Howard. Începuse încă din şalupă, când Bentley, Paterowski şi Rodriguez îl înhăţaseră ca nişte păsări de pradă, escortându-l la ţărm, aşteptând împreună cu el autobuzul, împuindu-i capul cu poveşti sexy aproape două ore cât îi trebuise rablei de autobuz să ajungă în Bangkok.

Timp de o oră s-au plimbat pe străzi discutând aprins despre ce aveau să facă în continuare. Bentley avea chef să meargă la un bar din Klong Toey, despre care auzise de la nişte piloţi. Ideea îl speriase pe Howard pentru că li se spusese clar la plecare că nu au voie în acel cartier. Ceilalţi ar fi dorit însă o escapadă în Patpong-ul cu care Bentley le făcuse capul mare. Dar lui Howard nici ideea asta nu-i surâdea prea mult.

Până la urmă se hotărâră cu toţii pentru Patpong. Strada se dovedi a fi aidoma descrierii lui Bentley. Un şir scânteietor de baruri, teatre sexy şi hoteluri ieftine. Şoferul de taxi îi lăsă în faţa unei reclame uriaşe, luminată în roşu, pe care scria „TOPLESS”. Peste tot, cluburi de noapte aglomerate, localuri sufocante şi spectacole promiţătoare.

Sex! Fetiţe pline de viaţă! Pe scenă!

Bentley spunea că ziua, Patpong-ul era o stradă ca oricare alta, dar că noaptea se transforma în centrul plăcerilor sexuale şi al păcatului. Traficul era intens cu toate că strada era îngustă, automobilele amestecându-se cu sutele de oameni veseli, Thailandezii se amestecau cu străinii, mirosuri grele, de sosuri tradiționale şi gunoaie, pluteau prin văzduh. Howard încercă să-şi potolească stomacul; se simțea stingherit, convins că locul lui nu era acolo.

Cinară la restaurantul japonez „Mizu's Kitchen" şi apoi bătură trotuarele timp de vreo oră, înainte de a intra într-un bar numit „Golden Coast". Înăuntru era întuneric şi aglomerație. De cum au intrat, au fost întâmpinați de patru thailandeze strălucitoare. Fetele aveau pantofi cu tocuri înalte şi câte trei fâşii subțiri de mătase aurie care, chipurile, aveau rol de bikini. De sutiene aveau prinse o mulțime de paiete. Făcându-i cu ochiul şi dându-i un cot în coaste, Paterowski îi explică lui Howard că puteau să ceară patronului pe oricare dintre fete. La bar erau o mulțime, fiecare purta un număr şi râdea discutând cu clienții.

Fata care îl întâmpinase pe Howard avea numărul 21 şi zâmbea nemaipomenit de dulce. Howard găsi că e cea mai drăguță fată pe care o cunoscuse în viața lui, în afară de Charlene, prietena lui de acasă...

Dar Charlene nu purta niciodată un costum de baie ca aceasta. Când numărul 21 se întoarse să-l conducă la masa lor, Howard văzu că nu avea decât un şnurulet în loc de chiloți şi se fâstâci văzându-i fesele goale. Cum să vorbeşti cu o fată care umbla aproape goală în public? Simți că-l trece un fior pe care nu-l mai simțise de când Charlene îl lăsase s-o sărute pentru ultima oară în maşina lui taică-său şi se ruşină că făcuse o asemenea comparație...

— Haideți, băieți! Ce luăm? întrebă nerăbdător Bentley aşezându-se la masă.

Comandară o băutură tare pe care fata o numi „Mekong Wine” dar căreia Bentley îi zise „Pişat de panteră de Patpong”. Howie se ameți după numai câteva pahare, dar dacă era din cauza băuturii, a emoției, sau a fricii, nu putea spune.

— O, băieți, spuse Paterowski lăsându-se pe speteaza scaunului şi frecându-şi mâinile. Privea spre scena luminată feeric din fundul sălii. Ia uitați-vă la asta!

Scena îl dădu gata pe Howie. Fata care dansa sub ploaia de lumină era goală-puşcă şi se mişca ritmic, unduindu-se plină de senzualitate. Howie se zgâi o vreme nemai dezlipindu-şi ochii de ea.

— *Ai*! exclamă Rodriguez. *Tal tetas*[76]!

— Eu rămân cu asta, spuse Bentley trăgând o fată mai aproape de el şi jucându-se cu țâțele ei. Are clasă! V-o spun eu...

Fata lui Paterowski zâmbi în timp ce îl mângâia pe sub cămaşă, coborându-şi mâna spre coapse:

— Şi tu, marinarule, spuse ea. Se vede!

— Te cred, iubito, spuse Bentley, luând încă o gură de Mekong. Cel mai bun din flotă!

Howard se întrebă de unde ştia fata că sunt marinari. Erau cu toții îmbrăcați în civil şi arătau exact ca nişte turişti, din câte îşi dădea el seama.

— Sunteți cu toții de pe *Jefferson?* vru să ştie una din fete.

— Desigur! spuse mândru Paterowski. Ați auzit de noi?

— Cred c-o s-auzim acum, chicotiră fetele ca şi cum ar fi avut ele un secret.

Numărul 21 se înfipse în Howard sărutându-l pe lobul urechii. Parfumul ei amenința să-l aiurească cu totul.

— Ce faci tu pe vas, marinarule? întrebă fata.

— Of... transmit mesaje, spuse Howie.

---

[76] Tal tetas – ce ţâţe

Țâțele numărului 21 se frecau de brațul lui, fiecare mişcare părând gata, gata să desfacă sutienul.

— Ei, da... of... duc mesaje.

— Hei, nu fii aşa de modest, Howie! strigă Rodriguez. Nu-l lăsa să te păcălească puicuțo! E chiar acolo în CATCC[77], împreună cu noi!

— Ce-i asta, CATCC? îl întrebă fata cu numărul 15 pe Bentley. Ce este?

— Inima portavionului, păpuşă! Centrul întregului spectacol!

— Cu radarul? Ştiu despre radar. Foarte important pe vas!

— Iubito, mare dreptate mai ai! râse Paterowski. Lucrăm la radar. Dacă n-am fi noi acolo să-i ajutăm, zburătorii nici n-ar putea ateriza. Dar hai că n-am venit să discutăm despre serviciu!

— Ne plac bărbații importanți, spuse fata lui Bentley. Pentru voi avem un tratament cu totul special. *Sanuk*!

— Ce-i aia, *sanuk*?

Fetele râseră în hohote.

— Distracție! spuse fata lui Howard.

— Hei, îmi place cum sună, strigă Rodriguez.

— Daa! adăugă Paterowski. Ce-ar fi să mergem undeva unde să ne putem distra în voie cu *sanuk*!

— Aşteaptă, spuse numărul 15 părăsindu-l pe Bentley. Aşteaptă o clipă. Ştiu eu un loc. O să ne distrăm nemaipomenit.

— Oau! strigă Paterowski în timp ce o urmărea plecând. Avem nişte numere fierbinți, nu, Bentley?

— Ți-am spus că Patpong e un loc grozav. Mă-ntreb ce are de gând.

Numărul 15 se întoarse după vreun sfert de oră. Purta acum o fustă de piele mini, o bluză roşie de mătase şi o

[77] CATCC – Carrier Air Traffic Control Center

geantă. Le spuse ceva în thailandeză celorlalte fete. Fata lui Howard răspunse în aceeaşi limbă, în mod automat. Howard o simți cum se crispează şi cum se înfurie. Prima fată vorbi din nou pe un ton tăios şi gesticulă arătând spre bar. Celelalte cedară. Se ridicară pline de grație şi se îndepărtară fără măcar să-şi fi luat rămas bun.

— Hei, strigă Rodriguez, unde se duc?

— Crezi că pot merge pe stradă îmbrăcate aşa? întrebă fata, întinzându-i mâna lui Bentley. Vin după noi în locul ştiut de mine. Ai să vezi.

— Ce spuneți, băieți? întrebă Bentley. Hai la petrecere!

— Sunt al tău, omule! strigă Paterowski ridicându-se.

Plătiră consumația şi ieşiră din „Golden Coast”, urmând fata.

Howard se întrebă cum o cheamă. Numărul 15 părea într-un fel cam trecută. Pe stradă, fata îi conduse cu abilitate prin aglomerație.

— Hei, unde mergem puicuțo? întrebă Rodriguez.

— Nu prea departe, ai să vezi.

Traversară strada şi dădură colțul într-o alee îngustă. Howard se trase înapoi. Nu-i prea plăcea ce se întâmplă. Nu-i plăceau avansurile alea pe față. Se simțea murdar.

— Asta nu-i pentru mine, băieți, spuse dintr-o dată. Mergeți fără mine.

— Howie, se supără Rodriguez. Rahat! Nu te lăsa acum, omule! Vreau să spun că fetele astea sunt al dracu’ de fierbinți!

— Uh… uh!

Teama şi nehotărârea păreau să se risipească. Nu, nu era bine.

— Duceți-vă, băieți. Eu o să mă duc acolo! le spuse arătând spre un bar a cărui reclamă de neon nu promitea nimic sexy, în schimb oferea mâncare specific americană. Se întoarse să traverseze strada croindu-şi drum prin

mulțime, înainte ca ceilalți doi să-l poată opri. Le strigă peste umăr:

— Mă luați când o să fiți gata de plecare.

— Bine, omule, dacă aşa vrei tu... spuse Paterowski. Nu mai mult de două ore. OK?

— Bine, spuse Howard îndepărtându-se printre taxiuri şi tuk-tuks fără să se mai uite înapoi.

23h25’ 17 Ianuarie
U Feng

Maiorul Lin Thuribhopal urcă grăbit sărind câte două trepte la fiecare pas. Ținea în mână un pistol-automat chinezesc, Type 67, cu amortizor, care îi dădea o înfățişare greoaie. Pe umăr purta un automat Uzi, israelian, tot cu amortizor. Lin aflase că Hsiao primise armele de la un magnat al drogurilor din Triunghiul de Aur.

Nimic din ceea ce făcea Hsiao nu-l mai surprindea acum pe Lin. Membru de prim-rang al serviciului secret chinez, Hsiao avea o organizație care îşi întindea tentaculele în cel puțin trei țări şi întreținea legături la cel mai înalt nivel, cu guvernele din Rangoon şi Bangkok.

Dar acum, Lin era nemaipomenit de mândru, căci ştia că în acea seară, în acel moment, întregul plan *Sheng li* depindea în întregime numai de el.

Ajunse la parterul turnului de control al aeroportului. Parterul nu avea ferestre şi era împărțit în două compartimente: un birou mai micuț, unde se planificau zborurile şi unul mai mare unde se cumulau datele despre starea vremii. În hol dădu peste un sergent plictisit care stătea la un birou şi citea un roman. Văzând că are un vizitator, sergentul se ridică:

— Da, domnule maior. Cu ce pot să...

Din pistolul-automat Type 67, țâşniră două focuri, unul după altul. Ochii sergentului se măriră de groază în timp ce două pete mari de sânge se întinseră pe toată tunica. Duse mâna spre revolver, dar Lin apăsă din nou pe trăgaci. Glonțul îl lovi pe sergent drept în gât, şi şocul îl trânti pe scaun.

Lin fu luat prin surprindere de zgomotul împuşcăturilor. Credea că amortizorul va absorbi în întregime zgomotul aşa cum văzuse în filme. Dar de unde, împuşcăturile fuseseră la fel de puternice ca o lovitură la baseball.

— Sergent Pho! strigă cineva din biroul vecin. Ce se întâmplă acolo?

Mâinile lui Lin tremurau, dar era deja pregătit când ofițerul de serviciu ieşi din biroul său. Apăsă din nou pe trăgaci, înainte ca locotenentul să apuce să-l vadă. Lovit, ofițerul se sprijini de tocul uşii urlând de durere şi de uimire, cu ochii scoşi din orbite. Următorul glonț îl lovi drept în frunte zburându-i creierii pe pereți.

Asasinul aşteptă un timp, ascultând cu atenție. Paza era anihilată. Singurii rămaşi în viață erau controlorii de trafic şi unul sau doi asistenți de la consolele radar aflate la etajele superioare. Oare auziseră ceva? Lin îşi ținu respirația, aşteptând. Nimeni. Mişcându-se rapid, maiorul târî cele două cadavre în biroul locotenentului şi închise uşa. Nu mai avea timp să curețe petele de sânge de pe pereți şi de pe podea, dar cu puțin noroc, nimeni nu va mai intra aici până când nu-şi va termina treaba.

Întrucât nu ştia cu exactitate câți oameni se mai aflau în turnul de control, Lin îşi băgă pistolul în toc şi îşi pregăti Uzi. Îi verifică încărcătorul şi piedica, apoi merse încet spre uşa care dădea spre scară. Ascultă un moment, apoi o deschise hotărât şi începu să urce. Scara era în spirală şi avea montate din loc în loc aplice laterale care luminau drumul.

Ajuns sus, Lin se opri în fața unei uşi închise şi ciocăni cu țeava armei. Câteva clipe mai târziu uşa se deschise şi Lin văzu luminițele verzui ale ecranelor radar şi figura îngrozită a soldatului care îi deschisese. Ochii lui erau fixați pe armă. Încercă să trântească uşa, dar Lin trase o rafală scurtă. Rafala de gloanțe de şase milimetri reteză o parte din uşă şi îşi continuă opera devastatoare pe pieptul soldatului, care se prăbuşi.

Zgomotul amortizat al acestei arme nu depăşea zarva făcută de pistolul automat pe care îl folosise mai devreme. Lin deschise uşa în grabă şi trecând peste cadavrul soldatului, pătrunse în încăpere. Sala principală a turnului de control era circulară. Câteva trepte duceau din dreptul uşii, unde se afla Lin, până pe platforma principală unde se găseau operatorii radar instalați la pupitrele lor. Unul dintre ei se întoarse de la consolă şi se ridică de pe scaunul său rotativ. Lin trase din nou. Operatorul se clătină pe picioare, apoi se prăbuşi peste consolă. Unul dintre gloanțe lovi în cerceveaua ferestrei şi geamul crăpă. Celălalt operator se întinse spre butonul de alarmă, dar Lin trase o nouă rafală şi omul se prăbuşi pe podea.

Întrucât încărcătorul armei se golise, Lin scoase pistolul din toc şi urcă cele câteva trepte. Cei doi erau încă în viață şi gemeau. Îi omorî trăgându-le câte un glonte în cap.

De aici, din sala de control a zborurilor, prin ferestrele largi, se vedea, întunecată, jungla nesfârşită care înconjura baza din toate părțile. La lumina Lunii care răsărise se vedea destul de clar liziera pădurii, deşi un strat subțire de nori făcea ca lumina să fie difuză. Cam la o sută de metri de turnul de control, câțiva muncitori roboteau în jurul unui avion F-5, scăldați din plin de lumina reflectoarelor. Lin îi privi cu atenție prin binoclul pe care îl găsise pe consolă. Nu păreau să fi auzit focurile de armă. Din fericire alarma nu fusese declanşată şi toate ferestrele turnului de control

erau întregi. Una singură dacă s-ar fi spart, întregul aeroport ar fi fost în alertă.

Până acum, planul decurgea de minune. Lin se îndreptă spre radio şi căută o frecvență pe care o învățase pe de rost. Apoi ridică microfonul şi începu să vorbească:

— Victoria, aici Săgeata! Victoria, aici Săgeata! Mă auzi? Urmă o pauză. Se auzi un fâşâit sâcâitor. Apoi răspunse o voce metalică:

— Săgeata, aici Victoria. Te auzim. Continuă.

— Victoria, aici Săgeata. Executat. Repet, executat!

Vocea de la celălalt capăt confirmă, apoi tăcu şi se aşternu liniştea. Lin îşi încărcă arma, rostogoli cadavrul controlorului din scaun şi se aşeză cu fața spre uşa pe care tocmai intrase. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte.

00h38' 18 Ianuarie
Hawkeye Victor Kilo Two, deasupra centrului Thailandei

E-2C Hawkeye era o aeronavă greoaie, purtată de două turbopropulsoare şi dotată cu radar foarte puternic de tipul APS-125 UHF. În ciuda înfățişării sale ciudate, Hawkeye era cel mai performant avion pentru cercetare radar şi control al traficului aerian, capabil să descopere mai mult de 250 de ținte o dată şi să țină legătura cu mai mult de treizeci de avioane de vânătoare. La bord se aflau cinci oameni, doi piloți, un ofițer CIC[78], un controlor trafic şi un operator radar. În mod obişnuit, *Jefferson* avea tot timpul în aer câte un astfel de avion; întregul Grup de Luptă folosindu-se de serviciile sale.

---

78 CIC – Combat Information Center

Ofițerul CIC era locotenentul Dave Dunning. El se aplecă peste umărul operatorului radar ca să vadă mai bine codițele.

— Aici sunt, domnule, spuse radaristul. Apar şi dispar. Cred că se ascund.

Pe ecran se învălmăşeau o mulțime de puncte luminoase, multe fiind identificate a fi zboruri comerciale, sau avioane militare thailandeze. În partea de sus a ecranului, clar, se zărea un mic nor luminos care părea să se deplaseze spre sud-est.

— Fii cu ochii pe ei, fiule.

Dunning luă microfonul şi chemă portavionul:

— Homeplate, Homeplate, aici Victor Kilo Two!

— Aici Homeplate! Te auzim Victor Kilo Two.

— Homeplate, avem o mulțime de ținte neidentificate, coordonate trei-patru-patru, nivel aproximativ doi-trei-zero, viteza trei-cinci-zero. Terminat.

— Recepționat, Victor Kilo. Câte contacte?

— Homeplate, greu de spus. Țintele se află la limita extremă a razei radarului. Sunt între opt şi zece codițe... Par să vină dinspre graniță, probabil la o altitudine joasă.

— Recepționat, Victor Kilo. Rămâi pe recepție. Urmă o lungă tăcere. Apoi: Victor Kilo Two vino la trei-cinci-zero. Vrem o urmărire permanentă a țintelor tale.

— Am înțeles, spuse Dunning urmărind punctele de pe ecranul radarului.

Auzise şi el, ca toată lumea, de atacul MIG-urilor şi aflase că Batman şi radaristul său fuseseră doborâți.

— Cred că cineva ar trebui să le-o spună şi thailandezilor. În fond ăştia operează în spațiul lor aerian.

— Recepționat.

Auzi cum pilotul confirmă instrucțiunile de schimbare a cursului. *Jefferson* îl trimitea pe Victor Kilo Two spre Nord, în speranța că-i va identifica pe intruşi. Cum privea, Dunning văzu că unul din puncte se desprinse de grup.

Avea acum o imagine mai clară. Erau cel puțin vreo unsprezece ticăloşi. Poate chiar mai mulți.

Ce naiba aveau de gând?

01h50’ 18 Ianuarie
U Feng

Telefonul de alarmă sună îndelung, dar maiorul Lin nu-l luă în seamă. Probabil că radarele apărării aeriene detectaseră aparatele din zborul Victoria şi cineva din Bangkok dăduse alarma. Dar acum era prea târziu. Deja se auzeau apropiindu-se elicopterele. Pe ecranul radarului se zăreau clar o mulțime de puncte într-o formațiune triunghiulară care veneau dinspre nord-vest. În depărtare se vedeau multe alte puncte învârtindu-se repede. Astea erau MIG-urile care le asigurau protecția.

— Săgeata, aici Victoria, spuse cineva la radio. Începe operațiunea finală.

— Victoria, aici Săgeata! răspunse Lin. Totul este în ordine. Îi veți lua pe nepregătite.

Lin se simțea slăbit. Privi afară. Oamenii care lucrau la reparațiile avionului F-5 se opriseră şi priveau la cerul întunecat. Vuietul elicopterelor se auzea acum foarte clar.

O rază de lumină orbitoare străbătu văzduhul, aruncând un cerc luminos pe pistă. Lin abia desluşi silueta elicopterului ascunsă de marea de lumină. În spatele lui zări un al doilea aparat… şi un al treilea… apoi zări familiarele siluete ale UH-1 Huey, cu însemnele RTAF[79] pe coadă. Mai mulți oameni de pe pistă începură să alerge spre primul elicopter, aplecându-se să nu fie loviți de paletele elicei.

---

[79] RTAF – Forțele Aeriene Regale Thailandeze.

Din elicopter țâşniră o mulțime de soldați care deschiseră focul. Oamenii de pe pistă căzură secerați. Clănțănitului mitralierelor se adăugă păcănitul altor arme de calibru mai mic. Cineva țipă de durere. Tot mai multe elicoptere atingeau pista, uşile se dădeau în lături şi zeci de soldați săreau pe pistă. Ateriză primul MIG. Prin noapte țâşni un fulger apoi se auzi o explozie. Un avion F-5 era acum în flăcări. Lin se întoarse către uşă, auzind tropăit de cizme grele.

— Locotenente! se auzi un glas strigând. Am fost atacați!

Soldatul pătrunse înăuntru gâfâind. Văzu cadavrele prăbuşite pe podea şi vru să se întoarcă în fugă. Gloanțele lui Lin îl nimeriră în plin, proiectându-l în zidul pe care îl umplu de sânge.

Prin noapte, în direcția barăcilor, izbucneau explozii asurzitoare. Focul se întinsese deja. Atacul fusese dat pe neaşteptate, doar soldații de pază încercând să riposteze. Fură anihilați cu repeziciune. Telefonul de alarmă continua să sune.

— Victorie! se auzi o voce la uşă.

— Săgeata! strigă Lin ridicându-se în timp ce un grup de soldați pătrunse înăuntru cu precauție.

Şeful lor purta uniforma verde de locotenent al armatei burmaneze. Ceilalți aveau uniforme pestrițe. Sunt din armata magnaților drogurilor, gândi Lin. Unul avea un pistol automat AK 47, altul un automat american M16. Ofițerul zâmbi:

— Maiorul Lin?

— Eu sunt, spuse Lin coborându-şi arma. Bine ați venit!

Locotenentul se întoarse spre soldați şi spuse scurt:

— Dați-i drumu'!

Doi soldați deschiseră focul în acelaşi timp, gloanțele împroşcându-l pe maior şi aruncându-l peste tabloul de comandă.

Locotenentul Bhan Sun îşi îndeplinise ordinul. Ar fi fost riscant ca thailandezii să afle că în armata lor se infiltraseră o mulțime dintre agenții lui Hsiao. Asta nu trebuia să se întâmple. Era sigur acum că Lin avea să tacă pentru totdeauna. Afară, erau ucişi ultimii thailandezi. Nu trebuia să existe nici un martor la cele întâmplate la U Feng.

Capitolul 12

07h05' 18 Ianuarie
Valea Nam Mae Taeng

Noaptea fusese îngrozitoare. Ploaia grea, de dinaintea răsăritului, care cădea de câteva ore bune, îl udase pe Batman până la piele. Roiuri de țânțari tăbărâseră pe el în valuri venind dinspre râul din apropiere, aducându-i aminte de nenumăratele cărți şi filme în care se vorbea despre malarie. Precaut, înghiți câteva pastile Dapsone contra țânțarilor, dar aceştia nu încetaseră să-l înțepe pe față şi pe mâini. Chinuit de ploaie şi insecte, avusese prea puțin timp să doarmă în noaptea aceea.

În acest răstimp, radioul lui Batman rămăsese mut, cu toate că îl căutase din când în când pe Malibu pe frecvența lui, transmițând mesajul „Mayday". Se temea încă să nu fie cumva descoperit de cei care îl doborâseră, dar dorința de a lua legătura cu ai lui era mult mai puternică. Inamicul invizibil din junglă ar fi putut să-l prindă dacă era echipat cu aparate goniometrice şi dacă avea oameni antrenați. Pe de altă parte, dacă tăcea, prietenii n-aveau să-l găsească niciodată. Deci continuă să-i cheme prin radio deşi era aproape convins că pereții văii opreau undele radio. Ar fi trebuit să urce în vârf, să găsească un canal liber. L-ar fi pierdut însă pe Malibu. Radaristul trebuia să fie pe undeva, prin vale. Se catapultaseră doar în acelaşi timp. Că nu-i

văzuse paraşuta nu însemna prea mare lucru. Altceva îl frământa acum. Dar nici nu voia măcar să-şi închipuie că paraşuta lui Malibu nu s-ar fi deschis.

Întreaga după-amiază, până spre seară, Batman cercetase valea, dar nu ajunse prea departe, pentru că înainta cu greu prin hăţişurile junglei. Nu vedea decât la câţiva metri în faţă. Se simţea neajutorat. În timp ce căuta pe malul râului, găsi nişte urme curioase, o mulţime... urme asemenea celor lăsate de şenilele unui buldozer, dar ceva mai înguste. Ca şi când cineva s-ar fi mişcat cu un astfel de vehicul de-a lungul râului, în sus şi în jos. Urmele păreau destul de proaspete şi Batman îşi spuse că jungla nu era chiar atât de inaccesibilă şi de neumblată pe cât părea. După mai multe ore de căutări, se dădu bătut. Nu reuşise să afle ce era cu acele urme, de unde veneau şi unde se duceau.

Trebuia însă să-l găsească pe Malibu.

Într-un târziu, când soarele începu să încingă pământul şi să topească ceaţa ce se lăsase după ploaie, Batman hotărî că cel mai bine ar fi să urce sus, pe dealuri, unde ar fi putut semnaliza cu uşurinţă vreunui avion care ar fi trecut pe acolo căutându-l.

Râul curgea de la nord la sud, ceea ce însemna că Thailanda se întindea spre sud. În stânga, spre răsărit, se înălţa o colină care putea fi urcată cu uşurinţă, într-un timp scurt. Şi din vârful ei, privind pe deasupra copacilor, poate că ar fi reuşit să descopere paraşuta lui Malibu.

Şi începu să urce ca un alpinist.

09h30’ 18 Ianuarie
Biroul CAG, U.S.S. Thomas Jefferson

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, CAG, spuse Tombstone intrând în biroul strâmt.

Tombstone nu prea dormise noaptea trecută şi acum era tras la faţă.

— Nici o problemă, Stoney, îi răspunse CAG care arăta şi el obosit. Trage un scaun şi stai jos.

— Aş vrea să ştiu ce se face pentru salvarea lui Batman şi-a lui Malibu, atacă Tombstone direct problema în timp ce se aşeza.

— Nu prea multe! zise Marusko dând din mână. Nu încă, oricum. Mai mult de jumătate din şefi au fost aseară la Bangkok. Cred c-ai auzit...

— Ceva, ceva, spuse Tombstone dând din cap.

— Amiralul a cerut o operaţiune de salvare de anvergură dar thailandezii au refuzat.

— Dar de ce?

Thailandezii aveau forţe aeriene destul de numeroase, multe din avioanele lor fiind însă vechi, aparatele F-5 şi Bronco de tip vietnamez, plus o singură escadrilă de Falcon F-16.

— Am putea începe un zbor TARPS şi... reveni Tombstone.

— O misiune de acest gen ne-a băgat în rahatul ăsta, ştii doar! spuse Marusko clătinând din cap. Lucrurile se vor înfierbânta în zonă. După întâlnirea de aseară, ceva i-a agitat pe thailandezi destul de serios. Şi Hawkeye ne-a avertizat că ar fi vorba de o adevărată invazie.

— O invazie? Cine? Burmanezii?

— Asta-i varianta care circulă acum! spuse Marusko luând un pix de pe birou. Burmanezii neagă, bineînţeles! Starea conflictuală dintre Burma şi Thailanda are o istorie veche...

— Totuşi, asta n-ar trebui să ne împiedice să trimitem echipajele noastre în cercetare. E vorba de oamenii noştri, CAG.

— Ştiu asta, spuse Marusko cu o voce tristă. Dar nu putem trimite un avion de interceptare. Asta a fost lăsată în seama thailandezilor.

— La naiba, CAG! Nu-i putem lăsa aşa, acolo!

Tombstone simţi, în mod ciudat, că zarurile fuseseră deja aruncate. Când, în urmă cu trei luni, un alt prieten de-al lui, coechipier de aripă, fusese doborât în Coreea, consideraţiile de natură politică şi depărtarea au torpilat operaţiunile imediate de căutare şi salvare. Privirea lui Marusko îi spunea că situaţia de acum era identică.

— Tombstone, trebuie să înţelegi că guvernul thailandez e foarte sensibil în ceea ce priveşte graniţa de nord. Thailanda are conflicte cu Burma de secole… sunt incriminate corupţia şi traficul de droguri din Triunghiul de Aur. Au fost de acord ca două avioane de-ale noastre să efectueze o misiune TARPS… dar nu vor permite un zbor de anvergură în zonă!

— Ei, haide CAG! Am putea să ne descurcăm cu vreo două avioane!

— Tombstone, nici măcar nu ştim dacă Batman şi Malibu mai sunt în viaţă. Tomcat 203, îţi reamintesc, n-a văzut paraşutele lor.

— La dracu'! Trebuie să ştiu!

— Uite ce e, nu depinde de noi, OK? Tocmai vorbeam la telefon cu colonelul Kriangsak înainte de a intra tu.

— Kriangsak?

— Ofiţerul prin care ţinem legătura cu armata thailandeză. Am vorbit cu el la întâlnirea noastră de aseară şi, din nou, azi dimineaţă. Spune că guvernul thailandez se teme că burmanezii ar interpreta prezenţa unui mare număr de avioane în zonă ca pe o adevărată declaraţie de război.

— Dacă aşa o iau…

— Las-o baltă, comandante. Nu suntem în război cu Burma, OK? Iar thailandezii n-au nevoie de o astfel de

chestie presantă tocmai acum. Nu acum când insurecția bate la ușă, când s-au înmulțit zvonurile despre o posibilă lovitură de stat.

— Mă tem că trebuie să-i lăsăm pe thailandezi să se ocupe de băieții noștri, în felul lor.

— În felul lor? Ce-i asta... să stai deoparte și s-aștepți ca Batman și Malibu s-apară de unii singuri din junglă? Doamne Dumnezeule! Poate că zac răniți printre dealurile alea sau poate-s spânzurați de vreun copac! strigă Tombstone umezindu-și buzele. Uite ce e, CAG. Poate nu putem trimite pe toată lumea acolo, dar măcar vreo câteva avioane? Un TARPS. Aș face-o eu!

— E imposibil! răspunse Marusko pe un ton ferm. Trebuie să așteptăm și să lăsăm Bangkok-ul să acționeze, adăugă punându-și palmele pe birou. Uite, Stoney. Înțeleg ce simți, spuse CAG, revenindu-i căldura în glas. Ce-ar fi să-ți iei liber restul zilei? Trage o raită prin Bangkok și nu te mai gândi la asta.

Tombstone se gândi o clipă. Îi plăcuse ziua pe care o petrecuse împreună cu Pamela și ardea de nerăbdare s-o revadă. Totuși, gândul că Batman era doborât, poate ucis, îl tortura...

— CAG, am de-ncheiat niște hârțoage, spuse ridicându-se în picioare.

Scaunul scrâșni pe podea asemenea unui cui pe o tablă.

— Aș lăsa naibii hârțoagele dac-aș fi în locul tău, Stoney. Îți sugerez s-o faci.

— Asta-i tot?

— Cam așa ceva.

— Mulțumesc, domnule.

Tombstone se întoarse și ieși pe ușă cu gândurile vraiște. Se trezi gândindu-se la Pamela. Ciudat. Dorea foarte mult să-și împărtășească durerea și grija cuiva... Dar nu cu Pamela, nu acum când tocmai încerca să-și clarifice simțămintele trezite de ea, simțăminte pe care abia le

descoperise. Să vorbească acum cu ea despre Batman, era ca şi cum ar fi încercat să-i câştige simpatia. În plus, cum ar fi putut simți ea cu adevărat cum era să pierzi un prieten adevărat ca Batman? Această puternică prietenie dintre piloți era de neîmpărtăşit cu cei din afară, pentru că nu era de aşteptat, în cele mai multe cazuri, ca ei să înțeleagă.

Doar dac-ar fi făcut şi ei parte din rândurile camarazilor lor de arme.

Pentru moment, tot ceea ce-i povestise Pamela despre moartea fratelui ei îi reveni în minte, dar îşi alungă gândul. Nici nu avea importanță dacă ea ar fi înțeles sau nu. Amărât, traversă coridorul spre biroul său.

10h15' 18 Ianuarie
Centrul de Control al Traficului Aerian, U.S.S.
Thomas Jefferson

Camera întunecată a CATCC părea mai tăcută în dimineața aceea decât de obicei. Lui Howard i se părea că fiecare om din încăpere e cu ochii pe el aşteptând să vadă ceea ce avea el de spus. Transpiră până ce reuşi să traverseze camera spre scaunul pe care Chief Paulsen stătea sorbind din cana de cafea, în timp ce răsfoia raportul de dimineață. Era cel mai greu lucru pe care Howard încercase să-l facă vreodată în viață.

— Chief! îngăimă.

— Da, băiete, zise Paulsen fără să-şi ridice privirea.

— Chief, trebuie să-ți vorbesc, spuse Howard aruncând o privire fugară prin încăpere. Singur… te rog.

Paulsen reflectă o clipă apoi se ridică din scaun. Lăsă cana jos şi arătă cu capul spre coridor:

— OK, haidem!

Howard oftă şi-l urmă.

Aşteptase la bar vreo două ore şi jumătate după ce plecaseră ceilalți, întrebându-se dacă Bentley o să vină totuşi să-l ia. Se temuse că, refuzând să meargă cu ei, cei trei se supăraseră pe el şi-l lăsaseră acolo. Apoi începuse să se îngrijoreze. Bentley ar fi fost în stare să facă una ca asta unui boboc ca el, dar se gândi că Rodriguez şi Paterowski îl simpatizau. Aveau să se întoarcă după el, în mod sigur.

Aproape de miezul nopții însă, Howard se hotărâse să o ia din loc. Ultimul autobuz spre Sattahip pleca din fața parcului Lumpini la ora unu, şi dacă-l pierdea avea să lipsească la apelul de dimineață primind o absență nemotivată. Şi asta i-ar fi adus o sancțiune disciplinară. Totuşi mai trecu o dată pe la barul „Golden Coast". Ceva nu i se păruse în regulă. Fata cu numărul 15 încercase de fapt să scape de celelalte, deşi spusese că or să vină şi ele. Scârțâia ceva în toată chestia aia. Howard auzise şi el tot felul de poveşti despre marinari rătăciți în permisie prin marile oraşe. Bentley îi povestise odată despre un camarad de-al său care se trezise în Tijuana părăsit de fata cu care era şi care o ştersese cu portofelul lui, cu pantofii şi cu toate hainele...

Dacă li se întâmplase ceva!

Când intrase prima oară la „Golden Coast" se simțise stingherit iar acum, că intrase a doua oară, se simți de o sută de ori mai singur. O thailandeză zâmbitoare veni spre el iar Howard o întrebă dacă o cunoaşte pe numărul 21.

— Sigur că da, spuse fata. Este de servici. O aduc numaidecât.

Lui Howard îi îngheță sângele în vine. Fata cu numărul 21 ar fi trebuit şi ea să meargă după camarazii lui. Ce făcea ea acolo? Howard aruncă o privire prin bar, cercetând chipurile celor de la mese. Nu-l zări nici pe Bentley, nu-i văzu nici pe ceilalți, dar... o văzu pe numărul 15. O clipă crezu că-i vorba despre o altă fată care poartă acelaşi număr, dar nu, nu era nici o îndoială. Cu toate că era

semiîntuneric, Howard o recunoscu. Purta aceleaşi benzi strălucitoare şi chicotea în brațele unui client. Ceva mai târziu, numărul 15 îşi întoarse fața şi, zărindu-l pe Howard, făcu ochii mari, recunoscându-l la rându-i. Howard se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă din bar, convins că se întâmplase ceva grav.

Ajuns în stradă, fu cuprins din nou de îndoială. Cea mai plauzibilă explicație era că Bentley şi cu ceilalți îşi râdeau de el. Se întâlniseră cu 15 şi cu 21, se distraseră cu ele, „sanuk", şi se hotărâseră să-i tragă clapa lăsându-l singur în Patpong. Probabil că se uşchiseră cu autobuzul de la miezul nopții şi se aflau deja la jumătatea drumului spre portavion.

Aşa că Howard luă autobuzul, întorcându-se la Sattahip şi apoi, împreună cu un grup de marinari beți, urcă la bordul lui *Jefferson*. Erau orele trei când Howard se rostogolise frânt de oboseală în patul său promițându-şi ca la micul dejun să le zică vreo două de la obraz celorlalți. Dar ei nu-şi făcură apariția la micul dejun, iar la apelul de dimineață fură trecuți absenți nemotivați.

Paulsen îl conduse pe Howard pe coridor.

— OK, puştiule, spuse el. Ce-i în capul tău?

Howard înghiți în sec. Era încă tulburat de întâmplările din noaptea trecută. N-ar fi vrut să mărturisească faptul că-şi petrecuse noaptea prin Patpong, dar era îngrijorat de soarta prietenilor săi.

— Chief, cred că Bentley, Rodriguez şi Paterowski au dat de bucluc azi-noapte.

— Te cred şi eu c-au băgat-o pe mânecă. Când or să dea ochii cu Bătrânul, pariez că Bentley, Rodriguez şi Paterowski o să cam dea de dracu'! Ăsta-i necazu'?

— Nu, Chief. Chestia e groasă rău! zise Howard şi începu să-i povestească ce se întâmplase.

10h40’ 18 Ianuarie
Lângă granița thailandezo – burmaneză

Batman aproape că ajunsese în vârful colinei când auzi un elicopter în depărtare. Înveselit, prinse puteri şi, deşi îl dureau picioarele din cauza cățăratului, mări pasul. Chiar în față se zăreau fâşii de cer. Poate că în vârf era vreo poieniță.

Dintr-o dată apăru lumina soarelui. Vârful colinei era acoperit cu bolovani albi de calcar înalți cât casa, care se ridicau din pământul argilos şi moale. Pe celălalt versant jungla se întindea până la orizont. Croindu-şi cu greu drum, Batman găsi un teren mai liber între bolovani şi scoase stația radio:

— Mayday, Mayday, chemă el. Aici Batman. Mă aude cineva?

De sus, de pe colină, se zărea jungla întinzându-se verde şi misterioasă spre nord şi vest. Batman putea zări acum şi elicopterele, două dintre ele zburând în formație, departe, spre nord. Spre nord? Batman verifică punctele cardinale după poziția soarelui, aflat în spatele său. Da, spre nord. Şi erau chiar destul de departe, încât acum zburau pe deasupra Burmei, el fiind în partea thailandeză a graniței. De la distanța asta însă nu distingea vreun însemn pe elicoptere. Erau oare thailandezi care violau spațiul aerian burmanez în căutarea lui, sau elicopterele erau burmaneze? Arătau ca nişte UH-1 Huey. Batman îşi aminti că auzise că burmanezii n-ar avea decât nişte Slick-uri de pe vremea războiului din Vietnam. Gândindu-se la asta, constată că cele două elicoptere zburau prea repede ca să se fi aflat într-o misiune de căutare. La dracu’ însă, în momentul de față nu mai conta cine erau.

— Mayday! Mayday! țipă Batman disperat. Chem cele două elicoptere militare aflate la aproximativ două mile nord de poziția mea. Vă rog, răspundeți!

Continuă aşa până când elicopterele dispărură din vedere. Nici măcar nu încetiniseră! Batman ridică radioul în dreptul urechii şi ascultă atent. Dacă elicopterele nu făceau parte din misiunea de salvare atunci nu lucrau pe frecvența lui. Totuşi se întrebă dacă nu cumva aparatul era stricat din pricina impactului său cu pământul în momentul paraşutării.

Asta ar explica... Batman îngheță simțind o mişcare în spatele său. Nu auzise nimic clar, dar ceva foşnise prin frunziş, o umbră, punându-l în alertă. Se întoarse pe călcâie încet, foarte încet. La marginea junglei, la vreo zece metri, apăruse ca din pământ o fată. Avea nu mai mult de douăzeci de ani, o piele măslinie, păr şi ochi negri. Batman se gândi că fata arată mai degrabă ca o filipineză sau ca o latină, neavând acele trăsături orientale evidente pe care le întâlnise la thailandezi.

Fata purta o pălărie verde de pai şi un costum dungat ca blana de tigru. La pălărie avea prinsă o panglică roşie cu o stea aurie. Fata îndreptase spre el țeava unui pistol-mitralieră AK-47.

— *Yah kiihyun vahi*!

Batman nu înțelese nimic, dar tonul era destul de convingător. Limba aducea a thailandeză, dar Batman nu-şi putu da seama dacă fata era thailandeză, burmaneză sau vreo traficantă care bântuia prin junglă. Oricum, era mai bine să nu opună rezistență. Uşor, lăsă radioul jos şi, fără să se grăbească, ridică mâinile sus.

— Nu înțeleg ce spui, zise el.

— American? se miră fata privindu-l mai atentă.

Nu avea rost să nege.

— Da.

— Tu, vino! *Reeb kao*! Repede!

Amenințat cu arma, Batman se întoarse din nou în junglă.

Capitolul 13

11h10’ 18 Ianuarie
Lângă frontiera thailandezo – burmaneză

Fata îl duse pe Batman spre nord, de-a lungul unei poteci întortocheate care tăia jungla. Coborâră pe versantul estic al colinei prin nişte serpentine încâlcite care îl dezorientară definitiv. Ajunseră într-o vale care se deschidea ca un buzunar în inima junglei, unde se afla o tabără ascunsă privirilor de pâlcuri dese de copaci.

Batman văzu doar douăzeci, treizeci de oameni mişunând prin tabără, dar îşi imagină că erau cu mult mai mulţi. Mare parte din ei erau foarte tineri. Purtau uniforme militare şi de camuflaj. Batman zări o sumedenie de femei şi o grămadă de copii, mai toţi purtând arme. Unul dintre puştani, care părea să aibă în jur de unsprezece ani, îl cercetă cu ochii săi negri şi serioşi. În mâinile mici strângea o carabină M-2, care, mai mult ca sigur, făcuse cel de-al doilea război mondial.

Locul era un amestec ciudat de vechi şi nou. Barăcile erau din bambus şi frunze, dar la marginea drumului ce şerpuia prin vale şi se adâncea în junglă era parcat un camion Toyota.

Copiii cei mai mici erau goi-puşcă şi se ţineau după mamele lor. Toţi ceilalţi purtau uniforme militare zdrenţuite, compuse din pantaloni şi tunici aparţinând

unor armate diferite. Armele pe care le aveau erau aruncătoare americane de grenade M-16 şi M-79, pistoale-mitralieră AK-47 şi RPG-2. Un bătrân ştirb căra în spate un puşcoci din vremuri imemoriale.

Fata care îl escorta pe Batman îl duse prin tabără, trecu prin fața unui şir de copii şi-i făcu semn să aştepte lângă un copac.

— Aşteaptă! spuse cu o voce melodioasă.

— E-n regulă, iubito! răspunse încetişor Batman.

Fata îi întoarse spatele şi se îndreptă către una din barăci. Batman nu ştia ce să creadă. Era sau nu prizonier? Tot ceea ce văzuse până atunci îi sugera că oamenii din tabără erau fie rebeli, fie armata personală a vreunui magnat al drogurilor.

Când fata se îndepărtă, lui Batman îi trecu prin minte că ar putea s-o şteargă. Dar copiii care-l priveau curioşi păreau gata, gata să-şi folosească armele. Şi apoi fata îi lăsase în păstrare cuțitul agățat la vedere de vesta de salvare. Era mai bine să aştepte. Lucrurile păreau să nu fie atât de grave cum crezuse la început.

Privind în jos, zări pe trunchiul copacului o inscripție ciudată, un C şi un J. Vreo amintire? Litera C era parcă scrisă de mâna nesigură a unui copil.

— Batman, afurisitule! Trăieşti!

La auzul strigătului, Batman se întoarse şi-l văzu pe Malibu sprijinindu-se într-o cârjă. În jurul gleznei stângi avea un bandaj plin de sânge. În rest, radaristul părea să fie teafăr.

— Malibu! Şi eu care te credeam pierdut pe veci în jungla asta nenorocită! Trebuia să-mi fi dat seama că eşti unul din ăia care miros civilizația de la o poştă!

— Hei, omule, nu eu! Civilizație m-a găsit pe mine!

Radaristul îi povesti pe nerăsuflate cum coborâse o creastă reuşind să se ferească de copacii junglei. Oricum aterizarea nu fusese ca la carte. Se lovise destul de serios,

îşi scrântise glezna iar radioul i se sfărâmase de o stâncă. Rămăsese locului, nemişcat, vreo câteva ore. Până când îl găsiseră karenii.

— Karenii? se miră Batman.

— Da, camarade, spuse Malibu. Ăştia-s băieți buni. Se pare că ne aflăm în Burma. Iar tipii de-aici se luptă cu burmanezii încă din 1949. După felul în care stau lucrurile se pare că suntem de-a dreptul norocoşi că ne-au găsit ei şi nu ceilalți.

— Chiar mă-ntrebam! spuse Batman zâmbind. Fata care m-a găsit nu părea să se sinchisească prea mult de americani.

— Americanii sunt ca şi necunoscuți aici, locotenente! se auzi pe neaşteptate o voce chiar în spatele lui Batman. Şi nici nu ne încredem prea mult în oameni.

Întorcându-se, pilotul zări un tip negricios, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu o uniformă americană de camuflaj şi ținând în mâini un pistol-mitralieră AK-47. De şapcă avea prinse nişte trese care-i indicau gradul, necunoscut însă lui Batman. Fata care îl adusese în tabără stătea tăcută în spatele necunoscutului.

— Batman, acesta este colonelul Htai din Brigada a 12-a a Armatei Karene de Eliberare Națională.

— Sunteți binevenit, locotenent Wayne, spuse colonelul într-o engleză perfectă. Am pornit în căutarea dumitale încă de ieri, când l-am găsit pe camaradul dumitale.

— Mulțumesc, colonele. Chiar că mă bucur că mă aflu aici.

— Poftiți la cartierul meu general să stăm de vorbă.

Cartierul general al colonelului Htai se afla într-o baracă din lemn de bambus înălțată pe nişte piloni. Nefiind în stare să urce scara, Malibu rămase afară. Înăuntru era doar un birou mic şi scund. Pe unul din pereți atârna o hartă topografică de prin 1952, aparținând armatei britanice. Pe un alt perete spânzurau tot felul de arme, M-16, AK-47,

RPG-uri şi o fotografie decolorată reprezentându-l pe Isus Cristos. Htai surprinse privirea întrebătoare a pilotului american şi spuse zâmbind:

— Cei mai mulți kareni sunt creştini, locotenente. Te surprinde?

Batman recunoscu că da.

— Suntem anticomunişti. Le interzicem oamenilor noştri să se ocupe de opium. Luptăm pentru libertatea națiunii noastre. Pentru o lume în care… cum spuneți? Este libertate şi dreptate pentru toți, spuse aşezându-se turceşte pe podea, în spatele biroului, în timp ce îl privea țintă la pilotul american. Voi, americanii, nu prea ştiți mare lucru despre lupta noastră de-aici.

Batman îşi aminti că auzise ceva despre kareni într-o relatare având ca subiect un incident petrecut la granița thailandezo – burmaneză, dar altceva nu mai ştia. Doar că exista o asemenea populație. Se aşeză dând curs invitației pe care i-o făcuse colonelul dând din cap.

— Mă tem că nu ştim mai nimic, domnule.

— Nu înțelegem atitudinea americanilor. Burma e condusă de o dictatură criminală, de sorginte militară şi socialistă, de comunişti, într-un cuvânt. Totuşi, țara voastră şi multe altele le trimit arme. Şi o fac de atâția ani… sperând să le cumpere prietenia. Totuşi reuşim să ne aprovizionăm şi noi, spuse arătând spre armele de pe perete. Supraviețuim!

— Pentru ce luptați?

— Pentru țara noastră, locotenente. Pentru ținutul numit Katoolia. An de an, bastardul de Ne Win încearcă să ne extermine. Şi întotdeauna dă greş.

Batman îşi aduse aminte că Ne Win era dictatorul care stăpânise Burma mulți ani. Fusese dat jos printr-o lovitură de stat, de coloneii care veniseră la putere promițând alegeri democratice şi o nouă Constituție. Mulți analişti politici

considerau însă că Ne Win era adevăratul conducător la Rangoon, controlând totul din umbră.

Se auziră paşi în jurul barăcii şi Batman privi spre uşă. Îşi făcu apariția fata care-l escortase prin junglă. Colonelul îi spuse fetei ceva în limba lor de neînțeles, iar ea îi răspunse într-o cascadă de sunete repezite şi melodioase.

Batman privi cu luare-aminte panglica roşie prinsă de pălăria fetei... Când o văzuse prima oară crezuse că fusese capturat de la comunişti. Acum, cercetând-o mai bine, îşi dădu seama că panglica era tăiată dintr-o uniformă. Probabil burmaneză. Era, în mod sigur, un trofeu de război. O dovadă a curajului celui ce o purta... Hotărât lucru, dacă el şi Malibu voiau să scape cu viață aveau nevoie de ajutorul karenilor.

Fata plecă iar colonelul se întoarse către el, spunându-i pe un ton grav:

— Se apropie un convoi inamic de valea noastră. Vă caută pe tine şi pe prietenul tău.

Batman îşi umezi buzele arse. Când îi spusese că nu înțelege politica americanilor, colonelul Htai avusese o voce ca de gheață şi îl privise acuzator pe pilot, de parcă el ar fi purtat întreaga răspundere pentru asta. Spuse grăbit:

— Avem nevoie de ajutorul vostru, domnule colonel. Eu şi prietenul meu trebuie să ajungem neapărat în Thailanda. Am înțeles că nu simpatizați guvernul american, dar vă asigur că veți fi recompensat!

Htai privi spre chipul lui Isus Cristos de pe perete.

— Recompensat? Cum?

— Ştiu şi eu? Bani. Aur. Ceva care să vă convină. Şi-apoi gestul vostru ar atrage multă simpatie pentru cauză!

— N-am nevoie de simpatie, locotenente. Ne trebuie arme şi muniție. Cu o mie de mortiere de 81 mm i-am putea scoate pe burmanezi de pe pământul nostru pentru totdeauna, spuse colonelul zâmbind larg.

Deşi ar fi vrut să-i promită colonelului o grămadă de lucruri, Batman dădu întristat din cap.

— Aşa ceva nu vă pot promite, domnule colonel.

Dacă guvernul american încerca să cumpere prietenia celor de la Rangoon, Batman se îndoia că ar fi acordat ajutor militar karenilor.

Colonelul Htai păru să reflecteze o clipă.

— Cel puțin eşti cinstit, locotenente, spuse el într-un târziu. Vă vom ajuta. Avem nevoie şi de bani... căci trebuie să cumpărăm orez de la thailandezi ca să ne hrănim oamenii.

— Mulțumesc, domnule, spuse Batman răsuflând uşurat.

— S-ar putea să nu-mi mai mulțumeşti mai târziu. Burmanezii s-au înmulțit ca furnicile în zonă şi drumul va fi greu şi periculos. Fata care te-a adus se numeşte Phya Nin. E sergent. Te aşteaptă împreună cu camaradul tău. Spune-i să vă dea ceva de mâncare. Să fiți gata apoi. Plecăm într-o oră.

Batman coborî întrebându-se dacă el şi Malibu puteau avea încredere în aceşti oameni. Colonelul părea destul de binevoitor, dar dacă apropiindu-se burmanezii, karenii nu s-ar mai sinchisi de doi americani rătăciți prin junglă? Le-ar fi fost uşor karenilor să facă ce voiau cu ei. Puteau să-i vândă cuiva interesat, burmanezilor sau magnaților drogurilor. Când privi însă în jur şi văzu că cei din tabără se pregăteau de plecare, Batman îşi dădu seama că el şi Malibu n-aveau de ce să se teamă.

13h00’ 18 Ianuarie
Dirty Shirt Wardroom, U. S. S. *Thomas Jefferson*

Tombstone mânca. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Nu vedea tacâmurile, nu auzea nici murmurul

discuției ofițerilor din jurul său. De vreo trei ceasuri se tot gândea la Batman şi la Malibu şi la nimic altceva.

CAG îi spusese că nimeni de pe *Jefferson* nu va zbura în căutarea lor şi că thailandezii insistaseră să se ocupe ei de operațiunile de salvare. Era posibil ca zvonurile despre invazia din Nord şi posibila lovitură de stat să fie de ajuns ca guvernul thailandez să renunțe la intențiile sale. Americanii se puteau rătăci foarte uşor prin junglă. Dar erau totuşi mai multe feluri de a pune problema. Thailandezii nu doreau o intervenție americană în zonă şi Tombstone înțelegea asta... dar măcar un singur avion de recunoaştere TARPS! Desigur, un TARPS fusese doborât, dar asta nu însemna că s-ar putea întâmpla din nou. Poate un zbor cu avioane thailandeze drept escortă? Trebuiau să fie deja în zonă, pornite în căutarea lui Batman, nu?

CAG afirmase că era foarte posibil ca cei doi să fi căzut pe teritoriul burmanez... dar dacă nu? Dacă se aflau aproape de graniță, câteva mile spre nord, dar îndeajuns de aproape ca un avion să intercepteze semnalul radio al piloților? Aşa cel puțin, cei de pe *Jefferson* ar fi aflat dacă sunt în viață şi ar fi putut încerca să-i salveze. Şi poate că thailandezii, care aveau atâtea probleme pe cap, ar fi fost bucuroşi să scape de încă una.

Cum îl chema pe ofițerul de legătură thailandez? Kriangsak. Poate era cineva în biroul lui cu care să stea de vorbă. La dracu', CAG îi spusese să-şi ia o seară liberă. Acum nu era de serviciu, aşa că de ce nu? Putea să facă un control împreună cu CAG şi apoi să ia un autobuz spre Bangkok. Erau şanse ca nimeni din birocrația thailandeză să nu-i sară în ajutor, dar, cel puțin, gândi Tombstone, încerca să facă ceva. Era mai bine decât să se perpelească în sala de mese ciugulind din mâncare şi făcându-şi reproşuri. Şi în plus, poate avea noroc...

10h15’ 18 Ianuarie
Biroul amiralului, U.S.S. *Thomas Jefferson*

— Intră, strigă amiralul Magruder privind spre uşa pe care intrară căpitanul Fitzgerald şi Vince Glover, secundul navei. După expresia feței lor, amiralul bănui că erau ceva necazuri. Spuse:

— S-auzim.

— Am primit un raport cel puțin ciudat, amirale, spuse Fitzgerald. Dă-i drumu’, Vince.

— Un puşti de la controlul traficului aerian, unul Howard, crede că trei dintre camarazii lui au fost răpiți. Tocmai m-au sunat şefii lui.

— Răpiți? Asta-i acum!

— Băieții de care vorbeşte sunt absenți nemotivați, domnule! spuse secundul. Cei de la controlul traficului sunt de părere că puştiul încearcă să-i scoată basma curată. Dar chiar dacă ar fi pierdut ultimul autobuz de noapte, ar fi putut să-l prindă pe primul de dimineață. Se pare că povestea-i al dracu’ de adevărată!

— Cât de serios e puştiul ăsta, Howard?

— La naiba, amirale, are optsprezece ani. Nu-i prea stăpân pe el. Eu cred că-i tulburat de prima lui ieşire în Bangkok.

— Oraşul poate să-i facă una ca asta! chicoti amiralul Magruder.

— Puştiul pare să spună adevărul pentru că-i destul de îngrijorat de soarta camarazilor săi, spuse căpitanul Fitzgerald. Cred că, dacă vroiau să-i facă vreo glumă, s-ar fi întors înaintea puştiului la navă. Le-am verificat dosarele. N-aveau nici un motiv să dezerteze.

— Cine sunt victimele?

— Paterowski, radarist de gradul trei, Bentley, operator semnale de gradul trei, Rodriguez, marinar.

— Eu zic să-i mai verificăm o dată, spuse Glover, încruntându-se. Dar, amirale, mai e ceva. Ar putea să nu însemne nimic, dar…

— Spune!

— Unul dintre ei era radarist la controlul traficului, iar celălalt lucrează tot acolo. Şi puştiul, Howard, a fost numit de curând furier tot la controlul traficului.

Amiralul Magruder păru că înțelege ce vrea să spună Glover.

— Trei din patru la controlul traficului, spuse frecându-şi bărbia. Nu înseamnă neapărat că a fost ceva deliberat. Trei băieți. Toți de la acelaşi serviciu. S-au dus pe țărm împreună. Au dat împreună de necazuri…

— Da, domnule. Dar nu putem exclude posibilitatea că ar fi ceva mai mult de-atât.

— De acord, oftă Magruder, privindu-l pe căpitan. Ce crezi?

— Poate că s-au încăierat pe stradă. Poate că zac prin vreun gang, spuse Fitzgerald dând din umeri.

— Spune mai departe! îl încurajă amiralul.

— Trebuie să ne mişcăm cu grijă, domnule. Au fost manifestații antiamericane… şi conform surselor noastre thailandeze, comuniştii s-au bucurat din plin de prăbuşirea Tomcat-ului nostru. Cred c-ar trebui să luăm povestea asta în serios.

— De acord, spuse Magruder oftând şi arătându-se îngrijorat.

Când vorbea cu ceilalți din Grupul de Luptă al portavionului, amiralului îi plăcea să le reamintească un lucru drag lui, anume că fiecare post de pe *Jefferson* nu era mai puțin important decât altul şi că fiecare avea un rol de jucat. În opinia lui, portavionul era un oraş plutitor în care fiecare departament le făcea să funcționeze pe celelalte. Dar în cazul ăsta, ar fi fost mai puțin îngrijorat dacă oamenii dispăruți ar fi fost de la spălătorie. Cei de la controlul

traficului aerian ştiau foarte multe lucruri despre portavion şi funcțiile lui, despre semnalele şi frecvențele radio, despre operațiile zilnice ale navei, despre exercițiile de...

— Poate că nu-i nimic grav, spuse din nou amiralul. Dar trebuie să acționăm, Vince. Anunțați-i pe toți. Se suspendă permisiile pentru întreg personalul.

— Am înțeles, domnule.

— Cheamă-l încoace pe Howard. Poate o să ne spună mai multe, poate aflăm ceva care ne-a scăpat până acum.

— Da, domnule, spuse secundul, apoi strigă: La dracu'!

— Ce-i, Glover?

— Tocmai mi-am adus aminte. CAG mi-a arătat adineaori o listă cu personalul superior care a plecat la țărm. Nepotul dumneavoastră... comandantul Magruder, domnule, e şi el pe listă.

— Tombstone? De ce?

— CAG mi-a spus că era cam tulburat de ultimele evenimente şi că i-a propus să-şi ia un liber.

— Mai avem şi alți ofițeri-comandanți pe țărm?

— Da, domnule. Bayerly de la escadrila VF-97.

— Mulțumesc că mi-ai spus, spuse amiralul simțind o durere surdă.

Trei oameni de la controlul traficului dați dispăruți... şi doi comandanți de Tomcat pe țărm. Bayerly fusese înlocuit temporar, dar tot nu era o idee prea strălucită să te lipseşti într-o asemenea situație de doi oameni importanți pentru portavion.

— Credeți, amirale, că-i vreo legătură între răpire şi atacul de la U Feng? întrebă căpitanul Fitzgerald întrerupându-i gândurile.

— La naiba, nu ştiu! Nu putem afla acum. Dar dacă stăm cu brațele încrucişate şi aşteptăm să se limpezească lucrurile s-ar putea să fie prea târziu.

— De acord, spuse căpitanul dând din cap. Partea proastă e că, neavând toate datele problemei, mă simt legat de mâini şi de picioare.

— Câteodată, căpitane, e mai bine să fie aşa, spuse amiralul plin de calm.

12h50’ 18 Ianuarie
Depozitul din Klong Toey, Bangkok

Bărbatul, aproape inconştient, avea mâinile legate la spate şi stătea agăţat de un cârlig ce atârna de tavan. Capul îi căzuse în piept. Tăcut, generalul Hsiao se uita prin hârtiile ce-i fuseseră găsite în portofel.

— Clasa a treia, hm, nu-i unul cu grad mare.

— Nu purtau uniforme, spuse Phreng.

Erau adunaţi lângă conul de lumină ce cădea pe trupul gol al bărbatului. O parte din lucrurile lui personale se aflau împrăştiate alături, pe o masă.

— N-are importanţă, Phreng. Ai făcut treabă bună. Dacă lucrează la controlul traficului, cum spui, au informaţiile de care avem nevoie.

— Mulţumesc, generale.

— Ştii ce ne interesează, spuse Hsiao arătând cu capul spre o găleată plină cu apă. Trezeşte-l şi ia-l la întrebări. Când sfârşeşti, ştii unde mă găseşti.

— Da, domnule.

Hsiao se răsuci, încrucişându-şi privirea cu cea a unui bărbat care aştepta în penumbră. Agentul, cunoscut sub numele de Sword, sosise doar de câteva minute.

— Vino cu mine, spuse încet Hsiao.

— Dar asta-i o nebunie, generale, zise Sword în timp ce se îndepărtau. Răpirea unor oameni din personalul portavionului american nu făcea parte din plan!

Sword era încordat ca un arc şi Hsiao trebuia să-l mânuiască cu mare grijă.

— Ar fi fost mai bine dacă am fi pus mâna pe vreo câțiva ofițeri să-i chestionăm, spuse el uşor.

— Ofițeri? Nu, imposibil! strigă Sword.

— Era perfect dacă ne cădeau în plasă doi, trei piloți, continuă Hsiao ca şi când nu l-ar fi auzit pe agent. Cunosc, mai mult ca sigur, lucrurile care ne interesează. Tipii ăştia cu grade inferioare, spuse Hsiao arătând peste umăr, spre prizonier, s-ar putea să nu servească scopurilor noastre.

Din urmă se auzea vocea lui Phreng punând întrebări pe un ton tăios.

— Nu înțelegi, generale! spuse Sword care se înfierbântase. E prea periculos să le răpeşti ofițerii…

— Nu văd de ce, spuse Hsiao făcând încă vreo câțiva paşi. În seara asta s-ar putea să vină nişte piloți de pe *Jefferson* în Bangkok.

— Da, domnule, spuse Sword oprindu-se.

Hsiao nu mai spuse nimic aşteptând ca el să continue, dar văzându-l că tace, spuse:

— Ştii unde pot fi găsiți ofițerii ăştia, nu? Cu siguranță că ştii!

— Nu vreau să am de-a face cu asta, generale. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Poziția mea în guvern…

— Tu eşti alături de mine! Asta-i poziția ta!

Cuvintele astea îl loviră pe Sword în moalele capului. Hsiao era conştient că întregul plan n-ar fi putut fi îndeplinit fără acest om… colaboratorul generalului Duong din armata thailandeză… şi ofițer de legătură cu forțele navale americane. Colonelul Kriangsak fusese de neprețuit, dar cele mai mari servicii le făcuse deja.

— M-a căutat la birou un ofițer american, spuse el. Un pilot. A vorbit cu câțiva oameni de-ai mei… a spus că vrea să discute despre posibilitatea de a ne ajuta să-i căutăm pe americanii dispăruți la U Feng.

— Excelent, spuse Hsiao dând din cap. Cheamă-l. Fixează ora şi locul întâlnirii. Şi o să iei cu tine câțiva oameni de-ai mei.

— Domnule, eu nu…

— Este cea mai bună ocazie să punem mâna pe unul din oamenii lor. Dacă am mai găsi unul, ar fi extraordinar. I-am putea folosi unul împotriva celuilalt.

— Dar, generale…

Un urlet neomenesc, cutremurător îl facu să-şi înghită cuvintele. Urletul se sfârşi într-un horcăit. Apoi se auzi din nou vocea lui Phreng, aspră şi insistentă. Hsiao nu schiță nici un gest. Avea o față împietrită. Poate că Kriangsak voia să-i reamintească miza jocului.

— Da, generale, spuse el încet. Ajunseră la uşă şi un om de pază îi salută scurt. O să văd ce pot face, continuă Kriangsak.

Când uşa se trânti în urma lor, se auzi din nou urletul sfâşietor.

Capitolul 14

18h00' 18 Ianuarie
Lângă granița thailandezo – burmaneză

Dimineața târziu, părăsiră tabăra, fără însă s-o apuce pe drumul ce cobora în vale, ci urcând pe colină, pe versantul nordic, urmând mai multe cărări ce şerpuiau prin jungla încâlcită. Phya Nin avea grijă de cei doi americani. Malibu era cărat într-o litieră de bambus de doi adolescenți, aflați sub comanda fetei. Asta le îngreuna drumul, dar, oricum, mergeau mult mai repede decât în cazul în care Malibu ar fi încercat să urce de unul singur prin hățiş. Din când în când, drumul devenea prea abrupt, astfel încât Malibu trebuia să se dea jos din litieră şi să umble sprijinit de Batman şi de unul dintre băieți.

Merseră preț de trei ore, din creastă în creastă. Din câte îşi putea da seama Batman, judecând după mersul soarelui şi după busolă, se îndreptau spre nord, adică spre inima Burmei. Temerile că aveau să fie traşi pe sfoară de kareni crescură din nou.

Cât timp se mai aflau pe teritoriul burmanez, cei doi erau încă în primejdie. Triunghiul de Aur era un ținut aparte. Dacă karenii ar fi ştiut cumva că el şi Malibu purtau, alături de ceilalți, un război împotriva magnaților drogului, atunci ar fi putut încerca să-i predea magnaților pentru un preț bun.

Gândul ăsta îl facu pe Batman să tremure. Dacă Malibu ar fi putut să meargă pe picioarele lui, în mod sigur s-ar fi gândit să evadeze. Dar radaristul era beteag de-a binelea şi Batman nu putea să-l abandoneze. Şi apoi, dacă ar fi simțit ceva, karenii i-ar fi lichidat imediat.

Nu, trebuia să aştepte, să vadă ce se mai întâmplă.

La amiază, se opriră cu toții pentru un popas de douăzeci de minute. Când o luară din loc, se îndreptară spre est. Când soarele amurgi, se opriră din nou. Acum, Batman înțelese că se îndreptau către U Feng.

Cea de a doua lui noapte în junglă fu mai liniştită decât prima. Karenii aprinseră focuri şi Batman acceptă recunoscător un bol de orez fierbinte amestecat cu bucăți de carne, a căror proveniență nu se strădui s-o afle. Mâncă cu degetele, aşezat lângă foc, între Malibu şi Phya Nin. Zgomotele nopții năvăliră peste ei, o simfonie exotică de țipete ascuțite, triluri şi bâzâit de insecte. Aerul mirosea a pământ umed şi a ploaie.

În timp ce mânca, Batman o privi insistent pe Phya Nin. Ar fi vrut să-i spună ceva, să stea de vorbă cu ea, dar nu ştia cum să înceapă cu femeia aceea atât de tânără, dar care purta uniformă şi arme. Singurele ei cuvinte de peste zi fuseseră, „grăbeşte-te” sau „mai încet, nu călca atât de apăsat prin frunziş”.

— Am înțeles că luptați de mult timp, Phya Nin, spuse el într-un târziu, ferindu-se de țânțarii care se adunau pe chipul şi pe mâinile lui în ciuda faptului că erau acoperite. Tu de ce o faci?

— Pentru Katoolia, spuse fata ca un ecou al cuvintelor colonelului Htai. Undeva, în întuneric, râse un copil. Umbra unui zâmbet se jucă pe buzele fetei: într-o zi, copiii vor vedea țara lor.

— Nu, de tine vorbeam. De ce te-ai făcut soldat, Phya Nin?

— Ucid burmanezi, spuse fata şi ochii îi sclipiră. Îi omor pentru totdeauna.

Batman simți în vocea ei o răceală ca de gheață.

— Vă luptați cu ei de patruzeci de ani! De ce-i urăşti atât de mult? Crezi c-o să-i învingeți?

— Învingem! Într-o bună zi. Dacă nu, murim. Dar, de obicei, noi câştigăm luptele.

— Împotriva armatei burmaneze?

— Nu-ți vine a crede? îl întrebă ea râzând. Când te-am adus în tabără te-am lăsat lângă un copac. Îți aminteşti?

Copacul cu inscripția!

— Inițialele? C şi J?

— Nu litere. Numere! Aşa se scrie în burmaneză 12.

— Doisprezece?

— Pentru brigada noastră. A 12-a! Aşa marcăm noi victoria. Când învingem, scriem numărul pe copaci. În burmaneză. Tabăra aceea le-am luat-o burmanezilor acum două luni. Am ucis o sută cincizeci de duşmani. Asta am luat-o de la un soldat, spuse fata arătându-i panglica roşie.

Felul cum vorbea îl facu pe Batman să tremure. Înghiți în sec. Întrebă:

— Îți place să ucizi?

— Nu, nu-mi place, spuse fata fixându-l cu ochii ei negri, pe sub borul pălăriei. Dar n-am de ales. Ori lupt, ori mor. Burmanezii vor să ne ucidă pe toți. Să ne termine pe vecie.

Vorbele ei erau spuse pe un ton ferm şi hotărât. Genocid? Cu siguranță că Rangoon-ul nu voia să-i extermine pe aceşti oameni.

— Nu crezi? întrebă fata.

— E greu de crezut.

— Americanii îi ajută pe burmanezi. Nu ştiai că vor să ne omoare pe toți?

Lui Batman nu-i plăcea discuția. Fata dădea vina pe Statele Unite că ajutau guvernul de la Rangoon.

— Crede-mă Phya, nu ştiu nimic despre burmanezi. Habar n-am că au de gând să vă extermine.

— La naiba, Phya Nin! strigă Malibu. Noi nu ştiam nimic despre războiul vostru până când nu am aterizat drept în mijlocul lui!

— Războiul durează totuşi de mulți ani, spuse fata privind țintă spre foc. Burmanezii au început mai întâi să omoare satele.

Batman schimbă o privire întrebătoare cu Malibu.

— Scuză-mă, să omoare satele?

— Aceste locuri nu sunt ale noastre, spuse fata arătând spre jungla din jur. Nu-i Katoolia. Karenii trăiesc departe, spre sud-vest. O sută, două sute de mile. Mawchi. Pa-an. Satul meu e lângă Mawchi, pe râul Salween. Acum şase, poate şapte luni m urmă burmanezii au venit în satul meu din cer, cu... cum se spune? Maşini care fac un zgomot asemenea tunetului?

— Elicoptere? întrebă Malibu.

— Aşa-i. E-li-cop-te-re. I-au omorât pe oamenii din satul meu. Au omorât satul.

— I-au împuşcat? Din elicopter? întrebă Batman.

Ea dădu din cap.

— Maşinile din cer au tras cu rachete asupra satului. Şi cu puşti mitraliere. Au omorât oameni, vite, gâşte. N-a scăpat nimeni. Au coborât apoi şi-au dat foc, spuse fata întorcându-şi fața către jăratic. Ochii îi jucau în lacrimi. Soțul meu... acolo. Mort. Au fost ucişi cu toții.

— Tu cum de-ai scăpat?

— Spălam rufe la râu. Am văzut maşinile venind prin cer şi m-am ascuns împreună cu alte femei. Flăcările au cuprins satul. Fumul se ridica până la cer. Au apărut nişte soldați kareni. M-au luat cu ei. Ne-au povestit. Am mers în sat şi-am văzut. Apoi m-am înrolat în brigadă, spuse ea mândră, dar cuprinsă de tristețe. Eu am vrut-o. Omor burmanezi care vor să ne omoare.

— I-au măcelărit pe toți din sat! şopti Batman îngrozit.

— Nu doar satul meu a fost distrus. Şi altele. Multe. Vrei să ştii de ce lupt? Pentru copii, să aibă un loc unde să trăiască liberi.

Batman dădu din cap. Până acum crezuse că gherila revoluționară serveşte scopurile politice şi interesele unor superputeri în dauna altora. Dar karenii luptau pentru a supraviețui ca popor, luptau fără să fie sprijiniți de cineva din afară, cu propriile lor forțe; şi o făceau de patruzeci de ani.

Batman se cutremură la gândul ăsta.

— Dumnezeule Mare...

— Da, spuse fata, Dumnezeule Mare! El ne dă putere. O să omorâm mulți burmanezi.

Batman o privi cum se apleacă înainte, cu mâinile în jurul genunchilor, legănându-se uşor. Nasturii de sus ai tunicii sale erau descheiați şi îi zări la gât o cruce mare de aur prinsă de un lănțişor care reflecta lumina focului. Batman îşi aminti că Htai îi spusese că mare parte dintre kareni erau creştini. Burmanezii nu aveau cea mai mare armată din lume, dar erau mult mai numeroşi decât cei care aparțineau triburilor care trăiau în apropierea graniței. Karenii erau o minoritate între burmanezii care erau budişti, hinduşi, sau animişti.

— Luptați fără să aveți vreo şansă! spuse Batman plin de amărăciune.

Ar fi vrut să-i ajute în vreun fel, dar nu ştia ce să spună, nu ştia ce putea face. Ar fi vrut s-o ia în brațe pe Phya Nin, dar nu ştia dacă un asemenea gest atât de familiar n-ar fi putut fi interpretat greşit. Ca şi Htai, Phya părea să nu aibă nevoie de simpatie. Ea îl privi întrebătoare.

— Şansă? Ce înseamnă şansă?

— Adică sunt atât de mulți duşmani. Şi voi sunteți atât de puțini. Burmanezii vă sunt superiori din punct de vedere numeric şi militar.

— Nu, locotenente, izbucni în râs Phya Nin uimindu-l pe Batman.
— Ce se întâmplă Phya? întrebă Malibu. De ce râzi?
— Râdeam aşa, n-are importanţă. Nu înţelegeţi. Vedeţi voi, Dumnezeu ţine cu karenii şi face în aşa fel încât suntem mai mulţi decât duşmanii noştri!

19h30' 18 Ianuarie
Hotel Americana, Bangkok

Americana Hotel fusese construit în perioada când americanii îşi instalau bazele în Thailanda, iar perioada lui de glorie fusese în timpul luptelor din Vietnam. Era hotelul preferat de ofiţerii în permisie, precum şi de personalul bazelor din Thailanda. Dar prin anii şaptezeci, când americanii predaseră bazele Aviaţiei Regale Thailandeze şi plecaseră înapoi, acasă, hotelul începuse să decadă. În această perioadă multe hoteluri de lux se transformaseră în bordeluri ieftine, dar Americana nu decăzuse chiar atât.
Thailandezii au fost dintotdeauna un popor inventiv, care a ştiut să se adapteze. Toate hotelurile şi locuinţele rămase de la americani le-au transformat într-o puternică bază pentru turism. Cu toate acestea Americana Hotel nu mai era ce fusese odinioară.
Tombstone observă că mizeria hotelului era ascunsă de culori întunecate şi de lumini difuze, că vopseaua de pe pereţi se scorojise şi se crăpase în multe locuri. Un chelner thailandez se apropie ţinându-şi mâinile încrucişate la piept şi se apleca într-un tradiţional salut *wai*.
— Commander Magruder? Sunteţi aşteptat! Urmaţi-mă.
Tombstone porni în urma lui printre mese, trecând pe lângă ghivece cu plante exotice şi acvarii pline de peşti şi bule lucitoare de aer. Pe un perete, un uriaş drapel american, abia dacă se zărea prin lumina slabă şi difuză. La

o masă, în capăt, un bărbat scund, brunet, cu o mustață bine îngrijită, se ridică să-l întâmpine.

— Commander Magruder?

— Da. Trebuie să fiți colonelul Kriangsak.

Colonelul îl salută cu un *wai* plin de politețe.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule, spuse arătând scaunul din fața sa. Vă rog să-mi faceți onoarea de a lua loc cu mine la masă.

— Mulțumesc, domnule, spuse Magruder aşezându-se. Apreciez faptul că ați acceptat să ne vedem. M-ați surprins însă chemându-mă în această după-amiază la telefon.

— N-aveți de ce. Pot să comand ceva pentru dumneavoastră?

Tombstone privi paharul aflat în apropierea cotului lui Kriangsak şi recunoscu parfumul greu al vinului thailandez Mekong.

— Rom cu Coca Cola ar fi perfect.

Kriangsak facu semn unei chelnerițe să ia comanda apoi îşi puse mâinile împreunate pe masă.

— Oamenii mei mi-au spus că vreți să luați parte la misiunea de căutare a camarazilor dumneavoastră dispăruți.

— Dacă e posibil, da, domnule, spuse Tombstone simțindu-şi sufletul străbătut de o rază de speranță.

Kriangsak avea, cu siguranță, legături cu celelalte structuri ale armatei thailandeze. Fiind desemnat să țină legătura între americani şi thailandezi, cel puțin ştia cu cine ar fi trebuit să vorbească pentru a-şi atinge scopul.

— Mă tem că va fi dificil, comandante. Cel puțin până ce zona va fi curățată de rebeli.

— Forțele rebele, colonele? întrebă Tombstone încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Kriangsak zâmbi şi ridică o mână.

— Nimic despre ce n-am voie să discut. N-ar fi trebuit să-ți spun nici asta. Dar... Se aplecă peste masă şi continuă

pe un ton conspirativ: Cred că ați citit rapoartele despre atacul de acolo. Vă spun cinstit, un astfel de atac n-ar fi putut avea loc fără un sprijin din interior. Trădători dacă vreți, sau nemulțumiți din guvern. Trebuie să punem capăt rebeliunii fără să riscăm viețile multor altora dintre aliații noştri americani. Chiar nu avem idee cine e adevăratul nostru duşman.

— Cineva trebuie să fie, totuşi. Burmanezii? Comuniştii? Sau e vorba despre o lovitură de stat?

— Să spunem, mai bine, elemente care se opun politicii guvernului. Oricum, oamenii mei cred că ar fi mare păcat ca americanii să-şi piardă viața în timpul evenimentelor critice de la granița de nord.

Chelnerița se întoarse aducând băutura lui Tombstone. El luă o înghițitură, apoi dădu din cap.

— Înțeleg. Dar acum? Oamenii voştri îi caută pe Malibu şi pe Batman, vreau să spun, locotenenții Wayne şi Blake? Poate că sunt în viață, acolo, în junglă.

— Commander, tot ce se poate face, se face, te asigur. Şi te voi anunța personal atunci când voi afla ceva.

Dezamăgirea lui Tombstone n-avea margini, dar bănuise că nu se putea aştepta la mai mult.

— Nu pot cere mai mult, spuse Tombstone ridicându-se. Apreciez că v-ați făcut timp să stați de vorbă cu mine.

— Dar nu plecați deja! spuse surprins Kriangsak. Rămâneți la cină, măcar. Mi-ar face plăcere să discutăm despre noile tactici aviatice. Apropo, commander, rămâneți în oraş diseară? întrebă Kriangsak ezitând o clipă.

— Nu, nu cred. O să mă întorc pe *Jefferson*.

— Sunteți de serviciu?

— Nu. Dar nu mai am nici un motiv să mai rămân.

— Ştiți, aş putea aranja... începu Kriangsak țuguiindu-şi buzele.

— Ei, ei, ei! se auzi o voce ca o trâmbiță venind din spate. Ia uită-te cine-i aici! Eroul de la Wonsan!

Tombstone se întoarse şi-l văzu pe Bayerly, bineînțeles beat, sprijinindu-se de un palmier oriental. Câțiva oameni din jur se uitau la el curioşi. Apariția lui neaşteptată îl şocă pe Tombstone. Cum dracu' ajunsese Bayerly aici?

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici, bătrâne, spuse Bayerly.

Urcă împleticindu-se cele trei trepte şi-şi lăsă o mână grea pe umărul lui Tombstone. Se întoarse şi abia acum îl zări pe colonelul thailandez.

— Cine-i prietenul tău? Hei, domnule... sunt convins că nu ştiai că bătrânul Tombstone este un erou adevărat, decorat cu Navy Cross. Ştiai?

— Eşti beat, commander, spuse Tombstone cu o voce inflexibilă. Cred că ar trebui să te întorci la navă...

— Ei, ei, ei, nici nu mă gândesc, spuse Bayerly înhățând un scaun de la masa de alături şi aşezându-se. Trebuie mai întâi să beau în sănătatea eroului, nu-i aşa, domnule?

Colonelul Kriangsak îl privi pe Bayerly cu nişte ochi mici:

— Domnule, cred că commander-ul Magruder are o idee excelentă. Pot să chem câțiva oameni să vă însoțească înapoi pe *Jefferson*. Cred că v-ar prinde bine o noapte de somn.

Bayerly nu-l băgă în seamă pe thailandez.

— Ştii ce înseamnă să fi erou Magruder? spuse el ridicându-şi paharul şi mirosind băutura. Să fii erou... Înseamnă să fii la locul potrivit, la timpul potrivit. Ştiai asta? spuse întorcându-se spre Kriangsak. Ar fi trebuit să-l vezi, domnule, pe Tombstone la Wonsan. Şi-a făcut datoria cu cinste, ascultă ce-ți spun eu. A condus un atac aerian deasupra Wonsan-ului în timp ce eu zburam în CAP[80] pe deasupra portavionului. Hei, nu-i o afacere prea grozavă să te-nvârteşti aşa, dar totuşi e o slujbă şi asta, nu?! Nu

[80] CAP – Combat Air Patrol

putem fi cu toții aşi ai aerului! spuse şi vocea-i crescu în intensitate.

— Colonele îmi pare rău, spuse Tombstone ridicându-se. Mulțumesc că m-ați primit... Cred c-ar fi mai bine să-l duc înapoi pe navă pe Commander-ul Bayerly.

— La naiba! N-am nevoie de ajutorul tău! strigă Bayerly ridicându-se în grabă şi trântind scaunul. Expresia feței sale congestionate şi plină de ură îl luă pe nepregătite pe Tombstone. M-ai distrus, ticălosule! M-ai distrus! strigă furios Bayerly.

— Uite ce e, Made-It...

— CAG îmi verifică dosarul! Din cauza raportului tău! Ceva investigații, zice omul... dar tu ştii cum se lucrează la Marină, nu-i aşa, Magruder? Toți pentru unul şi unul pentru toți! Cât timp faci parte din rahatul ăla de club al Marinei! Cât timp ai un nume potrivit şi-un unchi amiral care să te-ajute!

— Ține-ți gura! strigă Tombstone cu o voce încordată.

Se părea că toată lumea stătea cu ochii pe ei şi văzu câțiva chelneri îndreptându-se grăbiți spre masa lor.

— Haidem, Bayerly, o să facem o plimbare!

— Pentru băieții din club e bine! Dar dac-ai greşit o dată... doar o dată şi dacă n-ai relații potrivite, bum! Eşti terminat!

— E vreo problemă, domnule? întrebă şeful sălii oprindu-se lângă masa lor.

— Îmi pare rău, spuse Tombstone. Prietenul meu a băut puțin mai mult.

— Pe dracu' am băut prea mult! M-ai distrus, ticălos împuțit! Cum să fii tu erou? Hei! Spune-mi! De ce nu eşti cu noua ta tipă? Ştii tu, blonda aia sexy, de la postul TV... E unul din avantajele de-a fi erou?

Tombstone îl apucă pe Bayerly de umăr strângându-l cu putere. Îl întoarse cu fața spre el privindu-l plin de furie.

— M-am săturat de tine, Bayerly! Hai s-o sfârşim odată!

— Să te ia dracu'! strigă Bayerly încercând să-i tragă un pumn.

Tombstone îl blocă cu brațul stâng şi-apoi îl pocni cu dreapta drept în față. Bayerly căzu pe spate, drept în brațele lui Kriangsak. Împreună cu Magruder, îl aşeză pe Bayerly pe un scaun. Kriangsak facu un semn spre fundul sălii. Tombstone zări doi thailandezi în civil, grăbindu-se către masa lor. Gărzi personale? se întrebă Tombstone. Poate că, într-adevăr, ofițerii superiori thailandezi nu mergeau nicăieri fără o gardă de corp. Se întoarse către chelner, scoțându-şi portofelul din buzunar.

— Îmi pare rău de deranj, domnule, se adresă el chelnerului. O să-l luăm imediat de aici.

Scoase şaizeci de dolari şi-i îndesă în palma chelnerului. O clipă crezu că va fi refuzat, dar banii dispărură în buzunarul chelnerului care spuse zâmbind:

— Nu-i nici o problemă, domnule. Dați-mi voie să vă ajut.

Veniră încă doi chelneri să-i ajute pe oamenii lui Kriangsak. Tombstone se întoarse spre colonel, care tocmai îi dădea nişte instrucțiuni unuia dintre oamenii săi. Acesta şopti ceva şi se grăbi să-i ajungă pe ceilalți din urmă.

— Îmi pare rău că trebuie să plec atât de repede, spuse Tombstone. Dar vreau să-l văd cât mai repede înapoi pe *Jefferson*.

— Dar nu-i nevoie să pleci, prietene. Te rog! spuse colonelul. Am ordonat oamenilor mei să-l ducă pe commander-ul Bayerly înapoi la Sattahip. Vor avea grijă să se întoarcă pe navă.

— Sunteți foarte amabil, colonele.

— Nicidecum. Te rog, ia loc.

— Nu, mulțumesc. Dar chiar trebuie să plec.

Incidentul îl tulburase pe Tombstone. Avea nevoie de aer… şi de o plimbare să-şi poată aduna gândurile.

Kriangsak privi înjur apoi spuse:

— Commander, oamenii mei au plecat deja. Dacă nu vă pot însoți, dați-mi voie să vă pun la dispoziție o locuință, aici, în oraş.

— Colonele, cred că, de fapt, am nevoie de o plimbare, spuse Tombstone ezitând.

Dintr-o dată simțea nevoia să se întâlnească cu Pamela... să-i vorbească. Povestea asta cu eroul de la Wonsan trebuia să se termine! Acum! Spuse:

— E cineva în oraş pe care aş vrea să-l văd.

— N-aş vrea să mă refuzi, commander, spuse Kriangsak zâmbind şi dezvelindu-şi dinții. Să-ți spun ceva. Am nişte treabă la Minister în seara asta... şi poate, am spus poate, o să vorbesc cu cineva despre cererea ta. Cine ştie? Poate îți găsim un loc în avioanele noastre.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse Tombstone şi ochii i se luminară.

— Nu-i nimic. O să vorbesc cu câțiva oameni pe care-i cunosc. Dar spune-mi unde te pot găsi. Aranjez cu un şofer să te ia mai târziu de acolo. Sau, dacă preferi, pot aranja să primeşti o cameră la baza aeriană Don Muang şi anunț eu portavionul. De acord?

— OK, colonele. Ai câştigat, spuse Tombstone neputând să refuze.

— Excelent. Unde ne întâlnim?

— Ei, prietenul meu stă la Dusit Thani. Acolo. Las numele meu la recepție.

— Splendid. E aproape opt. La zece e bine?

— Două ore îmi sunt de ajuns, colonele.

Kriangsak se ridică, plăti consumația şi apoi îi întinse mâna lui Tombstone:

— Atunci pe mai târziu, commander.

— Da. Mulțumesc pentru băutură.

— Oricând, commander. Vorbim mai târziu. Abia aştept.

19h55’ 18 Ianuarie
Parcarea Hotelului Americana

Bayerly încercă să scape din strânsoarea oamenilor care-l căraseră afară din restaurant.

— Mă descurc şi singur! strigă el furios.

Un automobil aştepta cu motorul pornit. Unul din oamenii colonelului Kriangsak deschise portiera şi spuse pe un ton poruncitor:

— Înăuntru!

— Nu merg cu voi, băieți! spuse Bayerly ridicând din nou glasul. Şi luați-vă labele de pe mine!

— Înăuntru! şuieră amenințător un thailandez băgându-i sub nas țeava unui Colt 45.

— Ce-i porcăria asta? Nu puteți să... îngăimă Bayerly.

Ceva îl lovi în moalele capului. Pierzându-şi cunoştința, simți cum e luat pe sus, de mâini şi de picioare şi burduşit pe bancheta din spate. Apoi se făcu întuneric în mintea lui şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 15

20h00’ 18 Ianuarie
Centrul de Comunicaţii, U.S.S. *Thomas Jefersson*

— Washington-ul pe linia unu, amirale! CNO[81]! spuse operatorul întinzându-i telefonul amiralului Magruder.

Amiralul îl apucă strâmbându-se. Cum nu avea idee ce poziție avea să ia Washington-ul, nu prea avea chef de o astfel de conversație. Privi rapid spre cadranul ceasului de pe perete care arăta ora Washington-ului şi spuse:

— Bună dimineața, amirale!

— Mai bine, bună seara acolo unde eşti tu, Tom! se auzi vocea amiralului Fletcher T. Grimes.

Se auzea un fâşâit slab provenit de la cei câțiva sateliți care făceau legătura între Thailanda şi coasta răsăriteană a Statelor Unite. Amiralul Fletcher T. Grimes era şeful Operațiunilor Navale şi reprezenta Marina în Joint Chiefs of Staff[82]. Ministrul secretar de stat al Apărării şi ministrul secretar de stat al Marinei ştiau amândoi că Magruder şi Grimes sunt prieteni vechi şi atunci l-au însărcinat pe acesta din urmă să țină legătura între Magruder şi Preşedinte.

---

81 CNO – Chief of Naval Operations.
82 Joint Chiefs of Staff – Marele Stat Major.

— Cred că ai primit raportul meu, spuse amiralul Magruder.

— Este în fața mea, pe birou. Am discutat azi-dimineață cu Preşedintele. Se pare că iar o să fii în centrul atenției, Tom.

— Înțeleg, domnule.

Bătălia de la Wonsan propulsase Grupul de Luptă al portavionului în atenția publicului, în urmă cu trei luni. Şi acum situația politică din Thailanda se deteriora rapid. Dacă Preşedintele avea de gând să-l protejeze pe cel mai prețios aliat al Statelor Unite în zonă, atunci va trebui să acționeze repede. Ori asta însemna să apeleze din nou la Grupul de Luptă.

— Preşedintele s-a întâlnit ieri cu ambasadorul Thailandei. În mod formal, Bangkok-ul ne-a cerut ajutorul.

— Asta nu se potriveşte cu ceea ce se întâmplă aici. Sună mai degrabă cam aşa:, „Nu vă băgați, ne descurcăm singuri”.

— Tom, câțiva consilieri de-ai Preşedintelui consideră că există unele elemente în armata thailandeză, o fracțiune care pune la cale o lovitură de stat.

— Am auzit şi noi zvonurile astea, spuse amiralul Magruder. Am scris şi în raport.

— Da, am citit, Tom. Consiliul Securității Naționale l-a avertizat pe Preşedinte că o lovitură de stat în Thailanda poate duce acum la o destabilizare majoră în zonă. Nu ne putem permite să lăsăm să se întâmple una ca asta.

— Înțeleg. Care sunt ordinele Preşedintelui?

— Îți vor parveni astăzi, puțin mai târziu, prin satelit. Îți pot spune însă cam cum sună. Sprijiniți guvernul thailandez cu ajutor aerian şi terestru.

— N-o să ajute la nimic dacă thailandezii nu vor coopera cu noi.

— Ne ocupăm de acest aspect în momentul de față.

— Şi n-o s-o scoatem la capăt dacă nu vom avea un scop precis.

— Şi la asta lucrăm. Important e ca ei să ştie că-i ajutăm. Opoziția va încerca să ne împiedice să colaborăm cu guvernul. Mai mult ca sigur că vor face totul ca să ne discrediteze. Instrucțiuni complete ai în ordinul pe care-l vei primi.

— Da, domnule, spuse amiralul Magruder simțind cum i se usucă cerul gurii.

Ordinele care veneau de sus cântăreau mai întotdeauna cât o enciclopedie. Cu destule paragrafe contradictorii şi fără sens, care îi făceau pe comandanți să bâjbâie o groază de timp. Dar măcar amiralul Fletcher era de partea lui.

Grupului de Luptă MEU[83]-6 i-a fost deja transmis ordinul de se alătura CBG[84]-14, continuă amiralul Grimes. Erau în manevre la Singapore, dar acum au pornit spre voi. Sosesc poimâine şi în maximum optsprezece ore vor fi în dispozitiv.

Amiralul Magruder strânse din buze. Dacă Washington-ul trimitea Marina, atunci lucrurile erau foarte serioase. MEU-6, unitatea a şasea a Marinei Expediționare, având în componență patru nave şi aproape două mii de puşcaşi marini, fusese şi la Wonsan înlesnind evacuarea marinarilor americani. Misiunea lor la Bangkok avea să fie foarte clară: protejarea vieții şi bunurilor americanilor din zonă.

— OK, amirale, spuse amiralul Magruder după un moment de gândire. Şi în legătură cu oamenii noştri?

— Cei pierduți lângă U Feng?

— Da, şi cei care nu s-au întors pe navă.

— Tot mai crezi că-i o problemă atât de gravă?

— Există o anume probabilitate, domnule. Nici o dovadă palpabilă, dar e foarte suspect şi se leagă de ceea ce tocmai

83 MEU – Marine Expeditionary Unit

84 CBG – Carrier Battle Group

v-am spus, de posibilitatea ca cineva să încerce să ne discrediteze.

Şi mijlocul cel mai bun este să ne lovească pe neaşteptate şi în forță.

— Un atac terorist?

— Posibil. Mă tem să nu fie şi alte tentative de a sechestra oameni de-ai noştri. Abia mâine dimineață vom şti, după ce se întorc din permisie.

— Ai vreo sugestie?

— Nu putem face mare lucru, amirale, până nu ştim ce au de gând. Am avut o şedință cu ofițerii mei. Am pregătit deja condițiile pentru supravegherea cu raze X. Am anulat permisiile. Mai mult de atât nu pot întreprinde până nu apare o amenințare directă. Ceva la care să putem răspunde.

— Am înțeles, spuse Grimes după un moment de tăcere, în care părea că ar fi cântărit toate posibilitățile. Îți spun eu, Tom, problema e o cârtiță.

— Un spion?

— Probabil că este cineva din structurile birocratice din Bangkok. O să stau de vorbă cu cei de la contrainformații. Între timp dă-i bătaie aşa. Dar să fii gata să-ți foloseşti inițiativa pentru a acorda orice ajutor posibil guvernului legitim thailandez.

— Asta include şi Marina, domnule?

— Înseamnă să faci tot ce crezi de cuviință ca să aperi viețile şi bunurile americanilor, să-ți protejezi oamenii şi să-i sprijini pe aliații noştri din Asia de Sud-Est. Nu-ți pot spune mai mult de-atât.

— E de-ajuns, amirale, zise amiralul Magruder, gândindu-se deja la posibilitățile sale de acțiune.

Marinarii din MEU-6 nu aveau să ajungă decât poimâine, dar amiralul Magruder avea nouăzeci de puşcaşi marini pe *Jefferson*. Putea trimite un pluton la Ambasada Americană din Bangkok pentru a-i întări forțele de securitate şi pentru

a crea o forță mobilă care să pornească în căutarea celor trei dispăruți. Ceva se întâmpla în oraş, iar el voia să fie pregătit pentru o situație critică, de orice natură ar fi fost ea. Spera însă să nu fie deja prea târziu.

20h45' 18 Ianuarie
Hotelul Dusit Thani, Bangkok

Pamela fu surprinsă de telefonul lui Tombstone, dar acceptă să-l vadă imediat. Simțise, din cuvintele lui, că era tulburat şi-şi dăduse seama că ceva nu era în regulă. De când fuseseră împreună în Thonburi, trebuia să recunoască, simțea ceva mai mult pentru Tombstone decât un simplu interes profesional. Nu era dragoste. Nu era gata să meargă atât de departe. Erau cu siguranță însă prieteni şi prietenia era un lucru pe care Pamela îl lua într-adevăr în serios.

— Mă bucur să te văd, Matt, spuse ea când îi deschise uşa. Hai, intră!

Oarecum încurcat, el păşi înăuntru. Era îmbrăcat în haine civile şi avea o expresie care ar fi putut ascunde orice.

— Bună, Pam! Iartă-mă că te-am luat pe nepregătite. Te-am deranjat?

— Deloc.

— Eşti... vreau să spun, băieții din echipă sunt aici?

— Suntem singuri, Matt. Mă uitam prin nişte hârtii. Vrei ceva de băut?

Apartamentul, elegant, avea un mic bar şi un frigider.

— Nu, mulțumesc.

— Ai mâncat? Pot să-i chem pe cei de la room-service.

— Pamela, trebuie să-ți vorbesc, spuse Tombstone şi cuvintele lui părură cântărite cu multă grijă. Despre povestea cu interviul.

— Ce-i cu el?

— Ştiu că nu-i corect faţă de tine şi că ţi-ar putea afecta programul TV. Mă întrebam doar dacă ai destul material ca să-ţi faci serialul fără mine.

— Păi cred şi eu că nu-i cinstit. Ai idee cam cât a costat proiectul ăsta?

— Nu.

— Nici eu. E problema contabililor. Dar va fi pentru mine o problemă dacă dau greş acum. Şi de ce să nu folosesc interviul pe care ţi l-am luat?

— Chestia referitoare la eroul care… felul în care mă prezinţi. Cred că n-o pot face în continuare.

Pamela se enervă, dar se stăpâni. Nu şi-ar fi păstrat postul la televiziune dacă şi-ar fi pierdut cumpătul în faţa unor subiecţi recalcitranţi. Sau în faţa unor prieteni.

— Ia loc, Matt, spuse ea arătându-i canapeaua.

Magruder se aşeză şi ea îi privi chipul cu atenţie, aşezându-se alături.

— Uite ce e, spuse ea după un moment de tăcere. Ai semnat hârtiile prin care interviul a devenit proprietatea noastră. Dar, dacă-mi explici de ce nu vrei…

— E cam greu de explicat.

— Poţi încerca, Matt. De-aia am vrut să fac un interviu cu tine. Pentru că eşti foarte convingător. Această serie TV ar fi putut lua un interviu oricărui gunoi de sub covoarele de la Pentagon, dar tu crezi în Aviaţie şi în misiunea ei. Crezi în aeroportul plutitor aflat acum la Sattahip şi asta răzbate din interviu. Şi vrei ca eu să renunţ la toate astea?

Pamela se încruntă, urmărită de un gând. Poate că era vorba de cenzură!

— Matt, nimeni nu ţi-a dat ideea asta, nu-i aşa? Cineva de la Washington? Unchiul tău?

— Nu, nu unchiul meu, spuse Tombstone scăpând o înjurătură. A fost ideea mea.

— Atunci ce s-a întâmplat, Matt? Vrei să-mi spui?

— Cred că nu prea mă mai simt erou acum, spuse el oftând.

— Erou? Dar ăsta este doar un cuvânt. Ce-ar trebui să simtă un erou?

— Nu ştiu. Oricum, nu că datorează totul unchiului său!

— Aha! facu ea. Cred c-ai pus punctul pe „i”. Crezi că fiind nepotul amiralului drumul tău a fost pavat. Ai fost făcut erou pentru onoare şi carieră, ceva de genul ăsta?

— Nu. Tu m-ai făcut să arăt ca un erou. Unchiul meu a înlesnit unele ocazii.

Începu să vorbească despre Wonsan aşa cum o făcuse şi în timpul interviului. Lupta începuse şi se sfârşise cu repeziciune, fără să fi avut timp să se gândească cum să acționeze ca să ajungă erou. Luptase aşa cum fusese pregătit şi abia după luptă îl încercase un profund sentiment de teamă. Fusese decorat cu Navy Cross pentru că, în primul rând, nu-şi părăsise radaristul grav rănit.

— Dar, nu-ți dai seama? spuse el într-un târziu. Nu-mi făceam decât datoria. Întâmplarea a făcut să fiu eu acela în acele momente.

Tombstone nu o privea pe Pamela, ci fixa tabloul de pe perete. Spuse:

— Nenorocita aia de medalie putea fi câştigată de oricine.

— Dar tu ai fost acela care s-a luptat vitejeşte.

— Prostii! Oricine ar fi putut s-o facă, ar fi făcut-o. Mi-ai spus că te-a surprins faptul că nu sunt un pilot arogant tipic. E adevărat. Nu… mă dau în spectacol. Încerc să fiu reținut. Jumătate din cei de pe navă sunt convinşi că datorez meritele mele unchiului meu, amiralul.

— Mi se pare cam exagerat, Matt.

— Poate, dar nu prea mult, spuse Tombstone şi umbra unui zâmbet îi apăru în colțul gurii.

Ea reflectă o clipă.

— Totuşi caseta trebuie difuzată pe post. Aş putea ca pasajele referitoare la medalie... dar nu asta-i adevărata problemă, nu-i aşa?

— Nu chiar. E toată această aură glorioasă.

— Care ți se cuvine, la urma urmei, spuse Pamela ridicându-se brusc şi punându-şi mâinile pe genunchii lui. Dacă îmi stric reportajul nu-ți ajută la nimic, Matt.

— Nu m-am gândit... să-l strici, spuse el privind în altă parte.

— Ce-i atunci, Matt? Te necăjeşte cineva pe tema eroismului tău? E în legătură cu mine?

El continuă să privească în altă parte, iar ea înțelese.

— Să dea naiba, ce bărbat eşti, Matt! spuse ea. N-am mințit în ceea ce ți-am spus ieri. Nu vreau să te schimbi.

Tombstone se întoarse brusc, atât de aproape că buzele lor mai că se atinseră. Apoi Pamela se cuibări în brațele lui, apropiindu-i fața de-a el. Într-un târziu, ea se desprinse din îmbrățişare murmurând:

— Stai peste noapte, nu-i aşa?

El o privi o vreme drept în ochi, iar Pamela se sperie că o va refuza. El dădu afirmativ din cap şi o sărută din nou. După câteva lungi clipe, el o dădu uşor deoparte, fără romantism, şi se uită la ceas.

— Pot să dau un telefon?

Ea se ridică şi-i făcu loc.

— Bineînțeles! Vezi că e acolo, lângă fereastră.

Tombstone luă receptorul şi vorbi cu centralista hotelului.

— Chemi nava? întrebă Pamela.

— Nu. Sunt liber până mâine dimineață la orele opt. Pe altcineva. Mi-a promis că o să aranjeze un loc pentru mine să stau în Bangkok. Dacă nu-l sun vom fi deranjați de... da? Alo? Vorbiți engleza? Foarte bine. Aici locotenent commander Magruder din Aviația Navală a Statelor Unite.

Cu colonelul Kriangsak, vă rog. Mi-a dat numărul ăsta. Da, aştept.

Pamela îl lăsă să-şi termine convorbirea şi intră în dormitor. Când Magruder deschise uşa, Pamela îl aştepta învăluită în mătăsuri.

23h25' 18 Ianuarie
Hotelul Dusit Thani, Bangkok

Îl trezi un zgomot. Cel puțin aşa crezu Tombstone, că fusese un zgomot, unul din acele clic-uri metalice, ascuțite, pe care le poți auzi în camere străine în puterea nopții. Rămase întins, în întuneric, ascultând. Nimic. Sau poate cineva scăpase ceva pe hol. Nu conta. Oricum trebuia să se ducă la baie. Având grijă să n-o trezească pe Pamela, se desprinse din brațele ei şi apoi coborî din pat.

Pamela. Îi admiră formele grațioase. Aproape de el. Îi văzu sfârcurile sânilor încă umeziți de sărutări. Sânii i se ridicau şi coborau prin ploaia de lumină pe care o cernea luna.

Tombstone se simți oarecum vinovat, căci îşi dădea seama că relațiile dintre ei suferiseră o schimbare fundamentală. Iar el nu-i spusese totul. Nu reuşise. Nu-i mărturisise că un pilot se pierduse în nordul Thailandei împreună cu radaristul său, căci era strict secret şi oricine ar fi spus-o presei ar fi avut de-a face cu amiralul, fie el nepot sau nu.

Durerea pe care o simțea în seara aceea se datora nu numai lui Bayerly, ci şi dispariției lui Batman şi a lui Malibu. Dacă ar fi fost numai acuzațiile lui Bayerly, atunci Tombstone nu ar fi fost chiar atât de marcat.

Dar Batman şi Malibu dispăruseră în misiunea în care trebuia să plece el. Iar el, Magruder, fusese trimis în fața

camerei de luat vederi să facă pe eroul şi să răspundă întrebărilor puse de Pamela Drake.

O dorință sfâşietoare de a-i vorbi Pamelei despre prietenii lui, despre durerea pe care o încerca la gândul dispariției lor, preschimbase relația lui cu ea. Pamela ar fi putut să-l ajute să suporte pierderea ceva mai uşor.

Dar secretul trebuia să rămână secret.

Se ridică din pat, păşind gol, pe covorul moale, spre baie. Când se întoarse, se opri şi se uită la trupul Pamelei, ascuns în penumbră. Era ceva diferit. Un miros nou, o prezență care nu fusese înainte acolo... Înainte de a-şi putea aduna gândurile, prin întuneric se mişcară nişte umbre.

— Cine-i acolo?

Ceva şuieră pe lângă capul său. Tombstone se apleca să apuce un pantof, un scaun, orice ar fi putut fi folosit ca armă.

— *Rah vang*! lătră o voce răguşită în stânga lui.

Tombstone aruncă un scaun în direcția aceea. Apoi se aprinse lumina. Tombstone privi fără să înțeleagă. În dormitor năvăliseră trei bărbați, în haine negre, înarmați cu pistoale automate. Goală în pat, Pamela rămăsese cu mâna pe comutator şi țipa ca din gură de şarpe.

Unul dintre bărbați îl lovi pe Tombstone în ceafa cu crosa pistolului. Tombstone căzu în genunchi. Camera se învârtea ametitor o dată cu el. Lovit a doua oară, se prăbuşi pe covor cu fața plină de sânge. Plin de disperare, încercă să lupte cu întunericul care îl cuprindea... Luptă... luptă... şi-şi pierdu cunoştința...

Capitolul 16

09h45' 19 Ianuarie
Lângă U Feng

Cei din tabără se treziră pe la patru dimineața şi o porniră spre nord. Era atât de întuneric încât Batman abia dacă zărea silueta lui Phya Nin mergând doar la câțiva paşi în fața lui. Karenii îşi croiau drum cu greu prin hățişuri, unul după altul asemenea unui şarpe, cei din capul coloanei nefiind de văzut.

Cerul se lumină într-un târziu, dar soarele încă nu răsări. Când Batman izbuti să zărească împrejurimile abia luminate, începuse să plouă, o burniță cețoasă care îi udă pe toți până la piele.

După socotelile lui Batman, străbătuseră destul drum ca să fi ajuns în Thailanda, dar nu se zărea nici o bornă de graniță şi nici o patrulă. Nici burmaneză, nici thailandeză. Un timp auzise zburând pe sus nişte avioane, dar nu le putu vedea fiind ascunse privirii de plafonul de nori care coborâse deasupra junglei. Avioanele treceau prin zonă după un orar al lor, la un interval de trei, patru minute. Fără îndoială că avioanele Forțelor Aeriene Regale Thailandeze îi căutau. Dar, ascultând atent vuietul motoarelor, înțelese că nu erau Tomcat sau Hornet. Probabil că erau avioane de luptă thailandeze Freedom Fighter F-5.

Într-un târziu, convoiul se opri. Batman se apropie de Malibu, undeva în spate, în timp ce, brusc, karenii se mişcară fantomatic prin vegetația luxuriantă răspândindu-se în toate părțile.

Dintr-o dată, dispărură cu toții.

— Ce dracu' se-ntâmplă? strigă Malibu ridicându-se într-un cot în litiera lui.

— Nu pot să-nțeleg, îi răspunse Batman. Nu mi-a spus nimeni nimic.

Chiar şi Phya Nin dispăruse printre tufele de un verde crud. Câteva clipe, cei doi americani rămaseră singuri-singurei în imensitatea junglei. Avioanele se auzeau acum zburând la mică înălțime, venind dinspre nord, spre sud.

Două umbre răsăriră lângă Batman atât de repede încât el tresări. Nu se obişnuise încă cu felul de a umbla prin junglă al acestor oameni care se mişcau fără zgomot.

— Phya! strigă Batman recunoscând-o pe fată. Ce dracu' se...

— Lasă-l aici pe prietenul tău. Tu vii.

— Uite ce-i, madam, nu ştiu ce dracu' faceți. Dar nu plec nicăieri până nu-mi spui unde mergem. Şi nu-l las singur pe radaristul meu! spuse Batman hotărât.

Phya dădu din cap cu putere, fie că o exaspera atitudinea americanului, fie că nu o înțelegea. Îl trase de mânecă.

— Vino! Vrea colonelul Htai! spuse ea. Apoi arătând spre tovarăşul ei, un luptător voinic, înarmat cu un M-16, reluă: Van stă cu prietenul. Tu vii!

Neavând de ales, îl bătu pe umăr pe Malibu. Spuse cu jumătate de gură:

— Mă întorc.

— Nu te grăbi, omule. Între timp o să mă împrietenesc cu natura!

— Tăceți, vă rog! şopti Phya scrutând împrejurimile.

Batman se despărţi de Malibu şi o urmă pe Phya în sus, pe cărare. Urcară un deal înalt, unul după altul, până când ajunseră într-un luminiş. O grămadă de kareni se aflau prin jur, ascunşi în frunziş, făcuţi una cu pământul. Se opriră lângă colonelul Htai.

— Am ajuns, spuse Htai făcându-i semn eu capul lui Batman.

— Unde? întrebă Batman simţind nesiguranţa şi îngrijorarea celor doi.

Ceva nu era în regulă. Drept răspuns, Htai îi întinse un binoclu vechi, nemţesc. Se lungiră pe burtă şi cercetară locul.

U Feng! Ajunseseră până la urmă! Batman zări tumul de control precum şi barăcile şi magaziile. Valuri de sârmă ghimpată înconjurau baza.

— Care-i problema? întrebă Batman. Am ajuns. E U Feng.

— Soldaţi răi, spuse Phya care cerceta şi ea zona cu un binoclu.

Ce văzuse...?

Batman fixă binoclul pe un grup de oameni şi îi studie câteva clipe. Erau poate treizeci, sau ceva mai mulţi şi umblau de colo, colo prin burniţa ceţoasă. Batman parcă simţi o lovitură în moalele capului. Într-adevăr! Ceva nu era în regulă. De când se afla în Thailanda nu văzuse vreodată un soldat nebărbierit sau îmbrăcat în zdrenţe. Militarii thailandezi erau foarte mândri de ţinuta lor şi se purtau ca atare. Dar trupele astea...

Uniformele lor erau aidoma celor purtate de kareni. Tunici şi pantaloni aparţinând unor armate diverse. Câţiva purtau căşti, alţii pălării de pai, şepci sau berete. Aveau tot felul de arme, dar pistolul-automat AK-47 predomina. Erau arme ruseşti, uşor de recunoscut după încărcătorul lor curbat cu treizeci de cartuşe. Batman clipi surprins şi-şi

luă binoclul de la ochi. Civili? O aşa-zisă miliție? Dar de unde atunci echipamentul militar sovietic?

Înspre nord se auzi un bubuit prin văzduh.

— Ăştia nu sunt soldați thailandezi, spuse Batman. Nu mai înțeleg nimic.

— Nici noi, spuse Htai. Dar nu e bine.

Un avion coborî pe sub nori, la o jumătate de milă spre nord, şi se îndreptă spre pistă.

Batman nu mai avea nevoie de binoclu ca să recunoască silueta zveltă a turbo-jetului cu aripi delta, cu trenul de aterizare scos. Văzuse o mulțime de avioane dintr-astea. Dar, de obicei, le vedea din carlinga Tomcat-ului său.

Un MIG-21. Luă binoclul şi îi cercetă fuzelajul. În mod ciudat îi lipseau obişnuitele stele roşii şi celelalte însemne naționale.

Avionul atinse pista, încetini, iar mica paraşută i se deschise asigurându-i frânarea. Batman privise destul MIG-ul. Da... zări o pată de culoare pe coada avionului. Cineva acoperise însemnele cu vopsea pentru a face avionul de nerecunoscut. Aidoma MIG-urilor care îi atacaseră deasupra graniței în urmă cu două zile. Cine erau? MIG-21 era un avion destul de frecvent în această parte a lumii. Vietnamezii aveau o sută cincizeci, iar India peste şapte sute. Micuțul Bangladesh avea în dotare doar douăsprezece. Republica Populară Chineză îşi construise singură avioanele, acele Shenyang J-7S. Din locul în care se afla, Batman nu-şi putu da seama despre care variantă de MIG putea fi vorba. Un lucru era sigur. Avionul nu aparținea thailandezilor. La dracu'! Nu erau nici burmaneze, pentru că Burma cumpărase avioane de la americani.

Continuă să cerceteze baza. Lângă hangarele uriaşe, zări mai multe avioane aliniate unul lângă altul sub o rețea de camuflaj. Le cercetă câteva clipe să-şi poată face o idee. Erau cel puțin o duzină de MIG-uri.

Ceva mai târziu, un alt bubuit marcă apropierea unui alt avion venind dinspre nord. Cine ocupase U Feng... şi de unde veneau MIG-urile? Oricine ar fi fost în spatele acestei afaceri nu era, în mod sigur, un prieten al thailandezilor.

— La naiba, chiar că-i încurcată rău, Htai, spuse într-un târziu Batman. Cine dracu sunt ăştia?

— Nu ştiu, şopti Htai. Grupul de colo poartă uniforme burmaneze, spuse el arătând cu degetul. Cei din fața turnului de control. Iar cei de lângă baracă ar putea fi din miliție... sau din armata vreunui magnat al drogurilor.

— Ce caută burmanezii aici? întrebă Phya. Atât de departe de cea mai apropiată bază a lor?

— Habar n-am ce se petrece. Dar eu şi cu Malibu nu ne putem duce acolo.

— De acord, spuse Htai. O să mai rămâneți un timp cu noi.

— Omorâm burmanezi? întrebă Phya.

— Nu, spuse Htai pe un ton ferm. Cercetaşii noştri au numărat până acum cel puțin o mie de oameni în tabără şi se pare că mai sunt mulți alții în junglă. Dar poate că prietenii noştri americani ar vrea să se ducă să le transmită ceva din partea noastră, spuse Htai râzând de unul singur de gluma lui nesărată.

Batman nu-i răspunse. Văzuse un lucru care ar fi îngrozit orice pilot din lume. La capătul sudic al aerodromului zărise un vehicul. Pe dispozitivul din spate se găseau trei rachete. Batman recunoscu lansatorul mobil SA-6, codificat de NATO „Gainful”.

Şi pilotul îşi aduse aminte de urmele pe care le descoperise pe malul râului. Cineva adusese în Thailanda un mare număr de lansatoare pe valea râului, traversând apoi jungla. Cu asemenea armament, cu MIG-urile şi cu miile de oameni, invadatorii aveau să fie foarte greu de oprit.

10h00’ 19 Ianuarie
Depozitul, Bangkok

— Te-ai trezit, commander? întrebă o voce din întuneric.

Părea vocea unui tip educat dar fără accent. Thailandez? Tombstone n-ar fi putut să spună. De fapt nici nu avea o experiență prea îndelungată în Orient, pentru a le deosebi accentul.

— Văd că da. Îți acord un minut să te aranjezi puțin.

Vocea adăugă ceva într-o limbă asiatică. Tombstone auzi plescăitul apei, apoi ceva rece şi ud i se lipi de față, o cârpă. Clipi. Acum vedea fețele celor din jur. Fură aprinse câteva lumini şi conurile lor îi scăldară fața. Încet, încet, Tombstone începu să simtă durerea. Îl dureau spatele, brațele, mâinile. Privi în sus şi-şi zări mâinile încătuşate şi lanțul care îl lega de cârligul atârnat de tavan. Picioarele îi erau legate şi băgate într-o găleată de tablă. Nu se putea mişca.

Se afla într-un fel de magazie. Ceasul de pe peretele din fața lui arăta ora zece. Ar fi trebuit să fie la bord de două ore, dar asta nu mai avea importanță. Oricum, nu aici şi nu acum. Şi, desigur, nimeni dintre ai lui nu avea idee unde se afla. În timp ce-şi limpezea gândurile, îi privi pe cei din jurul său. Îl dezbrăcaseră ca să se simtă neajutorat şi vulnerabil.

— Deci! Dacă eşti gata, commander Magruder, vom începe. Mă cam grăbesc şi mă tem că metodele noastre vor fi, dacă e necesar, brutale şi dure.

Cel care îi vorbea păşi în conul de lumină. Arăta ca un chinez. Ochelarii şi părul cărunt îi dădeau înfățişarea unui profesor politicos şi blând, dar sclipirea ochilor săi te îngheța. Purta o cămaşă sport, înflorată, şi pantaloni subțiri. În mâini ținea un baston asemănător cu cele ale polițiştilor, dar nu de lemn ci din metal şi plastic.

Tombstone îşi umezi buzele. Limba îi era umflată şi încărcată şi gâtlejul îi era uscat. Articulă cu greu câteva cuvinte:

— Cine… cine dracu' eşti tu?

— Numele meu e Hsiao Kuoping, cu toate că nu asta e important acum. Importantă este asta! zâmbi Hsiao ridicând mâna şi mângâind capătul bastonului. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, îl lovi peste burtă.

Se auzi un sunet înfundat şi Tombstone simți cum i se contractă muşchii, se smuci şi se răsuci prins de lanțul atârnat de cârligul din tavan. Urletul lui țâşni pe cât de involuntar pe atât de neaşteptat, izvorându-i din gâtlej ca o durere vie.

Hsiao îşi pipăi bastonul. Printre lacrimi, Tombstone zări electrozii de la un capăt al bastonului şi butonul roşu de la celălalt capăt.

— Durere, commander, şuieră Hsiao. Durerea va deveni în curând cel mai important aspect al existenței tale.

Hsiao îl lovi din nou, lăsând capătul bastonului să-i alunece între genunchi. Simțindu-i atingerea, Tombstone se încordă, dar nu mai fu un şoc electric ci doar căldură. Hsiao ridică bastonul încet în sus şi-i atinse testiculele. Tombstone simți o groază mai puternică decât tot ceea ce cunoscuse asemănător în viață. Îl privi pe Hsiao drept în ochi şi ştiu că degetul lui va apăsa butonul roşu. Stomacul i se chirci şi Tombstone se temu că o să leşine.

Hsiao zâmbi:

— Îți promit, commander că în următoarele clipe vei cunoaşte foarte, foarte bine durerea, până când îmi vei spune exact ceea ce vreau să ştiu!

După ceasul din perete, trecuse deja o oră, oră care i se păruse o veşnicie, cu întrebări fără răspuns, punctate de şocuri electrice. Lângă Hsiao mai erau cinci indivizi, unul pe care îl chema Phreng, ceilalți putând fi soldați, deşi erau îmbrăcați în civil. O dată, Hsiao îi numise „ajutoarele

burmaneze”, ceea ce nu explica totuşi prezența lor la Bangkok. După câteva minute, Hsiao îl lăsă pe Tombstone în grija oamenilor săi, el rezumându-se să-i pună întrebări.

În scurt timp, Tombstone nu mai luă în seamă amănuntele, doar durerea şi groaza că era maltratat în mod deliberat, transformat într-o masă de carne vie.

Hsiao îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu cravata sa înflorată.

— Încă o dată, commander. Ştiu că *Jefferson* are şi rachete anti-aeriene şi un sistem de apărare numit Phalanx. Vreau să ştiu dacă aceste sisteme sunt operaționale atât timp cât nava se află în port.

— Du-te dracului! strigă Tombstone muşcându-şi buzele până la sânge şi stâlcind cuvintele.

Aerul era greu, puțea a transpirație, a materii fecale, a urină, a salivă, a sânge, a păr ars şi a groază.

Hsiao îi facu semn lui Phreng:

— Încă o dată!

Tombstone urmări cu ochii injectați cum thailandezul se apropie încet, atingându-i pielea fină a antebrațului cu bastonul electric. Când ecoul gemetelor de durere ale lui Tombstone se stinse, Hsiao dădu din cap cu tristețe:

— Să nu crezi că ajută cuiva că dai dovadă de... atâta noblețe. Informațiile de care am nevoie le-am smuls celor trei oameni de-ai voştri, spuse Hsiao scoțând un carnețel din buzunar. Da, aici. Operatorul de semnale, clasa a treia, Charles R. Bentley. Radaristul de clasa a treia, Frederick K. Paterowski. Marinarul Ernesto Rodriguez. Oamenii ăştia ne-au spus tot ce am vrut să aflăm de la ei. Cunoşteau în amănunțime cum funcționează sistemul de apărare al portavionului. Ştim acum despre parametri operaționali folosiți în căutarea VPS-2 şi regimul de lucru al sistemului Phalanx. Tot ce vreau acum, commander, e să confrunt şi să verific aceste informații. Eşti pilot. Viața ta depinde de modul în care funcționează apărarea navei de fiecare dată

când te întorci pe *Jefferson*. Dacă mă ajuți să verific informațiile îți promit că o să scapi de o mulțime de neplăceri.

Tombstone rămase tăcut. În momentul acela nu mai ştia de ce continua să tacă. „Datoria” şi „apărarea țării” erau două concepte care se estompau în mintea lui ori de câte ori degetul lui Phreng apăsa butonul roşu. Ceea ce era de neînțeles era scopul acelor întrebări.

— Să vorbim despre procedurile de apropiere de navă, commander. Dacă un avion thailandez ar intenționa să aterizeze pe pista portavionului pe cine ar trebui să cheme? Ce ar avea de făcut?

Tăcerea fu întreruptă doar de răsuflarea gâfâită a lui Tombstone. Atâtea întrebări identice... Ticăloşii plănuiau, mai mult ca sigur, un atac împotriva portavionului. Tot ce ştia însă acum era că viețile camarazilor lui atârnau de informațiile pe care voia să le verifice Hsiao. Acesta îi facu un semn lui Phreng, apoi îi luă bastonul şi atinse palma lui Tombstone.

— O să primesc informația pe care o cer, commander! De la tine. Poți să mi-o dai de bunăvoie sau o să ți-o smulg cuvânt cu cuvânt sfâşiindu-ți trupul!

Văzând că pilotul american refuza să-i răspundă, Hsiao dădu calm din cap.

— Poate că n-am procedat bine. Mai avem doi prizonieri, prieteni de-ai tăi. Locotenent commander Bayerly şi... frumoasa ta prietenă... Pamela Drake, spuse Hsiao zâmbind. Vezi, noi... cum se spune? Avem aşii. Nu cred că vrei să-ți torturăm iubita la fel ca şi pe tine...

Cuvintele lui Hsiao erau la fel de dureroase ca şi şocurile electrice ale bastonului. Tombstone se revoltă zbătându-se cu sălbăticie în legăturile sale. Fără rost. Hsiao îi râse în nas. Tombstone ar fi vrut să-l lovească. Făcându-şi vânt şi strângându-şi toată saliva din gura arsă de sete, Tombstone îl scuipă pe Hsiao drept în ochi.

— Să te ia... dracu'...

Hsiao se înnegri de furie. Până acum îşi păstrase cumpătul, dar acum se înfurie cumplit şi începu să-l lovească pe Tombstone peste brațe, peste umeri, peste picioare apăsând de fiecare dată pe butonul roşu. Şi din nou... din nou... Apoi Tombstone, agonizând, se prăbuşi într-o mare de întuneric, leşinând de durere.

Capitolul 17

13h15' 19 Ianuarie
Depozitul, Bangkok

Durerea. Devenise o parte a lui, o parte din chiar existența lui.

Tombstone deschise ochii şi privi împrejur. Se afla într-o cămăruță goală. De tavan atârna un bec chior iar podeaua părea la fel de solidă ca şi pereții.

Stătea întins pe un pat, învelit în pături de armată aspre şi urât mirositoare. Picioarele îi erau sprijinite de nişte perne sărăcăcioase. Nu mai avea cătuşe la mâini. Cei care îl țineau ostatic nu aveau încă de gând să-l omoare.

Îşi aduse aminte supliciul la care fusese supus şi închise ochii. Îi era ruşine de propria sa slăbiciune. Îşi aminti gustul amar al propriei sale frici pe care o încercase atârnând de cârligul de fier. Îşi aminti cum cedase şi cum urlase până când i se uscase gâtlejul.

La sfârşit nici nu mai fusese în stare să scoată un sunet… tresărea doar, masă însângerată de carne, la şocurile electrice produse de bastonul lui Hsiao. Până când se prăbuşise în întuneric.

Luptă cu slăbiciunea şi cu greața din stomac şi reuşi să se dezvelească şi să-şi coboare picioarele goale din pat. Era cât pe-aici să cadă pe podea, cuprins de ameţeală. Respiră de câteva ori adânc şi slăbiciunea cedă, iar gândurile

începură să se limpezească. Rănile, deşi dureroase, nu erau grave. Nişte urme sângerânde la încheietura mâinilor şi la glezne, acolo unde cătuşele îi intraseră în came.

Se temu că adevăratele răni erau în sufletul lui. Genunchii şi mâinile încă îi tremurau şi în stomac simți un gol imens la gândul că tortura va reîncepe.

O grămadă acoperită de zdrențe aflată într-un colț al cămăruței îi atrase atenția. Tremurând, se ridică şi făcu un pas spre ea... Nuuuu!

Lumina becului chior din tavan cădea peste trei cadavre, aruncate lângă perete. Tombstone închise ochii încercând să se întoarcă, dar imaginea trupurilor însângerate şi descărnate îi ardea acum sufletul şi mintea. Îl cuprinse greața şi vomă căzând în genunchi. Într-un târziu, se linişti.

Matthew Magruder nu era un laş. Dimpotrivă. El era doar un pilot al U. S. Navy. Iscusința de a pilota un F-14 şi de a-l aduce înapoi pe *Jefferson* în condiții normale, sau pe vreme rea, să se dueleze cu duşmanul în aer, unul la unul, asta îl deosebea de mulți alți oameni prin profesionalism şi disciplină.

Dar el înfruntase de fiecare dată moartea aflat în carlinga avionului său. Acolo trăia tot timpul cu moartea în suflet... doar o străfulgerare, o clipă de groază şi apoi nimicul fără durere. Privind însă cadavrele acelea simți că are în față o altfel de moarte, deosebită de cea a cavalerilor aerului, uşoară şi eroică. Era o moarte murdară, în singurătate, într-o agonie care, poate, durase o veşnicie...

— Sunt cadavrele camarazilor tăi de pe vas, se auzi în spate vocea cavernoasă a lui Hsiao.

Tombstone se întoarse surprins. Nu auzise când se deschisese uşa.

— Bentley, Paterowski şi Rodriguez. Le-a trebuit o noapte întreagă ca să moară. Aproape de sfârşit îl implorau pe Phreng să-i lase să spună tot ce ştiu. Apoi i-au cerşit moartea...

Tombstone nu îşi putea lua privirea de la cadavrele însângerate. Ce spusese Hsiao mai devreme? „O să-ți smulg cuvânt cu cuvânt sfâşiindu-ți trupul!”.

Hsiao se trase într-o parte şi în cămăruță intră Phreng însoțit de unul dintre burmanezi.

— Luați-l!

Îl târâră cu brutalitate printre lăzile şi cutiile aruncate de-a valma în depozit. Sub cârligul suspendat de tavan, într-un con de lumină, se afla o masă plină de sânge. Tombstone se întrebă dacă nu cumva acolo fuseseră schingiuiți şi ucişi cei trei camarazi ai săi. Îşi scutură capul încercând să-şi limpezească gândurile. În apropiere se aflau două scaune şi, privind într-acolo, avu un şoc. Bayerly era legat de unul dintre ele, având şi cătuşe la mâini. Hsiao îi spusese că şi Bayerly ar fi fost luat prizonier, dar în prima clipă nu-l crezuse. Bayerly era plin de răni însângerate. Avea buzele crăpate şi umflate. Fusese interogat, fără îndoială, în timpul cât Tombstone zăcuse fără cunoştință.

Împins cu brutalitate, Tombstone fu silit să se aşeze pe celălalt scaun.

— De data asta vom încerca altceva, spuse Hsiao.

Făcu un semn. Uşa se deschise şi pe hol se auzi o luptă surdă, apoi intrară doi burmanezi vânjoşi târând o femeie dezbrăcată care încerca să-i lovească.

— Pamela! strigă Tombstone îngrozit că o vedea aici.

— Matt! țipă ea.

Părul ei blond i se învălmăşi pe umeri, când îşi întoarse capul încercând să prindă privirea lui Tombstone.

— Matt! Cine-s ăştia? Ce vor? Matt!

— Întindeți-o pe masă, ordonă scurt Hsiao. Pe spate!

Pamela fu târâtă spre masă şi forțată să se cațere pe ea şi să se întindă eu fața în sus. In timp ce burmanezii îi legau mâinile şi picioarele, Hsiao se întoarse cu fața spre Tombstone şi Bayerly.

— Şi acum, veţi gusta amândoi din ospitalitatea noastră pentru prima oară. O să vă las să priviţi cât de ospitalieri vom fi cu această femeie!

— Ticălosule, las-o în pace! strigă Tombstone. Nu ştie nimic…

— Sunt de acord, spuse Hsiao zâmbind sarcastic. Dar vezi, commander, noi nu-i vom stoarce ei informaţii… ci ţie! adăugă el apropiindu-se şi înfigându-şi degetele în părul Pamelei. Îţi aminteşti ce-au păţit Bentley şi ceilalţi? Cât crezi că ne ia să-i facem acelaşi lucru acestei minunate creaturi? Cât crezi că o să reziste fără să-şi dea sufletul? Cât timp ai să suporţi privindu-ne cum ne ocupăm de ea?

Pamela întoarse capul într-o parte încercând să muşte mâna lui Hsiao. El chicoti amuzat şi îşi retrase mâna.

— Soarta acestei femei e în mâinile dumneavoastră, domnilor! Spuneţi-mi tot ceea ce vreau să ştiu şi vă eliberăm pe toţi trei. Oricare dintre voi doi o poate salva!

Tombstone se topi pe scaun. Simţea cum cătuşele îi muşcau din încheieturile însângerate.

— Ticălosule! N-ai să reuşeşti…!

— Am şi făcut-o deja, commander, spuse Hsiao pocnind din degete şi cerându-i lui Phreng bastonul electric.

— Matt! Să nu le spui nimic! Matt! Matt…!

Urletul ei de durere umplu întreg depozitul o clipă mai târziu, explodând în urechile lui Magruder şi arzându-l ca un fier roşu, aşa cum i se întâmplase când văzuse cadavrele celor trei camarazi ai săi.

— Opreşte-te! Opreşte-te!

— Începem cu procedura de aterizare pe pistele portavionului? întrebă Hsiao ridicând bastonul.

Tombstone dădu din cap, sfâşiat de groază şi furie. Sângele îi zvâcnea în tâmple şi un ciocan îl lovea în moalele capului. Nu putea să îl lase pe Hsiao să o tortureze pe Pamela… dar să le spună ce voiau să ştie…

— Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă! țipă dintr-o data Bayerly ca şi când cineva i-ar fi smuls vorbele cu cleştele. Întrebați-mă pe mine! Vă spun! Tot ce vreți să ştiți! spuse cu o voce sparta şi răguşită.

— Într-adevăr? întrebă Hsiao ridicându-şi privirea uşor surprins. Într-adevăr? repetă părând să cântărească vorbele lui Bayerly.

Tombstone îl privi furios pe Bayerly. Pilotul alunecase pe scaun şi ochii îi erau bulbucați de groază, iar fața era lividă ca de mort.

— Bayerly, nenorocitule… îngăimă Tombstone.

Hsiao dădu ordin unui burmanez să-l elibereze pe Bayerly.

— Vino, spuse Hsiao ajutându-l să se ridice. Mergem undeva unde putem discuta în linişte.

— Şi… ei… bâigui Bayerly.

— Vor fi în siguranță… atât timp cât vei fi un băiat cuminte şi vei coopera cu noi.

Hsiao se întoarse spre oamenii lui şi le strigă ceva repede în thailandeză. Phreng se burzului, lătrând nişte cuvinte de neînțeles. Tocmai pipăia rânjind coapsele Pamelei. Hsiao vorbi iar, neînduplecat. Phreng se împotrivi, dar, în cele din urmă, o dezlegă pe Pamela.

Apoi îl dezlegară şi pe Tombstone. El se gândi că tot ceea ce fusese mai rău trecuse. Dar cu ce preț? Informațiile de care avea nevoie Hsiao erau legate de securitatea portavionului. Ce avea de gând Hsiao? Terorism…? Să pună mâna pe un portavion al Statelor Unite şi să ceară o răscumpărare? Oricare i-ar fi fost planul, însemna moartea a sute, poate mii de camarazi de-ai lui.

În timp ce burmanezii îl târâră în cămăruța lui, îşi dădu seama că trebuia să-i pună în gardă pe cei de pe *Jefferson*. Problema era cum s-o facă! Hsiao nu avea să-l elibereze pe moment. Iar Bayerly îşi pierduse curajul. Tombstone simți că îl cuprinde disperarea şi îi vine să urle, ca atunci când

fusese agățat timp de o oră de cârligul acela din tavan. Oricât își storcea mintea, nu găsea nici o ieșire din toată această afacere împuțită.

16h24' 19 Ianuarie
Doi Chiang Dao, Nordul Thailandei

Karenii o porniseră spre sud, mergând ore înșir, oprindu-se doar din când în când. Batman nu mai știa cât de departe ajunseseră. Fiecare creastă împădurită semănând izbitor cu cea dinainte și cu cea care-i urma. Picioarele și coapsele îl dureau îngrozitor, parcă intrate în agonie. Pe la mijlocul după-amiezii fu cât pe-aci să înțepenească cu totul, așa că se concentră asupra unui singur lucru: să-și pună picioarele unul în fața celuilalt.

În drum, se zăriră semnele unei așezări. Ca și prima oară, karenii se împrăștiară prin junglă de-a lungul urmelor lăsate de roțile unor Jeep-uri.

Trecură apoi pe lângă mai multe sate și traversară o câmpie largă la capătul căreia se zăreau un lan strălucitor de orz.

Ultimul urcuș îi tăie respirația lui Batman, iar Malibu fu nevoit să se dea jos de pe targă și să pornească șchiopătând spre creastă, sprijinit de doi băieți.

Când ajunseră în sfârșit sus, perdeaua de nori se destrăma iar razele soarelui scăldară versantul verzui al muntelui ce se ridica în fața lor. Karenii se opriră în apropierea unui drum desfundat ce șerpuia la poalele muntelui, acolo unde se sfârșea jungla.

— E timpul să ne despărțim, spuse Htai apropiindu-se de Batman. V-am adus cât de departe am putut.

— Hei, așteaptă o clipă! Ai de gând... să ne lași în mijlocul unui ținut necunoscut?

— Urcați drumul. O să găsiți vreun mijloc de transport, spuse Htai arătând spre înainte.

Batman se întoarse şi privi neîncrezător în direcția arătată. Erau mai degrabă nişte urme de jeep decât un drum adevărat. Se întoarse să discute cu Htai şi rămase înmărmurit. Avea în față doar peretele verde al junglei ridicându-se de-a lungul drumului, cu frunze de toate formele foşnind în bătaia vântului. Karenii dispăruseră!

— Htaiii! strigă Batman. Ticălosuleee… Htai!

— Rahat, prietene! spuse Malibu sprijinindu-se într-o creangă şi privind amărât spre junglă. Încep să cred că prea puțin le pasă de compania noastră!

— Da, aşa se pare!

Felul în care karenii dispăruseră dintr-o dată în pădure era foarte ciudat. De ce se temeau?

— Haidem. N-o să stăm toată ziua aici!

Pentru o clipă, Batman fu tentat să o apuce în sens invers, fiind mult mai uşor de mers la vale. Dar Htai îi arătase cealaltă direcție. Habar nu avea care era jocul colonelului Htai, dar poate că era mai bine să-i asculte sfatul. Porniră în sus, urmând drumul şerpuitor pe versantul muntelui, dar, după vreo câteva sute de metri, picioarele lui Batman cedară, iar Malibu şchiopătând şi mormăind de durere, scoase o exclamație de uimire.

În fața lor se deschidea o peşteră de vis. Filtrată printr-o gaură din acoperişul stâncos, lumina soarelui cădea ca o ploaie peste chipul albastru al unui uriaş Buddha sculptat în piatră. Pe pereții peşterii se zăreau multe alte sculpturi, dar Batman fu atras ca de un magnet de uriaşa statuie. Şovăi şi facu un pas înainte. Întreaga scenă părea atât de departe, aşa de ireală şi aşa de nelumească de parcă ar fi fost cu adevărat un vis.

Apoi lumina se stinse şi sculpturile se estompară în întuneric acoperite de umbre.

— *Yoot*! se auzi o voce autoritară. *Yah klihun vahee*!

Se întoarse încet şi zări un grup de thailandezi care îi ameninţau cu nişte M-16.

— Locotenenţii Wayne şi Blake, domnule! spuse Batman ca un automat. Marina Statelor Unite, adăugă gândindu-se că, dacă oamenii nu ştiau o boabă de engleză, şi el şi Malibu puteau da iar de necaz.

Unul dintre soldaţi păru oarecum încurcat, dar mirarea i se preschimbă într-un zâmbet.

— Marina! Sunteţi cam departe de ocean!

Peştera Chiang Dao era loc de pelerinaj, dar de când izbucnise insurecţia nu mai venea nimeni acolo. Doar comandoul thailandez trecea pe acolo în misiuni de patrulare.

Batman trecu cu privirea peste chipul soldatului şi-şi aruncă ochii spre locul unde umbra îl înghiţea pe uriaşul Buddha din piatră. În apropiere se ridica un templu care strălucea prin ploaia solară, albul lui armonizându-se cu azurul cerului. După zile întregi de noroaie, insecte sâcâitoare şi o nesiguranţă ucigătoare, pacea templului şi ecoul civilizaţiei păreau o bucăţică de Rai.

După o oră, Batman şi Malibu se treziră pe locurile din spate ale unui jeep militar care se legăna pe drumul desfundat spre oraşul Chiang Dao. Acolo se afla o misiune guvernamentală de ajutorare a triburilor ce locuiau în munţi. După încă o oră, cei doi se aflau într-un camion al Armatei Regale Thailandeze, îndreptându-se spre Chiang Mai.

Un telefon dat de la misiunea guvernamentală i-a pus în alertă pe cei de pe *Jefferson*.

Când, la câteva ore după lăsarea întunericului, ajunseră pe aeroportul celui de al doilea mare oraş al Thailandei, un elicopter al Marinei Statelor Unite îi aştepta cu motoarele vuind.

După alte două ore, cei doi se aflau din nou pe navă. Văzându-se la bord, Batman se jură că n-o să mai dea în viața lui întâlnire unei stewardese.

18h44' 19 Ianuarie
Depozitul, Bangkok

Când Hsiao termină de dat ultimele ordine, se întunecase deja. Totul era pus la punct iar *Sheng li* atârna de o singură aruncare de zar. Aplecându-se peste biroul său, puse mâna de telefon să-l caute pe Phreng.

— M-ați chemat, generale?

— Da, adu prizonierii.

— Da, domnule, spuse Phreng ezitând şi rânjind apoi. Începem să-i „lucrăm” din nou?

Hsiao simți tonul vocii lui Phreng. Ştia că el o voia pe Pamela şi gândul ăsta îl înfurie. Pentru Hsiao, forța era o unealtă nu un mijloc de a obține plăcere. N-o să-i facă lui Phreng hatârul ăsta… nu încă. Americanii încă mai valorau ceva, poate ca ostatici. Tocmai de aceea nu avea chef să-i tortureze tot timpul. Nici nu mai era nevoie. Bayerly îi dăduse toate informațiile de care avea nevoie.

— Îi laşi în pace, Phreng. Pe toți trei!

— Da, domnule, spuse Phreng şi expresia pofticioasă se topi.

— Fă rost de un camion… un camion de-al armatei, acoperit. Îi luăm de-aici diseară.

— Da, domnule. Şi unde-i ducem?

— La U Feng, spuse Hsiao bătând cu un creion pe hărțile întinse pe masa lui. O să fim plecați din oraş când vor începe serbările!

— Serbările, domnule?

Lui Hsiao i se lumină chipul de un zâmbet:

— La noapte intrăm în faza finală a lui *Sheng li*!

— La noapte?

— Da. Acum spune-i şoferului să-mi aducă maşina.

— Da, domnule. Unde să vă ducă?

— Lumpini, spuse Hsiao punând mâna pe telefon.

Era parcul de pe strada Rama, la mai puțin de două mile distanță de Klong Toey. Îl mai folosise ca loc de întâlnire cu ceilalți membrii ai conspirației.

— Mai am de pus la punct nişte lucruri.

Phreng îl salută şi ieşi. Câteva minute mai târziu, printr-un mesaj cifrat, Hsiao îl informa pe colonelul Kriangsak unde şi când se va întâlni şeful său cu el.

Atacul asupra portavionului trebuia să se desfăşoare rapid, înainte ca americanii să-şi dea seama ce se petrece. Elicopterele erau deja pregătite să pornească spre *Jefferson* de la baza aeriană de la Sattahip.

Capitolul 18

19h10' 19 Ianuarie
Depozitul, Bangkok

Tombstone se trezi cu greu, descoperind că şi Pamela fusese adusă în cămăruța sa. Din fericire, pentru ea, cele trei cadavre dispăruseră. Se mai vedeau însă urme de sânge pe podea.

Celor doi li se dăduseră înapoi toate lucrurile: hainele, portofelul, banii, doar ceasurile şi actele de identitate lipseau. Cei care-i luaseră prizonieri scotociseră în amănunt camera de la hotel luând cu ei tot ceea ce găsiseră. Faptul că li se dăduse voie să se îmbrace era încurajator. Probabil că tot ceea ce fusese mai rău trecuse.

Voiau să-i mute în altă parte, ghici Tombstone. Hsiao plănuia cu siguranță ceva... o lovitură răsunătoare. Tombstone şi Pamela rămâneau ostatici lui în eventualitatea unor negocieri, pentru că Hsiao părea să fie un om care trăgea foloase din orice, oricât de mic.

Apoi Tombstone se gândi la Bayerly. Se înfurie la început, dar se calmă încet, încet. Îi venea greu să-l învinovățească pe Made-It. Nici Tombstone singur nu ştia cât ar mai fi putut rezista acolo fără să facă nimic, în timp ce Pamela era schingiuită. Problema acum nu era că Bayerly cedase nervos, ci cum ar fi putut Tombstone să rezolve situația.

Pamela se apropie de el şi-şi puse mâna pe brațul lui. Strânsoarea caldă a mâinii ei îl uimi.

— Matt? Ce-o să facem?

El se uită înjur fără să-i răspundă, cercetând pereții. Poate că fuseseră lăsați împreună în mod intenționat, pentru a fi spionați fără ca ei să fi ştiut ceva. În pereți puteau fi puse microfoane.

Pamela îl privi cum cerceta pereții şi, încet, el îi atinse urechea. Ea zâmbi făcându-i semn că a înțeles. Fată deşteaptă.

— Nu... ştiu, spuse Tombstone mai mult pentru eventualii ascultători decât pentru ea. Tot ce putem face e să mergem cu ei.

La dracu', aveau nevoie de un plan!

— Ne vor ține ostatici, adăugă Tombstone pe şoptite.

Pamela veni mai aproape. Până când îi atinse obrazul cu părul ei blond. Şopti încet de tot:

— Matt... ştiu că poate ne ascultă... Ce vor?

Întrebarea îl curentă, învălmăşindu-i gândurile. Trezi în el coşmarul întrebărilor puse de Hsiao, care dorea să afle detalii despre apărarea portavionului. Despre procedurile folosite de avioanele prietene la apropierea de navă. Planul lui Hsiao, din ce în ce mai evident, era nemaipomenit de ticălos.

Tombstone întoarse încet capul şi mângâie şuvițele blonde ale Pamelei.

— Au pus la cale un atac împotriva lui *Jefferson*, şopti el.

Pamela îşi schimbă poziția şi, fără să vrea, îl lovi peste răni. Tombstone se strâmbă de durere.

— La asta m-am gândit şi eu. Unul dintre noi trebuie să scape şi să-i anunțe pe cei de pe navă.

— De acord, spuse el. Cât mai curând posibil. Diseară, de exemplu.

Situația părea totuşi fără ieşire. Dacă cei care îi țineau ostatici aveau de gând să-i mute în grabă, mai aveau o

şansă, una foarte mică, dar reală. Şansa de a evada. Cel mai greu era însă să o scoată pe Pamela de acolo şi pe Bayerly, despre care nu mai ştia nimic. Cum putea să-l ajute dacă nu-l mai văzuse deloc? Să îi atace pe oamenii lui Hsiao când veneau să îi scoată de acolo era exclus. Pe Tombstone îl dureau cumplit muşchii şi toate oasele şi îi ardea întreg trupul. Nu s-ar fi putut lupta cu mai mulți indivizi care, pe deasupra, erau înarmați până-n dinți. Poate că ar fi putut încerca ceva, dar în funcție de împrejurări. Mişcându-se rapid, n-ar mai fi luat în seamă durerea.

Se întoarse şi îi şopti Pamelei:

— Cred că au să ne mute în seara asta. O să încercăm atunci. Te ții de mine şi mă urmezi ca o umbră, când ți-oi spune...

Pamela se trase înapoi dând din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încet.

— Poate că n-o să avem de ales, spuse Pamela apropiindu-se de el. Poate că nu ne vor duce împreună. Ce vreau să spun e că... dacă ai vreo şansă, fa-o! OK? Chiar dacă nu sunt în preajmă. Chiar de-ar trebui să mă laşi aici!

Cuvintele ei îl umplură de groază. Îi năvăli în minte imaginea Pamelei răstignită pe masa însângerată. Încercă să se desprindă de ea, dar Pamela îl trase lângă ea.

— Gândeşte-te, Matt! Ai trecut prin atâtea încât arăți dărâmat rău de tot! Dacă îi faci să creadă că eşti foarte slăbit, poate că n-or să mai stea aşa cu ochii pe tine. Dacă poți scăpa, chiar fără mine, fă-o... te rog. Te rog!

Surprins, Tombstone o privi drept în ochi, apoi încuviință. Nu aveau de ales, nu mai aveau ce să-şi spună. Tombstone îşi întoarse privirea spre uşa încuiată pe dinafară şi aşteptă.

19h23' 19 Ianuarie
Sediul Guvernului, Bangkok

Colonelul Kriangsak urcă scările clădirii, îşi arătă legitimația soldaților de gardă şi apoi se grăbi către biroul său, aproape alergând pe coridoarele golite de lume. Sediul guvernului era aproape pustiu, prin birouri aflându-se doar câțiva funcționari care lucrau încă la ora aceea. Lui Kriangsak îi convenea asta de minune pentru că n-ar fi avut chef să dea cuiva socoteală pentru prezența sa.

Venise timpul… timpul! Se îndoise până acum de abilitatea lui Hsiao de apune în aplicare planul *Sheng li*, dar chinezul se arătase la înălțime. Reuşise să smulgă prețioasele informații prizonierilor americani. Şi era timpul să lovească, înainte ca cineva să-şi dea seama de pericolul iminent. După cum îi spusese Hsiao, elicopterele plecaseră deja de la U Feng şi aveau să ajungă la Sattahip în doar două ore. Iar misiunea lui Kriangsak începea înainte ca ele să apară în zonă.

Intră în birou şi ridică telefonul.

— *Savahtdi*! îi spuse grăbit centralistului. Aici colonelul Kriangsak Vajiravudh. Dă-mi legătura cu Sattahip, cu maiorul Chani Silapakom de la Operațiunile Aeriene ale Armatei! Repede!

După câteva minute se auzi o voce în telefon.

— Colonelul Kriangsak? Aici maiorul Chani. Cu ce vă pot…

— Ascultă cu atenție: *Soarele apune peste două sute de ani!*

— *Soarele apune*… spuse maiorul Chani ezitând o clipă. Da, domnule, am înțeles.

— Începi operațiunile conform planului. Piloții tăi au primit ordinele de azi după-amiază?

— Da, domnule, totul e gata.

— Excelent. Respectă instrucțiunile.

Închise telefonul. *Soarele apune peste două sute de ani.* O frază fără sens, dar care era mesajul codificat de Hsiao pentru faza finală a planului *Sheng li*. Se potrivea oricum şi Kriangsak se întrebă dacă nu cumva Hsiao o alesese în mod deliberat.

Bangkok-ul devenise capitala Thailandei în 1782, cu mai mult de două secole în urmă, când primul rege al dinastiei Chakri, dinastie care cârmuia şi azi țara, îşi ridicase cetatea într-un loc unde pe vremea aceea se afla un sat de pescari, pe valea râului Chao Phraya. Şi când noaptea se va termina, atunci soarele va apune cu adevărat peste cei două sute de ani ai dinastiei Chakri. Iar dacă va mai fi nevoie ca regele Bhumibol să rămână pe tron, conducătorii loviturii de stat de sub comanda lui Kriangsak aveau să ia ei o hotărâre în acest sens.

Şi Hsiao, desigur… cu toate că Kriangsak se gândise că în curând va putea să-l țină departe de pârghiile puterii pe generalul chinez sau chiar să-l lichideze.

Hsiao Kuoping era mult mai interesat de traficul de droguri din Triunghiul de Aur decât de un control total al Thailandei. În fața lui Kriangsak se deschideau o mulțime de posibilități ademenitoare, iar el nu avea decât să aleagă.

Acum mai era vorba şi de o ciudată ironie a sorții. În 1981, tatăl lui Kriangsak murise în timpul unei încercări de lovitură de stat numită Rebeliunea Tinerilor Turci. Cei de atunci dăduseră greş pentru că regele nu-şi dăduse acordul… Dar acum avea să fie altfel… Regele va fi nevoit să-l sprijine… sau…

Kriangsak telefonă unui maior din unitățile militare aflate în Bangkok. Apoi îl contactă telefonic pe comandantul garnizoanei din Don Muang. Şi, în sfârşit, îl sună pe un căpitan de la Marele Palat.

Când termină, trupe şi maşini de luptă se puseră în mişcare spre Bangkok.

Dacă Hsiao avea grijă să-şi facă treaba aşa cum trebuia, de data asta nu aveau cum să mai dea greş.

Telefonul sună. Kriangsak îl ridică zâmbind. Foarte bine. Rețeaua telefonică a întregului oraş era moartă. Şi în depărtare se auzeau primele împuşcături şi vaierele unor sirene.

Acum, gândi înfrigurat Kriangsak. Începe acum!

19h31' 19 Ianuarie
Depozitul, Bangkok

Uşa cămăruței se deschise scârțâind. Phreng îşi facu apariția în prag, urmat de doi burmanezi înarmați cu pistoale-mitralieră AK-47.

— Hai, sus! croncăni thailandezul şi îndreptă țeava automatului spre Tombstone. Acum!

— Unde ne duci? întrebă Tombstone cu o voce pierită, ridicându-se foarte încet de pe pat.

— Nu-i treaba ta! Grăbiți-vă!

— El nu poate! strigă Pamela cu o voce tremurândă. L-ați schingiuit…

— Şi o s-o mai facem dacă nu vă mişcați repede, spuse Phreng rânjind sadic. Iar cu tine, madam, să ştii că n-am apucat să termin. Tocmai făcusem cunoştință când am fost întrerupți într-un mod cam nepoliticos, nu?

Amenințați cu pistoalele-mitralieră, cei doi fură scoşi din cămăruță. Afară îi aştepta un camion militar cu motorul duduind. În depărtare se auzeau valurile oceanului. Se aflau deci foarte aproape de țărm. Depozitul era probabil, undeva, prin docuri.

Phreng le facu semn spre camion. Tombstone îşi cântări repede şansele. Phreng şi patru burmanezi, plus şoferul, un individ cu pielea maronie, având mutră de docher. Erau

deci şase oameni, trei înarmați cu pistoale-mitralieră. Mda, şansele nu erau prea mari.

Thailandezul se puse din nou pe lătrat, dând nişte ordine scurte. Doi burmanezi o târâră pe Pamela spre camion forțând-o să urce.

— Lăsați-mă! strigă Pamela zbătându-se.

Îl lovi pe unul dintre burmanezi drept în fluierul piciorului. Omul urlă de durere şi îi dădu drumul. Pamela se întoarse spre celălalt şi începu să-l lovească cu pumnii ei mici.

Phreng privea scena surprins, uitând pentru o clipă de Tombstone.

Asta era ocazia aşteptată de american. Se repezi şi-l pocni în cap pe Phreng cu cotul. Thailandezul căzu lângă roata camionului scăpând arma din mână. Tombstone o înşfacă şi-l lovi pe Phreng în testicule cu genunchiul.

Ceilalți se aruncară la pământ, unul din burmanezi îşi îndreptă pistolul-mitralieră către Tombstone. El se întoarse fulgerător şi apăsă pe trăgaci. Arma lui clănțăni fără oprire sfâşiind tăcerea nopții.

O umbră se mişcă în spatele lui. Phreng încerca să se ridice. Tombstone trase ciuruindu-l din cap şi până în picioare, Phreng se prăbuşi într-o baltă de sânge.

— Pamela?! Unde eşti? Pamela!

Femeia se afla undeva, în față, ținută de un burmanez drept paravan. Tombstone întâlni privirea Pamelei şi citi în ea o nesfârşită groază. În aceeaşi fracțiune de secundă, prelata camionului căzu şi o grămadă de soldați săriră în stradă. În spatele lor, Tombstone îl zări pe Bayerly, care era la fel de îngrozit ca şi Pamela. Tombstone ezită să tragă temându-se să nu-i împuşte pe cei doi. Un thailandez se aruncă spre el deschizând focul. Un soldat thailandez?

Strada se umpluse de soldați care alergau în toate părțile. Izvorau de pretutindeni… Tombstone privi repede în

jur căutând un loc unde să se refugieze, dar nu găsi. Auzi un strigăt de durere. Apoi țipătul Pamelei:

— Fugi, Tombstone… fugi…

Cuvintele ei fură acoperite de zgomotul sec al împuşcăturilor şi de zumzetul gloanțelor care ricoşau în apropierea lui.

Pamela îl încurajase s-o facă. Dacă se lăsa prins acum era ca şi cum ar fi trădat-o.

Trăgând aer în piept, Tombstone o luă la fugă.

Capitolul 19

19h45’ 19 Ianuarie
Cartierul Klong Toey, Bangkok

Întregul Bangkok era cuprins de o panică violentă şi năucitoare, totul în jur părând să explodeze, în timp ce Tombstone încerca să-i explice unui şofer de taxi, speriat de moarte, ce anume vroia de la el.

Tombstone avea necazuri. O ştia. Şoferul *tuck-tuck-ului* nu vorbea aproape deloc engleza şi, în mod evident, voia să o şteargă alăturându-se şuvoiului de vehicule şi oameni care se revărsau dinspre inima oraşului. Tirurile armelor automate răsunau limpede în depărtare şi Tombstone putu zări roşul incandescent al flăcărilor ridicându-se pe sub nori.

Era o încercare de lovitură de stat, gândi Tombstone, una bine pusă la punct. Prezența soldaților în camionul sosit la bârlogul lui Hsiao însemna că generalul chinez avea un rol important în toată afacerea. Şi de aceea, Tombstone nu mai putea avea încredere în nimeni. Soldații mişunau pe străzi. Un transportor blindat M-113 era parcat într-un colț apropiat. Câțiva soldați nervoşi, erau în preajma mitralierei Browning de calibrul 50 montată pe capotă. Mulțimea de civili, aflați dincoace de vehicul, privea cu un amestec de curiozitate şi groază cum se regla tirul. Tombstone se gândi să oprească nişte soldați, să-şi declare identitatea şi să-i

roage să-l lase să folosească una din stațiile lor radio, dar nu îndrăzni. Soldații puteau foarte bine să fie de partea celor care puseseră la cale lovitura de stat.

Îi trecură prin minte şi alte variante. Ar fi putut căuta un telefon public, dar nu avea fise. Prăvăliile aflate de-a lungul străzii aveau cu siguranță telefon, dar erau închise, proprietarii lor plecând în grabă sau ascunzându-se. Iar dacă ar fi spart vreo uşă şi ar fi intrat, Tombstone ar fi fost arestat. Şi se punea întrebarea de partea cui erau autoritățile.

Cel mai bine ar fi fost să ajungă la ambasada americană. Trebuia să o facă grabnic, luând *tuck-tuck-ul* pentru că îi slăbeau puterile.

Dar şoferul nu părea să înțeleagă.

— *Tawee lahng bahee*! țipă el gesticulând nervos atunci când brațul lui Tombstone îi blocă drumul. *Blaho*! *Blaho*!

Disperat, Tombstone îşi puse mâinile pe capota micului vehicul. Uitase toate cuvintele thailandeze pe care le învățase cu atâta grijă. Cum se spunea „Aş vrea să merg la Ambasada Americană”? La naiba! Dacă o mai ținea mult aşa avea să atragă atenția soldaților asupra sa, sau poate a altora care îl căutau. El crezuse că fiecare taximetrist din Bangkok pricepea limba engleză. De ce naiba avusese nenorocul să dea peste unul care nu ştia?

Căută în memorie cuvintele potrivite. *Sathan thut*... asta era.

— American *sathan thut!* spuse.

Care era cuvântul „te rog”?

— *Broad! Broad!*

Şoferul se schimbă la față pentru moment, apoi dădu din cap şovăind. Tombstone intră în vehicul aşezându-se pe scaunul din față.

— *Kawpkun!* spuse el.

Cu motorul păcănind, *tuck-tuck-ul* reintră în trafic, apucă pe o stradă laterală şi apoi o coti spre nord.

20h35’ 19 Ianuarie
Puntea de comandă, U.S.S. *Thomas Jefferson*

Comandantului Stephen Marusko îi plăcea să stea noaptea de veghe ca ofițer de serviciu pe puntea de comandă. Era plăcut mai ales când portavionul se afla ancorat în vreun port. Totuşi, în seara asta, două lucruri spulberaseră rutina de zi cu zi: o bătaie în camera echipajului şi un mic incendiu raportat în urmă cu un ceas, amândouă incidentele fiind de competența sa. Pe punte era o animație continuă. În după-amiaza asta îşi anunțaseră sosirea în dispozitiv patru nave din grupul de luptă MEU-6 şi mai multe elicoptere, Marine Sea Stallion, se aflau pe „acoperiş”. Se mai afla şi un avion-cisternă aparținând portavionului, un KA-6D. Cel de al doilea se pregătea să decoleze pentru a alimenta la orele 21 avioanele aflate în aer.

Fulgere luminoase îi atraseră atenția spre est. Marusko se îndreptă spre pupa navei şi, ducându-şi binoclul la ochi, privi înspre baza navală Sattahip. În urmă cu câteva ore, când acolo se stinseseră toate luminile, Marusko se gândise că poate thailandezii aveau o pană de curent. Cu câteva minute mai târziu, legăturile telefonice cu țărmul se întrerupseseră şi ele. Până acum Marusko nu găsise vreo explicație, dar era posibil să fie vorba doar de o defecțiune tehnică. Îi raportase incidentul căpitanului Fitzgerald, întrucât membrii echipajului aflați pe țărm nu mai puteau să ia legătura cu nava. Dar Marusko nu avea ce să facă altceva decât să stea să privească.

Fulgerele acelea luminoase puteau fi focuri de armă. Marusko se gândi din nou la zvonurile despre o posibilă lovitură de stat, zvonuri care circulau prin Bangkok. Dacă întreruperea legăturilor telefonice şi pana de curent de la baza navală Sattahip făceau parte din plan?

Marusko se hotărî să ia legătura cu Fitzgerald chiar în clipa în care telefonul de pe punte sună scurt. Marinarul de serviciu îl ridică, răspunse şi i-l întinse lui Marusko:

— Domnule, vor cu OOD[85]! ofițerul de punte!

— Mulțumesc, spuse el luând telefonul. Ofițerul de punte!

— Puntea? Aici Paulsen de la controlul traficului. Aşteptăm pe careva la bord în seara asta, domnule?

— Negativ. Ce se întâmplă?

— Am două codițe pe radar. La cinci mile. Zic că sunt elicoptere thailandeze. Nişte Huey.

— Ce vor? întrebă Marusko ridicând din sprâncene.

— O, domnule... cer permisiunea să aterizeze. Folosesc propria noastră frecvență de protocol.

Ciudat. Poate că cei din elicoptere voiau să vorbească urgent cu amiralul Magruder. Se întrebă dacă nu cumva şi asta avea de-a face cu ceea ce se întâmpla pe țărm.

— OK, Chief. Spune-le să coboare şi zi-i lui Air Boss să le facă loc pe pistă!

Am înțeles, domnule. Nu prea cred că putem avea încredere în „şoferii” ăştia locali! chicoti Paulsen.

Marusko închise şi, hotărând că evenimentele erau cel puțin neobişnuite, se pregăti să-l anunțe pe căpitan.

20h36’ 19 Ianuarie
Ambasada Americană, Bangkok

Lui Tombstone îi trebui aproape o oră ca să ajungă la destinație, şoferul *tuck-tuck-ului* fiind teribil de nemulțumit că fusese nevoit să-şi schimbe drumul. Vuietul luptelor se auzea la câteva blocuri mai încolo. Ghinionist, Tombstone nu avea bani la el, nici thailandezi, nici americani şi şoferul,

[85] OOD – Officer of the Deck – ofițerul de serviciu pe punte.

scos din sărite, se repezi la el furios. Cineva puse o mână grea pe umărul lui Tombstone.

Tresărind, el se răsuci şi văzu un marinar american în echipament de camuflaj.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? întrebă marinarul.

Tombstone constată că era un Gunnery Sergeant gata de luptă, înarmat cu o mitralieră M-16.

— Sunt locotenent-commander Magruder, Gunny! spuse Tombstone simțindu-se dintr-o dată foarte obosit şi aproape fără putința de-a mai scoate un cuvânt. Sunt CO[86] al escadrilei VF-95 de pe portavionul *Thomas Jefferson*. Trebuie să iau urgent legătura cu nava.

Puşcaşul marin îi zâmbi. Fața îi strălucea de sudoare.

— Da, domnule. Sunt Gunnery Sergeant George Johnson. Şi eu sunt de pe *Jeff*.

Tombstone încercă să se concentreze.

— Şi… ce faci aici?

Puşcaşul marin îl sprijini şi spuse:

— Bangkok-ul a devenit un iad. Şi vreo mie de turişti americani sunt prinşi în canonada de pe străzi. Haideți. Să intrăm.

Cum şoferul thailandez se luă după ei înjurând şi gesticulând mânios, sergentul strigă unui alt puşcaş marin:

— Palmer! Plăteşte-i cursa!

Ajutat de Johnson, Tombstone pătrunse în interiorul plăcut luminat al ambasadei. Îşi dădu seama dintr-o dată cât de murdar era şi cât de jalnic arăta, simțământul fiindu-i accentuat de luxul dinăuntru. Câțiva servitori thailandezi se îngrămădiseră de-a lungul sălii de marmură să-l privească. Puşcaşii marini ceruseră să se facă linişte.

— Se vede că v-au torturat, domnule, şopti Johnson.

— Trebuie… să vorbesc cu *Jefferson*, murmură Tombstone abia mai stând în picioare.

---

[86] CO – Commanding Officer – ofiţerul comandant

— Aici, comandante! spuse sergentul deschizându-i o uşă pe care se afla scris „Comunicații”.

Înăuntru, câțiva puşcaşi marini şi câțiva civili lucrau la computere şi console radar.

— Avem necazuri cu telefoanele, dar vă putem da legătura prin radio. Imediat.

Câteva clipe mai târziu, Tombstone vorbi cu un ofițer de pe *Jefferson*.

20h38’ 19 Ianuarie
Puntea de Comandă, U.S.S. *Thomas Jefferson*

— Ne sunt duşmani! strigă Marusko ridicând telefonul. Anunțați Cartierul General. Toată lumea la posturile de luptă!

Sirenele navei sunară alarma.

— Controlul radar, aici Puntea! strigă el. I-ai prins?

— Da, domnule, spuse ofițerul de serviciu. Două codițe. Coordonate zero-nouă-cinci acum, nivelul patru-unu-zero-zero yarzi[87]. Viteza unu-trei-cinci mile pe oră.

Marusko se concentră. Elicopterele ar fi putut fi ceea ce pretindeau că sunt. Dar avertismentul lui Tombstone, primit doar cu câteva clipe înainte, îi răsuna în minte. Conducătorii loviturii de stat puseseră ceva la cale împotriva portavionului, folosindu-se de unul sau mai multe elicoptere.

De câțiva ani, asigurarea securității portavionului era una din preocupările permanente ale celor de pe *Jefferson*. Portavioanele erau uriaşe, scumpe şi deosebit de tentante ca țintă. În timpul crizei din Liban, prin anii ’80, s-a acordat o importanță aparte eventualității unui atac din partea

[87] Un yard – 0,9144m.

teroriştilor sirieni care ar fi vizat un portavion american ce patrula în apele Beirut-ului. Washington-ul se temuse atunci de vedete rapide sau torpile umplute ochi cu explozibil şi pilotate de comandouri sinucigaşe. Împotriva unei astfel de posibilități fuseseră montate mitraliere de calibrul 50 la extremitățile punții de zbor, unde servantul stătea în picioare. Acest sistem de apărare fusese denumit „Cruise Druze”.

Un elicopter încărcat cu exploziv sau un comando cu bombe, nu erau în stare să scufunde portavionul, dar ar fi făcut un iad de sânge şi durere.

20h38' 19 Ianuarie
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Elicopterul UH-1 purta însemnele Forțelor Aeriene Regale Thailandeze, dar numai pilotul era thailandez, un ofițer dezertat căruia i se promiseseră mai mulți bani decât ar fi câştigat într-o viață în serviciul guvernului. Majoritatea ofițerilor implicați în lovitura de stat erau nemulțumiți că guvernul îi considerase de-a dreptul proşti şi ineficienți atunci când avuseseră de-a face cu insurecția comunistă din nord. Ca o ironie a sorții, ambele tabere încă îi mai priveau pe americani drept cel mai important şi puternic aliat, de aceea nici una din tabere nu ar fi executat un atac prin surprindere asupra portavionului *Jefferson*.

Dar locotenentul Thran Silatharudah ar fi făcut orice pentru bani. Îl întâlnise pentru prima oară pe colonelul Kriangsak când Thran fusese dus în fața curții marțiale. Forțele Aeriene Regale Thailandeze nu-i prea iubeau pe ofițerii care foloseau avioanele şi elicopterele militare ca să facă contrabandă cu opium la granița cu Laosul. Kriangsak falsificase probele scoțându-l basma curată. Şi apoi îl recrutase pentru *Sheng li*.

Copilotul său era chinez, unul dintre piloții pe care Hsiao Kuoping îi adusese din Burma pentru a participa la *Sheng li.* Thran nu avea idee de ce trebuia să atace portavionul, dar nici nu-i păsa. *Sheng li* nu era cunoscut decât la vârf şi deocamdată planul părea să meargă foarte bine.

Locotenentul Thran împinse manşa înainte şi lăsă elicopterul să zboare cât mai aproape de pământ. Aparatul era un vechi UH-1 transferat în Thailanda la sfârşitul războiului din Vietnam.

În părțile laterale ale fuzelajului avea montate două dispozitive de lansare cu câte douăzeci şi cinci de rachete fiecare.

Undeva, jos, oraşul şi zona bazei navale Sattahip erau cufundate în întuneric, dar se zăreau puncte de foc şi flăcările unor explozii spre nord, unde forțele atentatorilor se luptau cu trupele rămase fidele guvernului. Drept în față, ancorat în golf, *Jefferson* arăta splendid, plin de lumini multicolore.

— Pregătiți rachetele! spuse Thran.

— Rachetele armate, îi răspunse copilotul.

Chiar fără să fie ghidate automat, rachetele erau destul de bune să poată atinge de la o distanță de o milă sau două o țintă atât de mare cum era portavionul.

Ordinele pe care le primise Thran spuneau foarte clar că elicopterul nu trebuia doar să-şi arunce încărcătura la întâmplare spre țintă. Trebuia să ajungă la câteva sute de metri de portavion şi de acolo să tragă drept prin uşile liftului care dădea spre uriaşul hangar al navei.

Acum vedea uşile. Se concentră asupra pupei navei. Celălalt Huey i se alătură în flancul stâng.

Degetul lui Thran pipăi trăgaciul de pe manşă. Dacă ar fi putut să se apropie şi mai mult, la vreo jumătate de milă, rachetele lui ar fi pătruns cu siguranță prin uşile larg deschise.

Se spusese că hangarul va fi plin de avioane, de carburant şi explozibil.

Şi muntele acela de oțel, făcut de mintea şi mâna omului avea să arate minunat atunci când va sări în aer.

20h39' 19 Ianuarie
Tomcat 201, CAP[88], Golful Thailandei

Tomcat 201 era avionul comandantului de escadrilă, dar pentru acest zbor de patrulare se urcase în carlinga lui locotenentul „Nightmare"[89] Marinaro, întrucât aparatul său avea o defecțiune electrică. Nightmare zbura la o altitudine de cincisprezece mii de picioare şi la o distanță de cincizeci de mile sud-vest de Sattahip când radaristul său Mike „Sunny"[90] Crampton, îl chemă prin circuitul intern al avionului.

— Hei, Nightmare? Se pare că s-a împuțit rahatul la *ferma păsărilor!* Tocmai au dat alarma generală!

— Ce-au făcut? întrebă Nightmare decuplând şi cuplând radioul. Căştile îi aduceau în urechi un bâzâit şi murmurul unor voci.

— Cowboy, aici Victor Kilo Unu-Unu! chemă o altă voce. Cowboy, răspunde!

Cowboy era numele de cod al avionului lui de patrulare, iar cel care îl chema era Hawkeye, avionul radar care coordona zborurile deasupra Grupului de Luptă.

— Victor Kilo, aici Cowboy! Care-i problema.

— Cowboy, avem două codițe care se apropie de Homeplate!

---

[88] CAP – Combat Air Patrol
[89] Nightmare – coşmar
[90] Sunny – Însoritul

Urmă o înşiruire de coordonate, de numere şi de indicative de nivel. Contactul ne poate fi ostil. Interceptați şi identificați. Terminat.

— Recepționat, spuse Nightmare trăgând de manşă şi acționând arzătoarele Tomcat-ului. Ne mişcăm!

Spărgând zidul sonic, Tomcat lăsă în urmă un tunet care se rostogoli pe deasupra golfului. La viteza de 1,5 Mach[91] avea nevoie de mai puțin de trei minute ca să-i ajungă din urmă pe atacatorii portavionului.

20h39' 19 Ianuarie
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Vasul american se apropia cu repeziciune de botul elicopterului. Pe ecran, ținta se fixase pe uşile liftului, acum atât de aproape încât Thran distingea siluetele întunecate ale oamenilor contrastând cu lumina galbenă din interiorul hangarului. În timp ce privea, constată însă că lumina se micşora cu repeziciune ajungând doar o fâşie galbenă. Thran îşi dădu seama că uşile se închideau.

— Distanța două mii de metri, spuse încrâncenat.

Era destul de aproape, dar dacă mai aştepta mult, uşile aveau să fie complet închise. Apăsă pe trăgaci şi o grămadă de mingi incandescente, portocalii, trecură vâjâind pe lângă carlinga lui. Un tir rapid de rachete, urmându-şi una alteia în viteză.

Thran ochise bine.

---

[91] 1 Mach – 340 m/s.

20h39’ 19 Ianuarie
Puntea de Comandă, U.S.S. Thomas Jefferson

Căpitanul Fitzgerald urcă pe punte punându-şi vesta de salvare.

— Care-i situaţia, comandante Marusko?

— Două codiţe, identificate ca fiind elicoptere thailandeze, spuse Marusko arătând cu telefonul spre cer. Au fost atenţionaţi, dar tot se apropie. Eu… tocmai s-a primit un telefon de la locotenent commander Magruder.

— Tombstone?

— Da, domnule. De la Ambasada Americană. Se pare că cei ce conduc lovitura de stat vor să ne atace cu elicoptere. Pe baza avertismentului său, am dat alarma generală, dar…

— Trag! se auzi în interfon vocea ofiţerului de la controlul traficului.

Marusko se întoarse şi zări focurile rapide, dârele luminoase ale rachetelor trase asupra navei.

— Preiau comanda Punţii, domnule Marusko, spuse căpitanul Fitzgerald cu o voce calmă, luând telefonul din mâna lui. Aici căpitanul Fitzgerald. Suntem atacaţi! FOC!

20h39’ 19 Ianuarie
Puntea pupa, U.S.S. Thomas *Jefferson*

Caporalul Vince Kennedy îndreptă mitraliera înspre elicopterele care se apropiau ameninţătoare. Nu le putea distinge prea bine cum înaintau aşa, fără lumini, dar zări clar flăcările care ţâşneau când erau trase rachetele.

Auzi ceva mişcare în spatele său; se pregăteau de luptă tunurile automate. Aruncând o privire peste umăr, Vince văzu că sistemul Phalanx, burtos, vopsit tot în alb, intra în funcţiune de unul singur. Ţeava tunului Gatling, de douăzeci de milimetri, cu o încărcătură de şase proiectile,

se roti spre atacatori, apoi se mişcă spre stânga şi spre dreapta, sus şi jos, până când radarul stabili poziția de tragere.

Dându-şi seama că se afla periculos de aproape de linia focului, Kennedy se aruncă pe punte. O clipă mai târziu se auzi bubuitul Phalanx-ului care scuipa câte cincizeci de gloanțe cu uraniu pe secundă. Radarul conducea arma uşor, urmărind țintele.

Ca nişte artificii, rachetele lovite, începură să explodeze la jumătatea drumului dintre elicoptere şi portavion. Din nefericire, elicopterele se apropiaseră prea mult. Primele rachete începură să lovească nava.

20h40' 19 Ianuarie
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Locotenentul Thran văzu înflorind focul exploziilor. O lovitură! Încă una... dar una mult mai aproape de el îi atrase atenția. Răsucindu-se pe scaun, văzu celălalt elicopter, 179, cuprins de flăcări şi făcându-se praf şi pulbere, câteva rachete apucând să se desprindă de fuzelajul zdrobit.

Instinctiv, locotenentul Thran trase de manşă şi mări presiunea motoarelor, scoțând elicopterul din bătaia focului. Nu ştia în mod sigur ce se întâmplase, dar bănui că americanii lansaseră la rândul lor nişte rachete. Cerul nopții era brăzdat de o grămadă de pânze de apă spulberate de pe suprafața oceanului de suflul exploziilor. Ceva greu lovi coada elicopterului dezechilibrându-l.

Deşi tulburat, Thran îl auzi pe copilotul său chinez țipând sălbatic.

20h40' 19 Ianuarie
U.S.S. ***Thomas Jefferson***

Din primul val tras de pe elicoptere, opt rachete loviră portavionul, una după alta, sfâşiindu-i metalul şi aruncând şrapnele încinse spre înaltul cerului.

Uşile liftului numărul trei, care începuseră să se închidă în timp ce sirenele sunau alarma, erau acum întredeschise. Una din rachete explodase în apropiere distrugând mecanismul de închidere. Dacă uşile ar fi rămas larg deschise, pagubele ar fi fost de neimaginat.

O rachetă lovi în plin avionul cisternă KA-6F aflat sus, pe punte. Bucăți incandescente de metal vâjâiră peste punte, marinarii împrăştiindu-se care încotro, încercând să-şi ferească chipurile de căldura care făcea să sfârâie aerul.

Prin noapte, flăcările roşiatice ale exploziilor se învolburară pe deasupra portavionului.

20h40' 19 Ianuarie
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Copilotul lui Thran murise. Puternica lovitură de uraniu trecuse prin bordul elicopterului, sfârtecase piciorul chinezului şi ieşise prin peretele metalic atât de repede încât Thran nici măcar nu simțise şocul. Drept înainte, noaptea devenea incandescentă în timp ce avionul-cisternă ardea pe puntea navei.

După ce-şi scoase aparatul din bătaia focului, Thran coborî până când ajunse la un metru pe deasupra apei. Americanii încetaseră să mai tragă, dar Thran nu-şi putu da seama dacă asta se datora manevrei lui sau faptului că reuşiseră să-l doboare pe 179.

Şi îi mai rămăseseră douăzeci de rachete. Primul lui gând fu să se întoarcă la țărm, misiunea fiind îndeplinită, dar,

fiind atât de aproape de portavion, constată plin de surprindere că pagubele nu erau pe măsura aşteptărilor lui.

Dacă ar fi reuşit să-şi ducă treaba la bun sfârşit, cu siguranță că recompensa avea să fie într-adevăr mare.

20h41' 19 Ianuarie
Tomcat 201, zbor de patrulare, Golful Thailandei

Tomcat-ul lui Marinaro zbura la o altitudine joasă, deasupra apelor de la Sattahip. Pilotul zărise flăcările rachetelor trase de pe elicoptere, apoi exploziile şi răspunsul lui Phalanx. Unul dintre elicoptere se îndoise ca o foiță de aluminiu şi se prăbuşise într-o mare de flăcări.

Şi apoi rachetele loviseră puntea navei! La naiba!

Cel de al doilea elicopter zbura acum la suprafața oceanului, manevrând înspre direcția sud, parcă pregătindu-se să atace din nou.

Marinaro n-avea timp să ceară instrucțiuni de pe *Jefferson*. Poate că reuşiseră să-l repereze pe radar pe inamic, sau poate că tirul lui distrusese sistemul de apărare al navei. Iar el nu avea destul timp să-l prindă pe radarul său. În doar câteva secunde elicopterul avea să lanseze un nou val de rachete.

Dar Marinaro ar mai fi putut întreprinde ceva.

20h41' 19 Ianuarie
Elicopterul 163 RTAF, Sattahip

Thran se afla la mai puțin de opt sute de metri de portavionul american care se ridica din ocean asemenea unei uriaşe stânci de oțel. Putea vedea uşa liftului rămasă întredeschisă. Un val întreg de rachete aveau să lovească punctul vital al navei provocând acel minunat foc de artificii

pe care Hsiao şi-l dorea atât de mult. Degetul lui Thran se apropie de trăgaci.

Lovitura fu atât de puternică încât elicopterul începu să se rotească ameţitor. Thran văzu, într-o fracţiune de secundă, cum motoarele iau foc arzând ca doi sori gemeni şi o cascadă de apă care se înălţă din ocean în clipa în care elicopterul se prăbuşi în valuri.

Încercând să-şi ţină aparatul sub control, Thran muri, pe când elicopterul se scufunda în adâncuri.

Capitolul 20

06h30’ 20 Ianuarie
Elicopterul UH-18 Hardwire 847, Sattahip

Tombstone se aplecă înspre locul pilotului ca să vadă mai bine prin cupola elicopterului. Purta o vestă de salvare şi avea o cască pe cap, ele împiedicându-l să se mişte în voie în spaţiul strâmt din elicopter.

Fusese trezit de sergentul Johnson. Câţiva oameni înarmaţi atacaseră porţile ambasadei la primele ore devastându-le. Fuseseră însă respinşi de tirul susţinut al puşcaşilor marini. Unul dintre rebeli primise un pumn de gloanţe drept în piept, iar un altul avea umărul plin de sânge. Acum, amândoi gemeau trântiţi pe nişte tărgi, undeva în spate.

Tombstone era nerăbdător să ajungă pe *Jefferson.* Încă mai simţea arsuri când i se frecau hainele de corp, dar de vreo câteva ceasuri se simţea mult mai bine. Peste noapte dormise direct pe podea atât de adânc încât nici măcar nu auzise canonada de afară.

— Aici Hardwire opt-patru-şapte! Cerem permisiunea de a ateriza! Avem un caz special la bord! Vă rog, răspundeţi.

Pilotul privi peste umăr şi îl anunţă pe Tombstone că cei de pe navă aprobaseră aterizarea pe punte.

Pe suprafaţa oceanului, soarele vioi al dimineţii arunca săgeţi de foc. Tombstone zărea acum portavionul la două

mile în față. Nava era îndreptată cu prora spre sud arătând ca o lance lucitoare pe valuri. Focurile despre care auzise Tombstone vorbindu-se se stinseseră. Era însă o mare de fum care se ridica încet, o pată neagră şi densă pe cerul azuriu.

— Merge cu douăsprezece noduri, spuse pilotul. Ia uitați-vă la norul ăla de fum! Ce dracu' s-o fi întâmplat acolo jos?

— Mi-au spus la ambasadă că i-ar fi atacat cu rachete, spuse Tombstone. Cred că au ridicat ancora în trei secunde!

— Şi noi am avut parte de o grămadă de porcării la ambasadă cu rebelii ăia! zise pilotul.

Elicopterul ateriză câteva minute mai târziu şi Tombstone coborî pe punte clătinându-se. Un vânt puternic şuiera pe deasupra portavionului îndepărtând fumul înecăcios. Difuzoarele urlară:

— Atențiune! Atențiune! Începe „FOD walkdown"[92] verificarea generală!

Şiruri lungi de marinari echipați fie în salopete, fie în veste colorate-cod, umăr la umăr, începură să şerpuiască pe puntea de zbor scotocind fiecare cotlon în căutarea bucăților de metal, şuruburilor şi altor obiecte dislocate de explozii şi care ar fi putut pătrunde în turbinele avioanelor deteriorându-le.

Tombstone se întrebă ce oare se punea la cale şi se grăbi să traverseze pista către insulă.

— Stoney! Hei... Stoney!

Se întoarse şi scoase o exclamație de surpriză, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În fața lui era chiar Batman!

— Fi-r-ai să...! Batman... De unde-ai apărut?

[92] FOD walkdown – Foreign Object Damage.

— CAG mi-a permis să cobor şi să te întâmpin în mod oficial!

— Nu mai spune! Idiotule! Când te-ai întors? Unde-i Malibu? Ce s-a întâmplat cu voi?

— Ne-am întors ieri la bord, datorită curtoaziei pe care-a manifestat-o faţă de noi armata thailandeză şi... a unor tipi a-ntâia din junglă, spuse Batman tuşind. Malibu e la infirmerie. Nimic rău, doar o gleznă scrântită. La celelalte întrebări o să-ţi răspund mai încolo!

— De ce? Ce se întâmplă?

— Nimic, doar că vreun milion de oameni vor să te întrebe pe tine! Începând cu unchiul tău, amiralul şi sfârşind cu întreg serviciul de informaţii. Hai că te-aşteaptă cu toţii sus în CVIC!

— Înseamnă că trebuie s-o ştergem într-acolo, spuse Tombstone care de-abia aşteptase să facă un duş şi să-şi schimbe uniforma.

Se părea însă că mai avea de aşteptat. Istovit, începu să urce spre nivelul 0–9.

08h30’ 20 Ianuarie
La nord de Phhsanuloc, Thailanda Centrală

Părăsiseră drumul la primele ore ale dimineţii. Pamela şi Bayerly erau duşi într-un camion acoperit cu o prelată. Când se opriră, Pamela se întrebă dacă nu cumva vor fi împuşcaţi. Apoi soldaţii îi împinseră jos din camion şi îi îmbrânciră spre un drumeag care părăsea drumul principal afundându-se în junglă. De jur împrejur era o vegetaţie luxuriantă. Pamela zări o mulţime de soldaţi alergând de colo, colo sau odihnindu-se pe sub copaci.

Trebuie să fie baza principală a rebelilor se gândi ea. Fiind nu departe de Bangkok, dar la o distanţă apreciabilă de graniţa de nord, Pamela se gândi că aria insurecţiei

comuniste era mult mai largă decât se ştia în mod oficial. Soldaţii din jur erau mai toţi adolescenţi, înarmaţi cu mitraliere americane şi cu arhicunoscutele pistoale mitralieră AK-47. Nu arătau nemaipomenit. Unii dintre ei râdeau şi glumeau, dar cei mai mulţi păreau speriaţi. Dar toţi aveau un aer încrâncenat şi păreau că aşteaptă ceva cu înfrigurare.

Cei doi americani fură înghesuiţi într-o cuşcă din bambus. Erau lipiţi unul lângă altul fără să poată sta în picioare. Un thailandez rânji dispreţuitor şi ferecă poarta cuştii, împungându-i printre zăbrele cu ţeava automatului său. Apoi îi lăsă singuri.

Nimeni din tabără nu părea să le dea vreo atenţie, dar Pamela îşi spuse că, dacă ar fi încercat să evadeze, ar fi fost ucişi cât ai clipi. Era îngrijorată din cauza lui Bayerly. Era sfârşit cu totul; nu vorbea şi era plin de răni.

— Commander Bayerly? şopti Pamela încercând să-şi aducă aminte care îi era porecla. Îşi aminti şi reluă: Made-It, cum te simţi?

Privirea pe care i-o aruncă Bayerly era plină de durere şi groază.

— Ascultă-mă, commander, continuă Pamela văzând că nu primeşte nici un răspuns. N-are rost să te înverşunezi împotriva mea acum. Suntem amândoi în iad şi aş vrea să ştii că rămânem împreună!

— Nu prea ai multe de făcut în situaţia asta, mormăi Bayerly distant şi învins.

— Poate că nu. Dar cel puţin să vedem ce şanse am avea.

— Şanse? întrebă încet Bayerly, cuvântul având pentru el un gust amar.

— Oricum, ce-i cu tine? întrebă Pamela exasperată. Ar trebui să ne gândim cum putem scăpa de aici!

— Eşti invitata mea! rânji Bayerly. Sunt doar câteva sute de metri până la hotel, spuse el arătând cu capul spre uşa ferecată a cuştii din bambus.

Pamela nu se putea baza pe Bayerly în starea în care se afla. Dar ea avea un talent deosebit de a întreține o conversație şi de a-i cuceri pe oameni, chiar dacă aceştia nu voiau să vorbească. Se folosise de talentul ăsta de-a lungul întregii sale cariere de reporter. Tot secretul era să-l faci mai întâi pe celălalt să se simtă bine cu tine, să fie convins că eşti de partea lui şi apoi să-l faci să vorbească despre sine. Era poate pură teorie, dar situația era mult prea disperată ca să n-o încerce din nou.

— De când îl cunoşti pe Tombstone? întrebă ea.

— Poate de un an, spuse Bayerly strângând din umeri. De când am venit pe *Jefferson*.

— E prieten cu tine?

— Cine? Hotdog-ul ăla? În nici un caz!

— De ce vorbeşti aşa despre el?

Bayerly zâmbi şters şi Pamela ştiu că îi străpunsese platoşa exterioară.

— Se dă în spectacol, spuse Bayerly. Unul care întotdeauna face câte ceva ieşit din comun... şi ține morțiş ca toți ceilalți s-o afle.

— Nu seamănă cu omul pe care-l cunosc eu. Mi s-a părut mai degrabă rezervat, zâmbi Pamela. Pentru un pilot, cel puțin.

Bayerly nu-i răspunse şi Pamela se temu că-l scăpase din mână.

— Mda, cred că tipul e OK, spuse Bayerly într-un târziu. Câțiva băieți i-au făcut zile fripte că are un unchi amiral, dar cred că tipul nu i-a luat în serios. Nu chiar.

— De ce nu-ți place?

— Ei... nu ştiu, spuse Bayerly privind-o țintă. Ştiu că sună cam ciudat, dar cred că e din cauza atenției de care a început să se bucure după bătălia de la Wonsan, spuse Bayerly întorcându-şi privirea spre pădure.

— Ce-i rău în asta?

— Ei, ştii... Cred că-s invidios pentru că i-au dat Navy Cross şi pentru că l-au considerat un erou şi toate astea...

— Chiar eşti?

— Nu ştiu, oftă Bayerly. Nu chiar invidios, cred. Tombstone a câştigat medalia aia pentru că a condus lupta deasupra Wonsan-ului. În timp ce eu făceam zboruri de patrulare deasupra navei.

— El s-a bucurat de glorie iar tu nu. Nu-i aşa?

— Rahat! N-a făcut ceva nemaipomenit pe care ceilalți băieți să nu-l poată face!

— De acord. Atunci care-i problema?

— Cred sincer, domnişoară Drake, că problema-i cu mine, spuse Bayerly după o lungă pauză. Nu cu el!

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

Bayerly o privi pe Pamela printre gene vreme îndelungată.

— De ce nu? Dar dacă eşti în căutarea unui subiect de zile mari nu prea cred c-o să poți transmite în direct toată povestea asta!

— Aş vrea să ştiu, Made-It. Cu adevărat, şopti Pamela punându-şi mâna pe genunchiul său.

— Bine, spuse Bayerly privind înaltă parte, ca şi când n-ar fi fost în stare să-i suporte privirea. Anul trecut mă aflam la Washington DC. Tocmai terminasem un zbor de patrulare deasupra navei *America.* Eram ofițer-comandant al uneia dintre escadrilele ei, zise Bayerly zâmbind ironic. Domnişoară Drake, mă aflam în drum spre Culmile Succesului. Un zbor ca ofițer-comandant de escadrilă... şi-apoi o lovitură de la Pentagon. Ştii ce înseamnă asta pentr-un pilot?

Pamela dădu din cap că înțelege.

— Înseamnă putere... continuă Bayerly. Comanda... toate drumurile mele duceau către un portavion care avea să fie sub comanda mea într-o bună zi!

— Sună frumos!

— Suna. Făceam parte din anturajul amiralului Fitzroy. Cariera mea era promițătoare.

— Ce s-a întâmplat?

— O fată. Sharyl Fitzroy.

— Doar nu…

— Ba da. Ca de obicei, fata amiralului. Nu cred că lui îi plăcea că fiică-sa se întâlnea c-un subaltern, dar Sharyl era o fire independentă, ştii… Oricum, eu aveam o carieră care promitea, mă rog, chestii dintr-astea. Apoi, într-o seară, am dus-o la Centrul Kennedy. Îi plăcea opera. Era o reprezentație cu Boema…

Bayerly tăcu un timp. Pamela aşteptă în linişte. Apoi, tuşind, Bayerly continuă:

— După aia am făcut o plimbare pe clar de lună, pe Potomac. O plimbare şi toate alea… Am fost… atacați. Punkişti şi „capete rase”. Washington… Washington-ul se află pe primul loc la rata criminalității, ştiai?

Pamela dădu din cap că nu. Bayerly continuă scrâşnind din dinți:

Erau trei tipi. M-au trântit la pământ, mi-au luat portofelul. Unul a înşfăcat-o pe Sharyl… a târât-o până la o camionetă aflată în apropiere…

Pamela tresări. Bayerly plângea sughițând. Ea îi spuse şoptit:

Nu cred că puteai face ceva.

— N-ar fi trebuit s-o iau eu mine… Într-un loc pustiu, departe de străzile populate, la ora aceea… N-am gândit corect, cel puțin aşa mi-a spus amiralul mai târziu, spuse Bayerly încleştându-şi pumnii. La dracu’! Eu eram acolo, trântit pe pământ, rugându-mă pentru viața mea, în timp ce ei… În timp ce ei… strigă Bayerly oprindu-se să-şi tragă sufletul. Unul din ei a tras în mine. Glonțul mi-a zgâriat doar tâmpla dar cred că, fiind întuneric şi sângele şiroindu-mi pe față, tipii au crezut că-s mort. M-au lăsat

acolo. Pe ea au dus-o în camionetă, au violat-o şi-au ucis-o. Poliţia ne-a găsit a doua zi…

— Dar erai rănit! Oricum nu puteai face nimic.

Poate, spuse Bayerly cuprins de amărăciune. M-am prefăcut că-s mort şi n-am făcut nici o mişcare. Un sunet n-am scos… Am crezut… am crezut c-o să-i dea drumul după aia, dar ei au omorât-o. Aşa că am fost luat drept laş.

— Nu înţeleg. De ce?

Bayerly o privi lung de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu glumeşte cumva.

— Aşa e la aviaţie. Amiralul Fitzroy şi-a pierdut unica fiică, iar eu… am fost dobitocul care făcea pe mortul atunci când tipii îi făceau felul. M-au transferat rapid după toată povestea asta. Altfel cred că însuşi amiralul m-ar fi împuşcat, spuse Bayerly frecându-şi mustaţa. Dar se aflase deja. Omul ăsta ajunsese la cel mai înalt nivel în aviaţie, înţelegi? Avea foarte multă putere. Nu putea face nimic oficial. Am fost chiar numit comandant al unei escadrile pe *Jefferson*. Nu putea fi degradat un ofiţer-comandant fără motiv. Dar era al naibii de clar că trebuia să-mi iau gândul de la cariera mea. Mi-am dat seama de asta în timpul luptelor de la Wonsan. Întreaga mea escadrilă era garată pe linie moartă în timp ce băieţii lui Magruder dădeau piept cu MIG-urile. Tu… trebuie să înţelegi, domnişoară Drake. Un pilot de la Aviaţia Marinei se pregăteşte toată viaţa pentru a se înfrunta cu MIG-urile, să lupte faţă-n faţă cu ele. Mulţi n-au avut şansa asta. Şi nici eu.

— Crezi că amiralul Magruder a făcut-o intenţionat? Că l-a ales pe nepotul său în locul tău?

Se lăsă tăcere. Apoi Bayerly spuse cuprins de nesiguranţă:

— Nu ştiu. Poate că nu. Dar atunci aşa părea. Şi ceva… ceva s-a întâmplat cu câteva zile în urmă în timpul zborului deasupra graniţei burmaneze. Am făcut un lucru prostesc. N-ar fi trebuit. Şeful cel mare s-a năpustit asupra mea. Şi

m-a pus pe liber. De parcă... de parcă ticăloşii au aşteptat tot timpul s-o încurc. Cam tâmpit nu? zise Bayerly privind-o pe Pamela drept în ochi. Ceea ce-i mai rău e că aveau dreptate. Cu toții... Mi-au cedat nervii. Poate că am pus nava în pericol, prietenii... mi i-am pierdut, adăugă Bayerly privind spre hățişul verde. Dar poate că nu mi-au fost niciodată prieteni.

Pamela îl privi lung fără să-i spună nimic. Apoi îl întrebă:

— Made-It, atunci, în depozit, de asta le-ai spus oamenilor lui Hsiao? Nu-i aşa?

— Ce vrei să zici cu asta?

Pamela se gândea că Bayerly reacționase astfel pentru că, văzând cum e torturată ea, îşi amintise de Sharyl Fitzroy. Dar acum părea atât de nenorocit! Poate că nu era cazul să-i scormonească sufletul.

— N-are importanță, spuse ea. Made-It, şopti apropiindu-se de el. Strânge-mă...

Cu teamă, dar tandru, el îşi petrecu brațul pe după umerii Pamelei.

Spre prânz, ea încă mai credea că vor rămâne în tabără cel puțin o zi, dar, cam într-o oră, sosiră o mulțime de soldați în jeep-uri. Începură cu toții să-şi strângă echipamentul şi armele.

Apoi, Pamela şi Bayerly, aruncați într-un camion, îşi reluară drumul spre nord.

10h12' 20 Ianuarie
Puntea pupa, U.S.S. *Thomas Jefferson*

Tombstone stătea sprijinit de balustradă şi privea oceanul. Undeva, jos, valurile se agitau înspumate, rostogolindu-se undeva spre marginea orizontului. Deasupra, cerul era senin, de un albastru pur. În aer plutea un miros greu de cauciuc ars, plastic şi vopsea. Se pare că

întreg echipajul ieşise la şmotru, încercând să-i redea portavionului strălucirea dinaintea atacului.

Raportul lui fusese scurt şi concis, preliminariile lui terminându-se repede. Totul stătuse sub semnul rutinei şi al automatismului. O relatare a celor întâmplate la hotel şi apoi în Klong Toey. Menționase şi trădarea lui Bayerly, deşi o făcuse cu mare neplăcere. Totuşi fusese un act de trădare. Dacă informațiile care îi serviseră lui Hsiao să atace portavionul veneau de la el sau de la cei trei marinari care fuseseră ucişi în chip bestial era greu de stabilit. La urma urmei, Bayerly îi confirmase lui Hsiao informațiile de care avea nevoie şi îi dăduse poate chiar detalii pe care cei trei nu aveau de unde să le cunoască.

Şefii hotărâseră să-l închidă pe Made-It, dacă avea să mai fie găsit vreodată. Să-l închidă... pentru ce? Pentru că încercase să-i oprească pe oamenii lui Hsiao s-o tortureze pe Pamela? Gândul la ceea ce ar fi putut păți fata îl făcu să se cutremure.

Acum, Tombstone se simțea de parcă descoperise o nouă lege a firii. Îi părăsise pe Bayerly şi Pamela şi o luase la fugă spre portavion, căci de fapt el fugea ca să scape, lăsându-i în mâinile ticăloşilor. O faptă nedemnă de un erou.

Îşi desfăcu încet buzunarul de la piept în care se afla o bucățică de metal, asemenea unui ban. Scoase medalia pe care tocmai o luase din valiza lui din cabină cu câteva clipe în urmă.

Navy Cross. O ținu în palmă. Panglica colorată în albastru şi alb lucea în bătaia soarelui. Degetele lui Tombstone se strânseră pumn.

Nu, nu era un erou. Tombstone o ştia, o ştiau toate oasele trupului său, şi toate medaliile, şi toate interviurile de televiziune din lume n-ar fi reuşit să facă din el un erou. Eroi erau cei ca tatăl său care-şi pierduse viața încercând să arunce în aer un pod din Hanoi.

Îşi aminti ceea ce simțise în lupta de la Wonsan. O mare parte din timp gândise intens, dar în rest fusese speriat de moarte. Să aterizezi cu un avion avariat şi cu radaristul grav rănit pe un portavion. La dracu', ce altceva ar fi putut face?

Privi din nou medalia. Dacă aceasta n-ar fi fost răsplata tâmpeniei eroului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Tombstone ar fi zburat în recunoaştere la U Feng şi nu Batman. El ar fi rătăcit prin junglă, iar Pamela n-ar fi ajuns niciodată în mâinile lui Hsiao.

Desfăcu pumnul şi-şi privi din nou medalia. Aproape... aproape c-ar fi vrut s-o arunce în valuri. Însă ceva îl oprea. N-ar fi ajutat la nimic. Pamela şi Bayerly dispăruseră iar el nu putea face mai nimic. Asta de fapt îl chinuia cel mai tare. Să-i cauți pe străzile întortocheate ale Bangkok-ului era o treabă pentru poliția thailandeză nu pentru Marina Statelor Unite.

Tresări şi-şi privi ceasul. Trecuse aproape un sfert de oră şi trebuia să participe la o operativă cu toate departamentele, la ora zece şi jumătate. Abia dacă avea timp să ajungă la Centrul de Informații. Îşi băgă medalia în buzunar, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre insulă.

Capitolul 21

10h45' 20 Ianuarie
CVIC, U.S.S. *Thomas Jefferson*

— Domnilor, spuse amiralul Magruder, considerăm acest atac un act de război. Forțe necunoscute, dar care e posibil să acționeze împreună cu gherilele comuniste thailandeze, au atacat portavionul nostru.

În sală era linişte, din când în când, auzindu-se însă cum se foiesc oamenii pe locurile lor. Din cauza mulțimii scaunelor sala avea aspectul unei săli de clasă. Erau prezenți toți şefii de departament, ofițerii-comandanți ai escadrilelor şi toți ofițerii superiori. În sală nu erau camere de luat vederi, dar era folosită o cameră video pentru a înregistra întreaga discuție. În spatele amiralului Magruder, care stătea pe podium, era o hartă imensă a Thailandei.

Tombstone se aşeză mai bine pe scaun, ascultându-l cu atenție pe unchiul său. Amiralul Magruder arăta îmbătrânit. Poate că-l apăsa răspunderea care căzuse pe umerii săi de când avusese loc lupta de la Wonsan. Acum, ca şi atunci, pacea sau războiul, viața şi moartea oamenilor de pe *Jefferson,* depindeau de hotărârile sale.

Amiralul cercetă chipurile celor prezenți, apoi continuă pe un ton egal, studiindu-şi notițele:

— Am aici rapoartele de la comandantul navei, CAG şi de la Controlul Avariilor. Pe scurt, puntea a suferit în mică

măsură de pe urma atacului. Reparațiile la mecanismul de acroşare al avioanelor s-au încheiat. Peste două ore vor putea fi reluate toate operațiunile pe pistă. Liftul trei se pare că nu va mai funcționa până când ne reîntoarcem în port, dar le vom putea folosi pe celelalte. Pierderile noastre: trei avioane distruse, plus alte cinci care, am înțeles, au şi fost reparate. Cele mai serioase pierderi sunt cele două avioane cisternă KA-6D, unul făcut praf, celălalt puternic avariat. Asta ne va obliga să folosim doar două pentru alimentarea avioanelor în aer. Slavă Domnului, pierderile umane sunt uşoare. Şase morți, patru dispăruți, optsprezece oameni internați la infirmerie, majoritatea din cauza fumului incendiilor, spuse amiralul închizându-şi carnețelul. Asta nu-i o operațiune oarecare, domnilor. Are o importanță deosebită. Am fost atacați. În forță. Vreau de la dumneavoastră idei şi soluții pentru ceea ce va trebui să facem. Fiecare e liber să-şi spună părerea. Să începem cu comandantul Neil.

Richard Patrick Neil era un bostonian de origine irlandeză, ofițer în cadrul serviciului de informații din statul major al lui Magruder. Se ridică şi se aşeză în fața celorlalți, lângă amiral.

— Mulțumesc, amirale. Domnilor, se pare că posibilitățile noastre de acțiune sunt limitate. După toate câte s-au petrecut, încă nu ştim cine ne sunt duşmanii. În nordul țării acționează gherilele comuniste, care este posibil să fie sprijinite de burmanezi. În Bangkok, studenți revoltați şi o încercare de lovitură de stat.

Ar fi tentant să căutăm o legătură între toate aceste evenimente, dar nu o putem încă dovedi. Şi tot nu ştim cine a atacat portavionul astă-noapte.

— Rahat! strigă cineva din sală. Dar credeam că-i foarte clar. Ştim că erau nenorociții de rebeli. Ei pilotau elicopterele…

— Nu, nu ştim cu siguranță, spuse Neil. Erau elicoptere ale RTAF şi îşi aveau baza la Sattahip. Poate că au fost nişte ofițeri dezertori!

— Ce ştim despre lovitura de stat? întrebă Magruder.

— Conducătorii par să fie ofițeri ai armatei şi ai forțelor aeriene, care cred că guvernul thailandez actual se mişcă prea încet în chestiunea gherilelor comuniste. De asta este foarte puțin probabil ca ei să ne fi atacat, spuse Neil.

Se întoarse spre harta din spate şi, arătând cu indicatorul, continuă.

— Aici, la granița thailandezo – burmaneză gherilele comuniste dau lupte grele. Probabil sunt conduse de Partidul Comunist Thailandez! Am avut două incidente în zonă, confruntarea cu două MIG-uri neidentificate, de fapt Shenyang-uri chinezeşti. Într-unul din incidente unul dintre avioanele noastre a fost doborât. Suspectăm un amestec burmanez, dar situația actuală pe eşichierul politic nu susține această variantă. În Burma au avut loc, nu cu mult timp în urmă, primele alegeri democratice din ultimii zece ani. Burma se află acum într-o perioadă de tranziție de la o dictatură militară la o democrație de tip occidental. În armata burmaneză există anumite elemente dizidente, dar Rangoon-ul a negat orice amestec, iar Washington-ul a acceptat această declarație.

Mută arătătorul într-un alt punct:

— Aici e U Feng, o bază militară thailandeză, care a fost ocupată acum trei zile de forțe necunoscute. Thailandezii îi suspectează pe burmanezi, care ar lucra mână în mână cu gherilele comuniste. Dar Rangoon-ul a negat din nou orice amestec.

Doi dintre oamenii noştri au fost martori oculari ai evenimentelor petrecute acolo. După raportul locotenent commander-ului Wayne, la baza U Feng se află câteva avioane Shenyang. Asta ne vorbeşte despre o legătură între forțele care ocupă U Feng-ul şi piloții care pilotează

aparatele Shenyang peste granița burmaneză, dar tot nu ne lămureşte cine sunt ei.

Coborî arătătorul:

— Aici, la Bangkok şi în exteriorul bazei de la Sattahip au avut loc demonstrații şi chiar confruntări sângeroase care continuă de vreo câteva săptămâni. Serviciul de informații thailandez crede că sunt puse la cale de comunişti. Asta ar putea fi iar o legătură cu evenimentele din nord, desigur, dar nu cu MIG-urile şi cu ocuparea U Feng-ului.

Se întoarse de la hartă spre sală:

— În sfârşit, lovitura de stat. A început aproximativ la orele douăzeci şi unu, acum două zile. Sunt implicați un număr mare de ofițeri superiori. U Feng-ul n-ar fi fost niciodată ocupat dacă guvernul de la Bangkok ar fi luat măsuri mai ferme împotriva amestecului burmanez în nord. Liderii loviturii de stat insistă pe ideea că gherilele comuniste sunt sprijinite de burmanezi. Încă o dată Rangoon-ul neagă.

Până acum liderii loviturii de stat au repurtat câteva succese militare, dar acum se află-n defensivă. Se pare că au reuşit să atragă de partea lor doar câteva unități, majoritatea trupelor rămânând fidele regimului actual. Ca lovitura de stat să izbândească are nevoie de acordul Regelui şi al miniştrilor săi. Acesta e un element de bază în politica thailandeză şi până acum se pare că e puțin probabil ca acordul să fie dat.

Guvernul thailandez ne-a cerut sprijinul prin intermediul ambasadei lor de la Washington. Am aflat destul de puține date de la guvernul thailandez şi lucrurile sunt cam încurcate. Pe de o parte, guvernul încearcă să ne pună la dispoziție unele informații, iar pe de altă parte nu. Poate că asta se datorează unor persoane din guvern care simpatizează cu puciştii şi care încurcă lucrurile în mod deliberat. Eu cred că puciştii ar trebui să-şi asigure ajutorul american şi nu să ne atace. Guvernul thailandez, de mai

mulți ani, a întreținut relații strânse cu Washington-ul, Thailanda fiind cel mai puternic aliat al SUA în această parte a lumii. Washington-ul crede că este foarte puțin probabil ca puciştii să atace portavionul, întrucât un astfel de gest ar răci în mod evident relațiile dintre cele două țări. Aşa că, domnilor, atunci când ne punem întrebarea cine ne-a atacat, ne confruntăm cu o contradicție. Puciştii puteau s-o facă folosind elicopterele de la Sattahip, dar motivul nu e clar. Comuniştii aveau motive, dar majoritatea dintre ei sunt țărani care n-au văzut în viața lor un elicopter. Apoi mai sunt burmanezii care aveau tehnica militară necesară, dar n-aveau motive. Thailandezii dau vina pe burmanezi, dar aceştia spun că nu vor un război cu Thailanda şi că s-au despărțit de marxism. Şi cu siguranță nu vor război cu noi!

Neil închise arătătorul de hartă şi concluzionă:

— Iar noi suntem în derivă! Cineva ne-a atacat şi nu ştim cine! Se pare că nu există o legătură între diferitele părți aflate în conflict în Thailanda, nimic care să ne lămurească asupra atacului asupra portavionului!

Nici o legătură, gândi Tombstone, dar trebuia să fie una. Se gândi la lupta din Klong Toey. Soldați thailandezi alături de Hsiao, iar generalul chinez se interesa de sistemul de apărare al portavionului cu câteva ceasuri înainte de a fi atacat. Trebuia să fie o legătură între Hsiao şi lovitură!

Raportul lui de azi-dimineață fusese scurt şi concis. Îi raportase lui Neil şi celorlalți ofițeri de la serviciul de informații cum fusese capturat şi interogat, oprindu-se mai mult asupra lui Hsiao şi a întrebărilor lui. Tombstone nu era sigur dacă fusese destul de convingător şi trebui să admită că tot ceea ce ştia despre Hsiao nu fusese verificat încă. Tombstone a afirmat că erau şi burmanezi. Dar dacă Hsiao încercase să-l facă să creadă acest lucru din motive ascunse?

— Care putea fi motivul atacului, comandante? întrebă Dick Barnes.

Neil dădu din cap neputincios:

— Nu-l cunoaştem. Ar fi unele variante. Cineva încearcă să ne implice într-un război cu Burma. Aşa spun cei de la Departamentul de Informații al Armatei. Se bazează pe atacul MIG-urilor. Teoria ar fi că gherilele comuniste vor să provoace un incident la graniță şi apoi un război prin aducerea acelor avioane la U Feng.

— Poate că cineva vrea să ne sperie, spuse o voce.

— Orice este posibil. Nu ştim! răspunse Neil.

— Şi care este părerea ta, comandante? întrebă amiralul Magruder.

— Să stăm deoparte şi să evaluăm situația. Nu ar trebui să ne amestecăm până când nu vom şti cu exactitate care este realitatea.

— Şi ce-i cu acest… Hsiao Kuoping? întrebă Dick Barnes consultându-şi notițele luate în timpul întâlnirii cu Tombstone. Domnul Magruder l-a descris a fi un chinez care, în mod cert, deține controlul asupra unor elemente burmaneze. Pare a fi o conspirație, nu?

— Cu tot respectul pentru tânărul comandant Magruder, nu ştim destul de mult ca să mergem mai departe. Cu siguranță că nu putem face o legătură între acest Hsiao cu burmanezii lui şi lovitura de stat. E posibil, doar posibil, ca Hsiao să aibă de-a face cu MIG-urile chinezeşti. Am cerut relații la Departamentul de Informații al Armatei, la Washington, şi ei ne-au spus că acest Kuoping e un ofițer superior din serviciul de informații chinez. General, de fapt!

— Dumnezeule! şopti căpitanul Glover părând şocat de noua informație. Securitatea chineză? Vrei să spui că duşmanul nostru este China?

— Posibil dar puțin probabil, spuse Neil părând sigur de sine. Departamentul nostru de informații lucrează

împreună cu CIA la chestiunea asta. Ar putea fi şi o acțiune independentă… poate că Hsiao lucrează pe cont propriu…

Asta nu-i trecuse prin minte lui Tombstone, dar i se păru corect. Dacă Hsiao avea un grad atât de mare în spionajul chinez atunci ce făcea conducând personal mişcările din Bangkok?

— Este posibil, continuă Neil, repet, doar posibil ca Hsiao să aibă o legătură cu atacul împotriva noastră. Întrebările pe care le-a pus oamenilor noştri ne duc la o astfel de concluzie, dar nu vedem legătura lui cu lovitura de stat.

Tombstone se gândise la asta. El era convins că generalul chinez era amestecat în lovitura de stat pentru că-i văzuse la bârlogul său pe soldații thailandezi. Trebuia să fie un numitor comun care îl lega pe Hsiao atât de rebeliunea comunistă cât şi de lovitura de stat. Cineva, o persoană importantă…

Tombstone făcu ochii mari. Tot timpul avusese în față dezlegarea şi n-o văzuse. El era şi nimeni altcineva. Ridică mâna. Neil facu semn spre el.

— Commander, te rog.

— Vă întrerup, domnule, dar cred că ştiu care este problema. Cine ar putea fi personajul…

Brusc murmurele din sală încetară şi toți ochii se îndreptară spre el.

— Ce vrei să spui, Tombstone? întrebă Neil.

— Şi eu şi Bayerly am fost capturați şi interogați de Hsiao. Abia acum mi-a trecut prin minte. Cum a ştiut unde să mă găsească?

— Azi dimineață ne-ai relatat că te aflai cu domnişoara Pamela Drake în camera de hotel! se încruntă Neil.

— Şi singura, dar singura persoană care ştia unde mă aflu era colonelul Kriangsak, legătura noastră cu armata thailandeză.

În sală se lăsă tăcerea.

— Eşti sigur de asta, Tombstone? întrebă amiralul Magruder. Oricine din hotel putea fi spion de-al lui Hsiao.

— Da, domnule. Însă Kriangsak m-a sunat după ce toată ziua am umblat prin birourile lui. El mi-a propus să ne întâlnim la hotelul „Americana”.

Tombstone simţi cum se înroşeşte, nu din pricina faptului că acum aflaseră cu toţii unde-şi petrecuse noaptea, ci pentru că-şi dădu seama cât de uşor se lăsase prins. Continuă:

— Lui Kriangsak i-am spus că o să fiu la Dusit Thani şi nimănui altcuiva. Mai târziu i-am telefonat ca să refuz maşina pe care o trimisese după mine. Acum, când mă gândesc la asta, îmi spun că-l putea lua atunci şi pe commander-ul Bayerly. Câţiva din oamenii lui Kriangsak l-au ajutat pe Bayerly să iasă din hotel. Şi colonelul Kriangsak era singurul care ştia în ce cameră mă aflu. Îmi pare rău, comandante Neil! Abia acum mi-am dat seama. Şi piesele se potrivesc perfect. Eu şi cu Bayerly n-am fost răpiţi la întâmplare!

Neil păru să cântărească lucrurile.

— Dacă e adevărat, Hsiao joacă un joc dublu, ajutând comuniştii şi sprijinind lovitura de stat. Şi se află şi în spatele atacului împotriva portavionului, folosindu-se probabil de Kriangsak, acesta fiind şi el, probabil, participant la lovitura de stat.

— Dar pentru ce ar organiza Hsiao o lovitură de stat şi o rebeliune comunistă? întrebă amiralul Magruder.

— Pentru a crea confuzie. Poate că se bazează pe faptul că Statele Unite nu vor interveni dacă nu ştiu ce se întâmplă cu exactitate.

Neil îl privi cu atenţie pe Tombstone. Spuse precipitat:

— Cred că prezenţa burmanezilor, rebeliunea comunistă, atacul de la U Feng au fost plănuite de Hsiao pentru a crea condiţii propice pentru o lovitură de stat. Kriangsak şi ceilalţi trădători au fost momiţi cu bani sau cu scaune

ministeriale, asta însemnând că Hsiao vrea să înlăture guvernul actual şi să instaureze unul fidel lui. Desigur, intervenția Statelor Unite ar fi o problemă pentru el. Hsiao nu poate risca o intervenție americană masivă şi atunci ne face să ne îndoim de identitatea atacatorului, sau vrea să ne convingă că portavionul e vulnerabil şi ne forțează să ne retragem. Şi ajungem la acelaşi rezultat. Dumnezeule! Lucrurile se potrivesc.

OK, spuse amiralul Magruder, trecând în față şi luând locul lui Neil. Mulțumesc, comandante. Bun, domnilor. Problema e ce facem. Vom raporta Washington-ului la ce concluzii am ajuns. O să le spunem şi celor din actualul guvern thailandez. Îi ajutăm să-şi facă curat în casă. Trebuie să luăm legătura direct cu armata thailandeză, trecând peste colonelul Kriangsak. Impresia mea e că generalul Duong e cinstit, chiar dacă ajutorul lui s-a dovedit a nu fi. Te rog comandante Neil să verifici.

— Am înțeles, domnule.

— Alte propuneri.

Căpitanul Marusko luă şi el cuvântul.

— Cred c-am putea ajuta guvernul thailandez zburând alături de piloții lor. Thailandezii au pierdut până acum o bună parte din forțele lor aeriene.

— Să-i ajutăm, dar care este ținta? întrebă Barnes.

— Păi, una ar fi U Feng, răspunse CAG. Ştim că a fost ocupat de gherilele comuniste. Iar avioanele de acolo reprezintă un real pericol pentru guvernul thailandez.

— E clar că trebuie să-i ajutăm cu forța noastră aeriană, spuse amiralul Magruder. Cel puțin până când ne lămurim ce este cu avioanele chinezeşti de la U Feng. Eu sunt totuşi îngrijorat de eventualitatea ca Hsiao să nu lucreze cumva pentru China. Alte sugestii? Neil?

— Luând în considerare posibilitatea ca chinezii să nu fie implicați eu zic să acționăm cum credem de cuviință. La

urma urmei, dacă ar fi amestecat în afacerea asta, Beijing-ul ar recunoaşte-o, nu?

— De acord, spuse amiralul. Vom aştepta confirmarea celor de la Washington, dar sunt sigur că o vom primi. Altceva?

— Puşcaşii marini ai grupului de luptă MEU-6 sosesc astăzi. Vă propun să ne întâlnim cu ei ceva mai târziu. Ar putea întări trupele noastre care păzesc ambasada şi ne pot ajuta să-i protejăm pe cetăţenii americani din Bangkok! spuse Brad Gilmore, şeful de stat major al lui Magruder.

— Ne vor fi de mare folos în evacuarea americanilor din Bangkok! adăugă adjunctul său.

— Desigur, putem folosi elicopterele de pe *Chosin* şi *Little Rock* pentru transportul americanilor din oraş! preciză CAG.

După ce termină de notat în carneţel, amiralul Magruder întrebă:

— Alte probleme?

În sală se lăsă tăcerea.

— Foarte bine, reluă amiralul. În concluzie voi raporta la Washington opiniile şi sugestiile noastre. Totodată vom informa Statul Major al armatei thailandeze, în special problemele legate de Hsiao şi Kriangsak şi aportul lor în lovitura de stat. În al doilea rând vom acorda sprijin aerian aviaţiei thailandeze. CAG, te rog să pregăteşti un plan pentru un atac Alpha asupra bazei U Feng. Să prindem toate MIG-urile la sol şi să nu lăsăm nimic din ce ar putea fi folosit împotriva armatei thailandeze. Neil, află tot ce se poate afla de la locotenentul Wayne referitor la cele văzute la bază: sistemul de apărare, amplasarea depozitelor de carburanţi, hangarele şi aşa mai departe. În acelaşi timp vom ajuta guvernul thailandez împotriva forţelor rebele din Bangkok şi Sattahip. În al treilea rând îi voi recomanda amiralului Simpson, când *Chosin* ni se va alătura, ca

puşcaşii marini să ajute la securitatea americanilor din Bangkok şi să sprijine trupele guvernului.

Îşi aruncă ochii prin sală:

— Mai sunt întrebări? Cum nimeni nu răspunse, continuă: Foarte bine. Acum este ora unsprezece şi zece minute. Aştept planul operațional pe biroul meu la ora şaptesprezece. Între timp am să cer aprobarea de la Washington. Sugerez ca atacul Alpha să aibă loc mâine dimineața la orele cinci. Ştiu că vă cer foarte mult şi că vă aşteaptă o muncă grea, dar timpul este foarte scurt. Şi tocmai în viteza noastră de reacție stă şansa de a-i surprinde! Unde-i comandantul Murcheson?

— Aici, domnule! strigă ofițerul ridicând o mână în sus de undeva din fundul sălii. Steve Murcheson era comandantul escadrilei Blue Rangers, de pe *Jefferson*.

— Să vii la mine înainte de a începe operațiunile. Vreau să punem la punct detaliile unui atac cu Skipper II.

— Am înțeles, domnule!

— Asta este tot ce am avut de spus. Dismissed[93]! spuse amiralul Magruder şi coborî de pe podium.

Tombstone se ridică repede şi se îndreptă spre uşă. Voia să stea de vorbă cu Batman înainte ca jumătate dintre piloți să aibă aceeaşi idee. Un atac Alpha împotriva U Feng-ului şi un atac Skipper II! Avea să fie o misiune al dracului de grea.

14h30’ 20 Ianuarie
U Feng

După-amiază Pamela şi Bayerly ajunseră la U Feng. Fură îmbrânciți jos din camion şi închişi într-o mică magazie, nu prea departe de un depozit de carburanți, lângă gardul

93 Dismissed – Liber

dinspre răsărit al bazei. Li s-a adus un castron cu orez în care erau amestecate câteva bucăţele de carne. Asta era hrana pentru amândoi după ce nu mâncaseră nimic de treizeci şi şase de ore.

Nu era greu de bănuit că se aflau într-o bază militară în stare de alarmă. Mai toţi alergau de colo-colo vociferând. Soldaţii îşi ascundeau nervozitatea vorbind tare şi râzând în hohote.

Din magazia unde fuseseră închişi, Pamela văzu printr-o ferestruică mai multe avioane ascunse sub o reţea de camuflaj şi un lansator cu trei rachete. Nu ştia unde ajunseseră. Poate că nici nu mai erau în Thailanda. Activitatea care se desfăşură cu febrilitate o convinse că se aflau în inima operaţiunilor lui Hsiao. Dar o asemenea concentrare de forţe nu putea rămâne necunoscută Statelor Unite. Poate că sateliţii militari fotografiau chiar în acel moment lansatorul de rachete. Mai rămânea de văzut ce atitudine va lua Washington-ul.

Din hăţişul junglei de dincolo de gardul de sârmă ghimpată al bazei mai multe perechi de ochi urmăreau cu atenţie mişcările trupelor.

Capitolul 22

01h10' 21 Ianuarie
VF-97 Ready Room, U.S.S. *Thomas Jefferson*

Tombstone nu reuşea să adoarmă. Puțin după miezul nopții, după ce se zvârcolise în aşternut, ieşi pe punte. Somnul înainte de zbor era obligatoriu pentru piloți, dar Tombstone încălca regulamentul. Era ceva care îl frământa. Încă de după-amiază, când aflase că mâine va zbura, se gândea la această problemă.

După ce privi câteva minute în noaptea neagră se întoarse şi coborî în camera de pregătire a escadrilei VF-97. Aici îl găsi pe Chuck „Slick"[94] Connelly. Tocmai se întorsese din misiunea Alert 15 şi îşi pregătea raportul la birou.

— Salut, Slick!

Connelly îşi ridică ochii dintre hârtii:

— Tu erai Tombstone? Cum îți merge?

— Bine. Pot să intru?

— Intră şi ia un scaun.

— Mulțumesc, spuse Tombstone şi se îndreptă spre automatul de cafea.

Locotenent commander Connelly nu fusese numit în mod oficial comandant al escadrilei War Eagles, dar îi ținea pentru moment locul lui Bayerly.

---

[94] Slick – şmecheru'.

— Deci, reluă Connelly, doctorul ți-a dat voie să zbori. Mă bucur pentru tine.

— Şi eu! spuse Tombstone luând o înghițitură de cafea.

Nu se simțea prea în largul lui şi nu ştia cum să înceapă. Atât de puțin a lipsit ca doctorul navei să nu-i admită la zbor pe el şi pe Batman. Batman din cauza celor trei zile petrecute în junglă, iar Tombstone din cauza unei posibile traume psihice. Cel puțin aşa afirmase doctorul. Tombstone nu avea răni majore, dar exista posibilitatea ca psihicul său afectat să-i joace feste în momentele dificile din timpul luptei. În afară de psihic mai erau şi rănile minore care îi generau dureri în brațe, în stomac şi în vintre. Iar el fixat în scaunul din carlingă era supus la presiuni în timpul catapultării sau al manevrelor bruşte. Dar Tombstone a trecut peste toate. Dorea neapărat să meargă în misiunea aceasta din cauza Pamelei şi a lui Bayerly. Apelase chiar la CAG pentru a-l susține în fața doctorului şi acesta cedase la intervenția lui CAG. Numai Malibu nu zbura din cauza gleznei.

Tombstone îşi privi ceasul. Peste aproximativ patru ore decolau.

— Uite care-i treaba, Slick, începu Tombstone nesigur. Voiam să zic de cei care pleacă mâine în misiune…

— Lasă, băiete! Nu te mai chinui! zâmbi Connelly. Sigur că mi-e ciudă că voi plecați mâine la atac şi eu stau cloşcă deasupra portavionului, dar nu-ți port pică. Cred că te-au numit pentru că ai mai participat la atacuri Alfa. Asta e tot.

— Asta s-o crezi tu! glumi Tombstone. M-au ales pentru că sunt frumos şi am un unchi amiral care a intervenit pentru mine.

Ultimele detalii ale operațiunii Bright Lightning fuseseră puse la punct în acea seară. Escadrila VF-95 urma să însoțească o escadrilă thailandeză, care purta numele de Trapdoor, până la U Feng. În tot acest timp escadrila War

Eagles urma să patruleze pe deasupra portavionului, întocmai ca atunci la Wonsan.

Tombstone nu se considera un ales al sorții, dar în zborul acesta trebuia să plece. Felul în care reacționase Slick îi spunea multe despre starea de spirit a celorlalți piloți. Băieții nu aveau nimic împotriva lui. Ori asta conta!

De fapt, cel mai important lucru pentru el era faptul că Hsiao îi ținea ostatici pe Pamela şi pe Bayerly, pe undeva pe acolo. Şi acum Tombstone venea cu Viperele la U Feng, iar Hsiao era un mare norocos dacă reuşea să scape.

04h30' 21 Ianuarie
Hotelul Americana, Bangkok

Primul Grup al Forțelor Speciale Aeropurtate ale RTAF era organizat după modelul Beretelor Verzi Americane, specializate în luptele anti-gherilă, culegere de informații şi misiuni în spatele frontului. Membrii grupului se antrenau împreună cu partenerii lor americani, sau cu trupele de elită ale altor țări. În mod normal ei purtau un echipament de camuflaj specific luptelor în junglă, dar în misiunile de noapte purtau combinezoane negre.

Luptătorii care coborâseră din elicopterul UH-1 erau aproape invizibili în inima nopții. Săriseră câte patru din elicopter, ocupându-şi poziții pe acoperişul hotelului, gata să tragă cu automatele lor M-16 la cea mai mică mişcare. De câteva ori, elicopterele guvernamentale trecură pe deasupra acoperişului înnebunindu-i cu vuietul lor pe apărătorii hotelului. Doi rebeli înarmați care stăteau întinşi pe acoperiş fuseseră lichidați din aer în timp ce elicopterele se apropiau de hotel.

În timp ce echipele aeropurtate aterizau pe acoperiş, echipele de asalt ocupară parterul asigurând scările şi lifturile.

Aşa cum spusese căpitanul Buckley pe circuitul închis al emisiunii TV de pe portavion, ofițerii armatei thailandeze aveau voie să se ocupe de afaceri care n-aveau legătură cu cariera lor militară. Verificarea făcută de serviciul secret thailandez relevase faptul că hotelul Americana aparținea colonelului Kriangsak Vajiravudh şi că parcarea subterană şi ultimele două etaje din cele douăzeci, erau rezervate doar pentru el.

Operând după o tactică universală, trupele atacaseră de jos în sus curățind hotelul. Susținute de trupele care urcau spre etajul optsprezece, echipele de asalt pătrunseră în hotel, pe coridoare, şi începură să verifice cameră cu cameră.

Izbucniră o serie de împuşcături, oamenii lui Kriangsak luptau cu disperare. Forțele speciale atacară aruncând grenade în camerele hotelului şi trăgând lungi rafale de automat. Cei rămaşi în viață fugiră care-ncotro dezorganizați şi speriați. Fură puşi la pământ unul câte unul.

Supraviețuitorii, făcuți prizonieri în mai puțin de trei minute după primele rafale ucigătoare, au fost dezarmați şi urcați în grupuri de câte trei în elicopterul care îi aştepta pe acoperiş.

Fură luați cincisprezece prizonieri. Şapte rebeli fuseseră ucişi şi un membru al comando-ului şi mai erau doi răniți. În parcarea subterană, forțele speciale descoperiră o mare cantitate de arme, vreo mie cinci sute de pistoale-mitralieră AK-47, treizeci de mitraliere RPD, zeci de lansatoare de rachete, grămezi de grenade, mii de pistoale şi o mulțime de muniție, suficiente toate să porneşti un război. Care şi începuse deja. Asta dovedea că Kriangsak nu putea fi decât un trădător.

Cum s-ar putea spune, operațiunea Dahm Baho (Black Light – Lumină Neagră) fusese un adevărat succes. Din

nefericire, colonelul Kriangsak nu se afla în hotel în momentul asaltului.

05h20' 21 Ianuarie
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Colonelul Kriangsak nu se simţea în largul său în locaşul comandantului din tancul Cadillac Gage Stingray care huruia pe cea de-a patra bandă de circulaţie către cartierul rezidenţial al Bangkok-ului. Locul lui era în înalta societate a generalilor, o lume a birourilor elegante şi a telefoanelor, a anticamerelor şi a documentelor, fără huruitul camioanelor şi fără mirosul înţepător al gazelor de eşapament.

Strălucitorul tanc Stingray era unul din cele şase care făceau parte din coloana ce se îndrepta spre clădirile guvernamentale şi locuinţele regale, care formau inima oraşului. Tancul era urmat de douăzeci de camioane cu peste trei sute de soldaţi care-i erau loiali. Ţinta lui nu era nici mai mult, nici mai puţin, decât sediul guvernului.

Să cucerească capitala. Să-l forţeze pe Rege să înţeleagă că o continuare a vărsării de sânge ar fi violat principiile sacre ale Krung Thep. Să demonstreze forţelor armate ale Thailandei că armata este *puternică*, atât de puternică încât ar fi putut ţine piept comuniştilor şi cetelor de burmanezi.

Şi cum Grupul de Luptă american ieşise în larg, părăsind portul, acum era posibil. Generalul Hsiao avusese dreptate. Portavionul era vulnerabil. Cu două nopţi în urmă, Kriangsak, aflat în portul Sattahip, urmărise atacul cu rachete şi văzuse coloana de foc asemenea unui vulcan ridicându-se de pe puntea portavionului. Îl privise apoi, cum, lovit serios, îşi ridicase ancora şi părăsise portul într-un mod ruşinos, în direcţia sud.

Ultimele rapoarte apreciau că portavionul se găsea acum la aproape cincizeci de mile sud-est de Sattahip,

deplasându-se cu viteză redusă. Vestea asta avea să-i facă praf pe Rege şi pe toţi cei care mai sperau că americanii le vor sări în ajutor. Gherilele comuniste aveau să fie încurajate să atace armata de la U Feng. Şi ăsta era semnul că după lovitura de stat, armata va ataca sub... conducerea lui Kriangsak Vajiravudh.

Radistul tancului îl anunţă că este căutat prin staţie. Colonelul se strecură înăuntru şi luă legătura:

— Aici, Kriangsak, spuse.

— Colonele, aici căpitanul Priya.

Vocea se auzea destul de slab din cauza câmpului electrostatic şi a huruitului camioanelor din coloană.

— Cartierul General a căzut!

— Ce? Vorbeşte mai tare!

— Am spus că a căzut Cartierul General! Forţele Speciale l-au cucerit acum patruzeci de minute! Hotelul Americana e sub controlul lor!

Vestea îl năuci. Nu era o lovitură hotărâtoare, mai avea un sediu secret la marginea oraşului, dar însemna că guvernul cunoştea rolul pe care îl avea el în organizarea loviturii de stat.

Două elicoptere trecură pe deasupra şoselei şi Kriangsak îşi ridică privirea nervos. Era încă prea întuneric ca să poată zări însemnele aparatelor. Zburau cu toate luminile aprinse. Asta însemna sfidare... şi sfidarea era născută din putere.

Dintr-o dată, colonelul se simţi mai puţin încrezător.

05h21' 21 Ianuarie
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Sergentul major Phillip Loomis, de pe *Jefferson,* se ghemuise pe acoperişul unei staţii de benzină împreună cu un grup de comando din Forţele Speciale Thailandeze. În

fața lui se afla un telescop fixat peste bordura scundă care îngrădea acoperişul plat al stației. Telescopul era bine poziționat şi îi oferea un câmp vizual larg pe o porțiune de vreo trei sute de yarzi de şosea spre răsărit. Era încă noapte, dar cerul începuse să se lumineze cu repeziciune. Nu aveau să aştepte prea mult.

— Zona este curată în față, spuse un locotenent thailandez aflat alături de el, care privea şi el din când în când prin telescop.

Era o zonă relativ descongestionată, aflată la vreo trei mile spre est. Clădirile joase, care se ridicau la o mare depărtare unele de altele, păreau că se întind până în marginea suburbiilor, gândi Loomis. Spre sud, el descoperi o mulțime de magazine, temple şi pâlcuri de copaci care parcă ar fi alergat printre artera principală şi linia trasată drept de Klong Sen Seb.

New Phetchaburi era o arteră principală. La acea oră a dimineții era, de obicei, foarte populată, o mulțime de thailandezi îndreptându-se spre locurile lor de muncă, sau alergând după vreo afacere.

Acum însă, şoseaua era pustie. O mulțime de locuitori îşi părăsiseră casele în timpul luptelor încrâncenate desfăşurate în urmă cu o zi. Pe cei care încă nu plecaseră, îi evacuaseră soldații thailandezi loiali guvernului. În stradă mai rămăseseră parcate câteva automobile, dar Loomis nu zări vreo mişcare în preajma lor.

La început auzi huruitul camioanelor pe pavaj şi duduitul motoarelor diesel. Apoi, câteva zeci de secunde mai târziu apăru şi primul tanc. Primul dintr-un lung şir de camioane şi vehicule blindate.

Loomis privea prin obiectivul telescopului centrându-l pe vehiculul din capul coloanei. Apăsă butonul de pornire punând în funcțiune laserul şi spotul luminos apăru pe țintă pe partea superioară a turelei tancului.

— Firefly, Firefly, aici Zulu Trei Kilo, spuse el.

Microfonul îi sorbi cuvintele şi le transmise unei stații aflate la câțiva yarzi de acoperiş. Stația retransmise mesajul spre cer.

— Lampa e aprinsă. Repet, lampa e aprinsă!

— Recepționat Zulu Trei Kilo! strigă o voce în căştile lui. Vedem lumina! Firefly este pe drum!

Locotenentul vorbi repede, în thailandeză, în microfonul său, avertizând trupele prietene din zonă să se pună la adăpost. Spectacolul de-abia începea.

Loomis era în serviciul Marinei de douăzeci şi cinci de ani. De când era caporal cărase în cârcă aparatura, la Tet, croindu-şi apoi drum pe străzile spulberate de explozii din Hue. Cu trei luni în urmă fusese pe plaja de la Wonsan, unde îşi făcuse de lucru cu Beachmaster[95]şi ghidând rachetele şi tirurile care făceau gropi uriaşe în nisip, în timp ce Tomcat-urile vuiau prin văzduh.

Laserul lui Loomis, producea o rază de lumină infraroşie invizibilă ochiului, dar limpede ca un cristal pentru o aparatură specială. Spotul luminos intens al luminii roşii pus pe tanc nu putea fi văzut de echipajul tancului, dar, undeva, pe cerul nopții, rece şi eficient, un ochi era gata să privească raza de lumină şi s-o fixeze, s-o vâneze şi să închidă circuitul.

În alte părți ale oraşului, el ştia că alte mici echipe de oameni, „consilieri tehnici” ai Marinei, cooperau cu thailandezii loiali guvernului în aşteptarea atacurilor rebelilor care nu aveau să se lase aşteptate.

Era un fel afurisit de a face război, gândi Loomis, dar foarte eficient.

---

95 Comando-ul din Carrier 1.

05h21’ 21 Ianuarie
Firefly One, douăzeci de mile vest de Bangkok

— Victor Bravo Trei, aici Firefly One!

Comandantul Steve Murcheson trase de manşa avionului său, un A-6, pentru a-i corecta traiectoria, privind pământul desfăşurat pe ecranul monitorului său.

— Avem contact cu Zulu Trei Kilo şi lampa e aprinsă, începem turul. Terminat.

— Firefly One, aici Victor Bravo, îi răspunse vocea unui controlor de trafic aerian aflat într-un Hawkeye. Avem câteva elicoptere ale Marinei în zbor prin zona voastră, coordonatele trei-trei-nouă, la patru mii cinci sute, nivel doi-zero. Aveți permisiunea de a vă apropia. Terminat.

— Am recepționat. Sistemul TRAM e în funcțiune şi o să-i punem la saramură.

În turela sa, aflat sub botul avionului, sistemul TRAM, „recunoaşterea țintei cu multisenzorul de atac”, înregistra modulațiile razei laser reflectată de ținta aflată la douăzeci de mile spre est. Alimentat cu informații, TRAM pregăti lansarea rachetelor aflate în flancurile avionului. Rachetele fură activate, în timp ce ochiul sistemului automat căuta punctul luminos.

Locotenent commander Simms, navigatorul bombardierului Firefly One, cercetă imaginile prelucrate de computerul său şi le compară cu cele primite de la sistemul TRAM. Sistemul ar fi putut pune în evidență orice țintă, dar în mijlocul oraşelor țintele erau dificil de localizat, cea mai mică eroare putând duce la uciderea a sute de civili. De aceea Marina utiliza un laser de la sol.

— Pozitiv, spuse navigatorul bombardierului. Skipper e activat şi direcționat pe coloana auto! S-o pornim!

— Recepționat, spuse Murcheson, utilizând frecvența de protecție. Firefly One, intrăm cu toții în joc!

Mai era o oră până să răsară soarele şi cerul se lumina încetul cu încetul. Murcheson vedea clădirile din centrul Bangkok-ului ridicându-se brusc în fața lui, imediat după cotul râului Chao Phraya. Se apropiau acum dinspre vest, coborând la mai puțin de trei mii de picioare. Sub aripa dreaptă, apele Golfului Thailandei erau acoperite de o ceață albastră-violet care le unea cu cerul.

Computerul de la bordul avionului continuă să prelucreze datele referitoare la cursul de zbor, viteză, altitudine, localizarea țintei cu raza laser. Condus de computerul său, Murcheson forță avionul la putere maximă, vreme de câteva minute.

— Ne apropiem, spuse Simms. În orice moment…

Semnalul computerului îi luă pe amândoi prin surprindere. Racheta aer-sol Skipper II, ghidată cu ajutorul laserului, era lungă de paisprezece picioare şi cântărea o mie două sute de livre. Când racheta primi semnalul de liber de la computer, țâşni prin văzduh.

— Eliberat! strigă Murcheson, comunicând apoi prin radio. Zulu Trei Kilo, aici Firefly One! Pachetul e pe drum!

Murcheson trase manşa spre stânga traversând cerul pe deasupra oraşului spre nord. Clădirile treceau ca fulgerul pe sub el, solide, din oțel. Apropierea de pământ şi viteza amețitoare îți tăiau respirația.

— Iuhuuuu! strigă Murcheson. Exact ca-n Star Wars. Firefly One şi-a sfârşit vânătoarea!

Racheta sfâşie întunericul nopții, un punct luminos traversând dâra de aburi condensați lăsată în urmă de avion.

Fabricată de Centrul de Armament Naval, racheta Skipper a fost prezentată pentru prima oară în 1985, ca fiind compusă din motorul cu combustibil solid provenind de la mai vechile rachete Shrike şi din capul de lovire luat de la bomba de o mie de livre, denumită Mark 83. Capul ei

se fixa pe spotul luminos al laserului, coordonând traiectoria rachetei în funcție de mişcările țintei.

Lansată de la o distanță de aproximativ şase mile, precizia ei de lovire se măsura în centimetri.

05h22' 21 Ianuarie
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Colonelul Kriangsak se aşeză mai bine în locaşul comandantului din tancul său şi privi drept înainte spre celelalte blindate. Se aşteptase la o rezistență mai hotărâtă din partea trupelor loiale guvernului. Desfăşurarea de forțe trebuia s-o întâlnească la cel puțin trei mile distanță de clădirile guvernului...

Simți o hurducătură ca şi cum tancul ar fi trecut peste o groapă, iar clar-obscurul de dinaintea zorilor se transformă într-o strălucitoare lumină albă. Nu se auzi nici un sunet, dar avu o năucitoare senzație de cădere... şi apoi totul se întunecă.

05h22' 21 Ianuarie
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

— Dumnezeule, ia priveşte!

Simțit chiar la o depărtare de trei sute de yarzi, suflul exploziei zgâlțâi stația de benzină unde se ascundeau Loomis şi thailandezii. Ferestrele se sparseră, ziua se amestecă cu noaptea. Spre cer țâşni o minge de foc portocalie urmată de o coloană de flăcări şi fum.

Loomis folosi raza laser pentru a evalua distrugerile. Primul tanc dispăruse din capul coloanei. Dispăruse împreună cu o bună parte din şosea. Al doilea tanc se răsturnase într-un crater scobit în pavaj, lovit de suflul

exploziei. Cel de al treilea şi cel de al patrulea zăceau nemişcate asemenea unor jucării stricate.

Totul era acoperit de fum, dar Loomis putu zări un camion arzând şi o mulțime de oameni împleticindu-se, sau zăcând pe şosea în bălți de sânge.

— OK, locotenente, îi spuse Loomis ofițerului thailandez. I-am oprit la fix. Acum e rândul tău!

Locotenentul începu să dea ordine oamenilor săi prin radio.

05h28' 21 Ianuarie
Şoseaua New Phetchaburi, Bangkok

Kriangsak deschise ochii. Era lungit pe spate, urechile îi țiuiau dureros şi era ud leoarcă. Încercă încet să se mişte şi descoperi că reuşeşte. Se ridică, deşi îl dureau toate oasele, şi privi înjur. Era teafăr.

El fusese în cel de al patrulea tanc. Acum era atât de dezorientat încât nu reuşi să zărească blindatul. Kriangsak îşi spuse că suflul exploziei îl aruncase cam la vreo douăzeci de yarzi, pe o rână. Câteva trupuri strivite zăceau în şosea. Kriangsak avusese un noroc chior. Turela tancului îl protejase de suflul exploziei şi el fusese proiectat în afară şi nu strivit în interiorul locaşului comandantului.

Două tancuri păreau intacte, dar nu se mişcau. Probabil că echipajul lor fusese ucis sau era în stare de inconştiență din cauza şocului provocat de explozie. Peste tot zăceau soldați plini de sânge, unii în agonie, alții țipând de durere parcă, deşi nu se auzea nici un sunet. Încet, Kriangsak îşi dădu seama că surzise.

Privi în sus. Lovitura venise de undeva din cer, dar nu văzu nici un avion. Precizia loviturii fusese atât de mare încât... nu, RTAF nu avea în dotare aşa ceva, era vorba de

înaltă tehnologie, dar Kriangsak nu ştia ce să spună. Avea o neagră presimțire că americanii se întorseseră în joc.

Scuturându-şi capul ca să-şi limpezească gândurile se întoarse spre camioane.

Câteva camioane erau în flăcări. Altele fuseseră azvârlite de pe şosea sau nimeriseră cu botul în şanț. Camioanele din capătul coloanei erau neatinse, dar oricum n-ar mai fi putut să-şi continue drumul. Kriangsak văzuse deja uriaşul crater din celălalt capăt al şoselei.

Iar soldații thailandezi loiali guvernului puteau veni dintr-o clipă într-alta. Kriangsak îşi dădu seama că trebuie să-şi aleagă altă destinație şi să plece repede. Întorcându-se, el văzu linia orizontului arcuindu-se peste oraş spre sud-vest. Forma piramidală, cu o arhitectură modernă, a unuia dintre cele mai luxoase hoteluri din Bangkok se ridica printre copacii din parcul Siam, la o jumătate de milă depărtare.

Perfect.

Ieşi afară şi trase de mânecă un soldat întorcându-l şi împingându-l spre Klong. Apoi găsi un altul… şi un altul. În cinci minute strânse o mică armată, vreo cincizeci de oameni înarmați, şi traversară podul Wit Thaya care se arcuia peste Klong Sen Seb. În spatele lor se auziră împuşcături răzlețe şi voci care le cereau să se predea. Cei cincizeci de oameni reuşiră însă să se piardă dincolo de valul gros de fum înainte ca plasa soldaților loiali guvernului să se strângă în jurul lor.

Americanii i-o făcuseră. Aşa să fie. Dacă americanii găsiseră de cuviință să se amestece în lovitura de stat, atunci tot ei trebuiau să suporte consecințele.

Colonelul Kriangsak ştia că încă mai putea să negocieze de pe poziții de forță.

Capitolul 23

06h10' 21 Ianuarie
Tomcat 201, U.S.S. *Thomas Jefferson*

Tombstone se înşurubă în locul său şi îşi luă casca de la Smith. Trecând printre cabluri, căpitanul cu întreținerea avionului zâmbi spre el şi îi făcu semn că totul este în ordine.

— Ce-ar fi să ne mai aduci şase trofee? Aşa, pentru noi!

— O să văd ce pot face, şefule! spuse Tombstone râzând. Îşi puse casca pe cap şi începu verificarea finală a sistemelor de comandă. În timp ce mişca manşa mormăi mai mult pentru sine: să vedem ce pot face!

Sfârşi de verificat scaunul ejectabil şi puse la punct alte mici detalii, costumul anti-G, manşa, pedalele, oxigenul şi legătura radio la cască.

Smith îl bătu uşor pe umăr.

— Noroc! Se lasă cupola!

Tombstone îl auzi pe Dixie conectând sistemul de comunicare al Tomcat-ului.

— Arzătoarele! strigă Tombstone ridicând puterea turbinelor Pratt & Whitney.

— Totul este în ordine aici în spate, Tombstone, îi spuse Dixie.

Afară, căpitanul cu întreţinerea făcu o ultimă inspecţie aparatului, cercetându-l în amănunţime, apoi semnaliză liber pentru decolare.

O armată de mecanici îmbrăcaţi în salopete verzi începu să scoată penele şi lanţurile care asigurau aparatul în locaşul său din babord. Un om îmbrăcat cu o vestă galbenă, orientat cu faţa către avion, semnaliză cu mâinile ridicate deasupra capului. Tombstone eliberă frânele şi puse avionul să ruleze încet, înainte.

Lansarea atacului Alpha, având numele codificat „Operaţiunea Bright Lightning” (Fulgerul Strălucitor) începuse deja. Portavionul *Jefferson* începuse lansarea avioanelor cu o oră în urmă. Prima dată decolase VA-84 având în componenţă avioane Intruder, urmată de VFA-176 având aparate Hornet care sprijineau operaţiunea survolând Bangkok-ul.

Dar adevăratul spectacol din ziua aceea avea să se desfăşoare în nordul Thailandei, pe cerul de la U Feng.

— Eagle Leader, aici Homeplate! se auzi o voce în căştile sale.

„Eagle” era codificarea pentru escadrila VF-95 în acest atac.

— Homeplate, aici Eagle Leader, răspunse Tombstone. Te ascult.

— Dă-i drumu'!

— Stoney? Aici CAG. Cum te simţi?

Tombstone fu surprins. De obicei, CAG nu stătea la taclale cu piloţii în timpul decolării şi nu-i întreba niciodată de sănătate.

Înţelese totuşi. CAG se luptase cu doctorul navei pentru el. Marusko îşi pusese capul în joc pentru ca el, Tombstone, să şi-l poată risca pe-al lui.

— Mă simt bine, CAG, spuse Tombstone. Nici o problemă!

— Ai grijă de tine, Stoney! Amiralul e lângă mine, îți urăm drum bun!

Asta era culmea. De obicei, amiralul Magruder nu-şi manifesta în vreun fel grija pentru nepotul său, fiind extrem de scrupulos. Iar un mesaj personal transmis din partea lui nu putea trece neobservat. Dar lui Tombstone nu-i păsa. Atitudinea grijulie a lui CAG, care stăruise pe lângă doctorul navei, era un lucru normal.

Acum Tombstone se întreba dacă luase o hotărâre bună. După toate întâmplările prin care trecuse mai era oare el acelaşi om? Era la fel de curajos? Avea aceleaşi reflexe?

Singurul lucru pe care trebuia să-l facă acum, fără doar şi poate, era să pună mâna pe omul care îl răpise şi îl torturase, care o amenințase cu moartea pe Pamela Drake, care îi mutilase şi îi omorâse pe cei trei marinari de pe *Jefferson*, care atacase portavionul. Şi toate astea doar pentru că era orbit şi însetat de jocul puterii. Alungă din minte gândurile de răzbunare şi începu să verifice încă o dată sistemele avionului. Tomcat era gata să țâşnească în înaltul cerului.

Următorul. Perdeaua de apă răci paravanul metalic ridicat în spatele Tomcat-ului aflat în fața lui, protejându-i aparatul de flăcările care erupeau din motoarele celui dinainte. Echipajul de pe punte parcă se mişca şi dansa după un anume ritual. Verificau avionul-cisternă KA-6D, pregătindu-l pentru decolare.

Celălalt KA-6D era deja în aer. Air Ops de pe *Jefferson* puteau folosi astăzi două avioane-cisternă. Era nevoie de prezența lor în aer pentru a asigura necesarul de carburant pentru toate avioanele aflate în misiune. Exista şi posibilitatea ca avioanele care aveau nevoie de realimentare să aterizeze pe un aeroport thailandez, dar era mai bine să-şi ia toate măsurile de siguranță.

Motoarele lui KA-6D bubuiră cu supapele deschise la maximum. Un ofițer dădu semnalul, KA-6D porni de-a

lungul punții de zbor, lăsând în urmă un nor gros de fum. Greoi, el se înclină dincolo de arcul descris de navă şi apoi se ridică icnind, dar prinzând înălțime, în timp ce luminile sale de poziție străluceau cu putere în clarobscurul cristalin al zorilor.

Tombstone se uită la ceas. Mai erau doar câteva minute până la răsăritul soarelui, dar cerul începea să strălucească deja. Deocamdată oceanul şi portavionul erau în întuneric. Perdeaua de apă căzu încet înapoi pe punte scurgându-se prin orificiile de evacuare şi oamenii îmbrăcați în galben îi ghidară aparatul spre înainte. Tombstone îşi porni uşor Tomcat-ul, aducând roata din față în deschizătura catapultei. În jurul aparatului se strânseră o grămadă de oameni făcând o ultimă verificare.

Câțiva mecanici în veste roşii, se grăbiră să închidă carlinga şi manevrară cablurile. Tombstone verifică rachetele şi dădu din cap. Sub aripile sale se găseau montate rachete aer-aer: patru Sidewinder şi patru Sparrow. În acest raid urmau să fie folosite doar acest tip de rachete care acționau la o distanță medie. Rachetele Phoenix care puteau repera şi distruge un avion la o sută de mile, nu puteau fi folosite în această operațiune întrucât în aer se puteau afla avioane thailandeze sau americane. Ori racheta o dată pornită nu mai putea fi oprită.

Oamenii în veste roşii se îndepărtară lăsându-l pe Tombstone să-şi mai verifice o dată aparatul înainte de lansare. Cei în veste verzi agățară roata din față în locaşul de catapultare.

— Eagle Leader, aici Homeplate! se auzi o voce.

Tombstone recunoscu vocea comandantului Dick Wheeler, Air Boss de pe *Jefferson*.

— Forța aeriană thailandeză Trapdoor e în zbor spre Don Muang. Victor-Patru-Bravo o să-ți dea coordonatele de îndată ce vei fi în aer!

— Eagle Leader, recepționat! spuse Tombstone. Se simțea plin de energie şi trepida de dorința de acțiune. Simțea emoția cum îi fremăta uşor în dreptul stomacului.

Victor-Patru-Bravo era Hawkeye care asigura misiunea Bright Lightning. Trapdoor era numele atacului Alpha al avioanelor thailandeze F-5 şi al câtorva F-16 Falcon. Forțele aeriene thailandeze trebuiau să bombardeze gherilele comuniste şi bazele lor, să atace şi să distrugă avioanele inamice. Generalul Duong şi alți membri ai Statului Major Thailandez erau convinşi că avioanele lor vor face față şi masivului atac împotriva bazei U Feng, aflat şi el în plan. Pe lângă avioanele lor, prezența aparatelor de pe *Jefferson* va fi cu siguranță o surpriză pentru cei care organizaseră lovitura de stat.

Tombstone cercetă tabloul de comandă al avionului şi începu ritualul rugăciunii pilotului în timp ce manevra manşa în față, în spate, la dreapta şi la stânga.

— Father, Son, Holy Ghost! Amen! (Tatăl, Fiul, Sfântul Duh! Amin!)

Controlă pedalele şi se declară mulțumit. Auzi în căşti vocea lui Batman:

— Eagle Leader, aici Eagle Two! Tombstone, cum mă auzi?

— Tare şi clar, Batman! îi răspunse Tombstone.

Se uită peste umăr şi zări Tomcat-ul 216 în spatele lui gata de lansare. Pe locul din spate, Batman avea un nou radarist, locotenent commander Aaron „Ramrod”[96] Kingsly. Acesta pilota de obicei un alt Tomcat, dar aparatul lui fiind în reparație, se hotărâse să zboare împreună cu Batman.

Tombstone privi în spate spre semnalul luminos de pe insulă. Era verde. Zări siluete întunecate mişcându-se pe după paravânt, în preajma drapelului şi i se păru că cineva îl salută.

---

[96] Ramrod – Bățosu’

Un om în galben semnaliză ridicând braţul în sus. Tombstone acţionă supapele, aducând motoarele la putere maximă. Avionul tremură nerăbdător să se desprindă de punte. Ofiţerul de la catapultă, în vestă galbenă şi purtând o şapcă verde, privi spre carlinga Tomcat-ului. Tombstone îi făcu semnul pentru O.K.

Graţios, un alt ofiţer se răsuci spre avion, se ghemui şi atinse puntea. Tombstone simţi şocul produs de acceleraţia bruscă. O forţă uriaşă îl presa în scaun în timp ce catapulta îl propulsa pe pistă. Trase de manşă în timp ce avionul se ridica în aer.

— Decolare bună! strigă el.

— Tomcat doi-zero-unu, decolare bună, se auzi vocea unui operator al zborului. Apoi după o scurtă pauză: Tomcat doi-unu-şase, decolare bună! Mult noroc Stoney! Vânătoare bună!

— Recepţionat, Homeplate! Mulţumesc!

Soarele explodă dincolo de marginile cerului în timp ce Tombstone câştiga altitudine. Cascada de impresii, viteza ameţitoare, şi lumina strălucitoare îi umplură sufletul. Era viu şi conducea o puternică maşină de luptă zburătoare prin albastrul nesfârşit al cerului.

Era de parcă s-ar fi întors acasă.

06h28' 21 Ianuarie
Flag plot[97], U.S.S. *Thomas Jefferson*

Amiralul Magruder stătea aplecat peste masa pe care erau întinse hărţile Thailandei şi o mulţime de fotografii TENCAP claie peste grămadă. TENCAP era sistemul prin care sateliţii militari puteau obţine fotografii de o mare

[97] The admiral's tactical and navigational control room aboard a flagship.

precizie şi acuratețe. Pentru prima oară, comandanții puteau obține astfel de fotografii în doar câteva minute de la satelit. Până de curând erau prelucrate la Centrul Național de Interpretare a Fotografiilor din Washington DC. Şi erau distribuite de CIA. Uneori era nevoie de săptămâni întregi pentru ca cei care aveau nevoie de fotografii să le şi primească.

Acum lucrurile se simplificaseră. Aceste fotografii erau luate cu numai câteva ore în urmă. Erau făcute în infraroşu pe timp de noapte, dar imaginile erau foarte clare. Amiralul Magruder privi atent oamenii în uniformă, cu țigări aprinse în colțul gurii, înarmați cu pistoale-mitralieră AK-47.

În două ore Bright Lightning va lovi la U Feng, ca un uragan. Soldații thailandezi îşi ocupaseră deja pozițiile. Aveau să atace în clipa în care înceta bombardamentul aerian. Victoria avea să fie a lor cu siguranță, o dovadă de netăgăduit pentru populația speriată şi pentru dizidenți că Armata Regală ținea situația sub control.

Washington-ul fusese de acord cu el. Nimic n-ar fi descurajat mai tare pe complotişti şi n-ar fi întărit poziția actualului guvern decât o victorie rapidă şi răsunătoare la U Feng.

— Amiralul Magruder?

Îşi ridică privirea. În uşă apăruse Şeful Statului Major.

— Intră, Brad, spuse amiralul. Ce s-a întâmplat?

— Eagle este în aer de-acum, domnule. Thunderbird e deasupra coastei, pe traseu, în timpul stabilit. Mi-au raportat că Chickenhawk e gata de decolare!

— Mulțumesc, Brad.

Şase Vulturi ai escadrilei VF-95 aveau să escorteze bombardierele Thunderbird ale escadrilei VA-84 Intruder spre U Feng. Chickenhawk era codificarea pentru aparatele F-A18 Hornet din escadrila VFA-161. Misiunea lor era de a lansa SAM-uri împotriva țintei. Foarte rapide, dar cu rezerve de combustibil limitate, aceste aparate erau lansate

ultimele. Escadrila VF-97 era din nou în misiune de patrulare deasupra portavionului, iar în caz de nevoie ar fi zburat în ajutorul celor ce luptau în Bangkok.

— Mai e ceva, amirale. Ceva cam neplăcut.

— Ce este?

— Asta tocmai a venit din Bangkok, domnule, spuse întinzându-i o bucată de hârtie. A fost decodificată adineauri.

Amiralul citi mesajul:

Raportăm doi prizonieri occidentali. Un bărbat şi o femeie. Sosit la U Feng ieri după-amiază. Ținuți în magazia de lângă depozitul de carburant. Raportul a fost adus lui Doi Chiang Dao de o fată karenă pe nume Phya Nin. Verificat. Fata susține că îl cunoaşte pe un anume Batman de pe Jefferson. Aştept instrucțiuni.

Doi prizonieri! Amiralul Magruder îşi dădu seama imediat că era vorba de Bayerly şi de Pamela Drake. Lucrurile se complicau. Cei doi erau prizonieri într-o magazie lângă depozitul de combustibil, iar depozitul era una dintre țintele vizate de atacanții de la U Feng. Era chiar prima care urma să fie lovită de Thunderbird.

Amiralul era în dilemă. Îi venea foarte greu să ia o decizie. *Jefferson* avea treizeci de aparate în aer, sau gata de decolare, cu o destinație aflată la o distanță de cinci sute de mile. Atacul Alpha nu putea fi oprit nici măcar pentru cei doi ostatici ai lui Hsiao, fie ei occidentali sau nu.

Pe de altă parte însă, unul era un corespondent TV arhicunoscut, iar celălalt era un ofițer aflat sub comanda lui. Amiralul Magruder cunoştea povestea cu fata lui Fitzroy. Ştia că o astfel de tinichea legată de coada unui ofițer al Marinei îi anula orice şansă de carieră.

Dar Bayerly făcea parte din echipajul portavionului *Jefferson*; era ofițer-comandant al escadrilei VF-97. De multe ori amiralul Magruder fusese pus în situația de a lua decizii care nu erau pe placul echipajului. O astfel de

situație se crease atunci când situația politică îl împiedicase să pornească în căutarea lui Batman şi a lui Malibu.

Pe toți dracii! Bright Lightning nu putea fi amânată. Thailandezii erau deja în preajma U Feng-ului şi dacă el s-ar fi retras ar fi însemnat să le semneze condamnarea la moarte.

— În primul rând, spuse el, vreau legătura cu colonelul Caruso de pe *Chosin*. Apoi cu escadrila care se îndreptă spre U Feng. În al doilea rând, dă-mi-l pe generalul Duong, de la Statul Major al Armatei Regale Thailandeze. Apoi, vreau confirmarea mesajului de către Batman. Vezi dacă are încredere în femeia asta. În al patrulea rând... se opri ezitând. În al patrulea rând comunică-i lui CAG să oprească avioanele. Suspendăm Bright Lightning până rezolvăm problema asta. Înțeles?

— Da, domnule!

— Atunci, dă-i drumul.

— Am înțeles, domnule, spuse Şeful Statului Major, ieşind în fugă din birou.

Amiralul Magruder nu putea opri operațiunea, dar o putea întârzia într-o oarecare măsură. Aceasta ar fi însemnat să pună sub semnul întrebării atacul Alpha, având în vedere că combustibilul era un factor critic. Dar poate că întârzierea putea da o şansă puşcaşilor marini să ajungă la timp acolo. O escadrilă de elicoptere de pe *Chosin*, se îndrepta către U Feng. Acum erau probabil în centrul Thailandei. Ele aveau să sprijine operațiunile thailandeze şi să înlesnească atacul avioanelor, cu ajutorul laserului.

Poate că în misiunea lor, elicopterele ar fi putut să-i salveze pe cei doi. Cel puțin aşa spera amiralul Magruder.

Era o nebunie să întârzie misiunea avioanelor acum când deja începuse operațiunea, dar nu avea o altă alternativă mai bună.

06h34' 21 Ianuarie
U Feng

Generalul Hsiao stătea cu mâinile la spate, în dreptul ferestrei biroului său, privind jungla şi ascultând raportul aghiotantului său.

— Dă-i drumu'!

— S-au pierdut toate legăturile radio cu colonelul Kriangsak, atât cu hotelul Americana cât şi cu coloana de blindate care trebuia să ocupe clădirile guvernamentale din Bangkok. Circulă zvonul că yankeii bombardează Bangkok-ul şi că puşcaşii marini ar fi debarcat în oraş, dar nimeni n-a confirmat până acum.

Hsiao îşi strânse pumnii până când încheieturile i se albiră.

— Şi altceva?

— Generalul Kol aşteaptă în anticameră. Vrea să vă vadă imediat.

Hsiao se răsuci şi zâmbi rece:

— Era de aşteptat!

— Rapoartele primite de la radar semnalează o activitate aeriană neobişnuită în perimetrul dintre Bangkok şi U Feng. Am auzit nişte zvonuri potrivit cărora ar fi nişte mişcări de trupe la nord de Chiang Mai. Colonelul Wu crede că este vorba de un atac iminent şi vă cere o întrevedere imediată.

Hsiao oftă.

— Spune-i colonelului Wu că o să ne vedem în zece minute. În biroul său.

— Da, domnule.

— Şi bagă-l pe porcul ăla de general burmanez înăuntru. Mă răfuiesc eu cu el chiar acum.

Aghiotantul salută şi ieşi. Generalul Kol intră roşu de mânie.

— Am auzit nişte zvonuri, generale Hsiao. Se pare că vom fi atacați de americani!

— Astea-s prostii, Kol!

— Mi-ai spus că n-o să ne luptăm cu americanii, că pagubele provocate portavionului o să-i pună cu botul pe labe şi că or să şteargă putina! spuse generalul dând din cap plin de îndărătnicie. În înțelegerea noastră n-a fost vorba de aşa ceva. Nu cu yankeii. Mă întorc chiar acum în Burma. Acum!

— E puțin cam târziu, nu crezi generale Kol? zâmbi Hsiao. Armata regală thailandeză înaintează către U Feng. Trupele tale vor fi prinse ca-ntr-un cleşte.

— În nici un caz, spuse Kol înghițind în sec. Oamenii mei nu vor lupta împotriva yankeilor. Ce am avea de câştigat dacă am face-o?

— Te plătesc regeşte, generale. Oamenii tăi vor face tot ceea ce le cer! Sunt sigur că mă vor asculta.

— Mai vedem noi! strigă Kol întorcându-se şi dând să plece.

— Ai uitat ce-a pățit generalul Xiang? strigă Hsiao scoțându-şi pistolul şi îndreptându-l spre ceafa lui Kol. Ăsta va fi prețul pe care o să-l plăteşti pentru că m-ai scos din sărite, grasule!

Kol se întoarse încet şi la vederea armei bâigui speriat:

— N-am vrut asta, generale…

— Situația e sub control, generale Kol. Thailandezii au organizat un atac asupra U Feng-ului aşa cum am plănuit. Avioanele şi rachetele noastre îi vor mătura de pe cer. Tu, generale Kol, poți fi un învingător în lupta asta sau, dimpotrivă, o victimă! Ce alegi?

— Eu… eu te sprijin, generale Hsiao, desigur. Voiam doar… să-ți dau un sfat. Să nu rişti totul provocându-i pe americani!

— Mă descurc eu cu americanii! Tu vezi-ți de treburile tale. Şi dispari din fața mea!

Generalul Kol dispăru dând din cap. Hsiao îşi băgă pistolul în toc. Kol trebuia ucis cât mai repede cu putinţă. Ar fi fost o greşeală să se mai încreadă în el. Acum, speriat şi jignit, putea fi foarte periculos. Dar trebuia să-l manipuleze încă puţin timp pentru ca trupele burmaneze să nu se retragă.

Contracararea atacului trupelor thailandeze asupra U Feng-ului poate avea să-l convingă pe Rege să-şi dea acordul ofiţerilor care puseseră la cale lovitura de stat. Cadavrul generalului burmanez ar fi fost cea mai bună dovadă a amestecului comunist în nordul ţării şi a ocupării U Feng-ului. Amestecul burmanezilor ar fi explicat multe, chiar atacul asupra portavionului american.

Dacă Kriangsak mai era încă în viaţă, avea să rezolve lucrurile în Bangkok. Hsiao se încruntă. Pierderea legături-lor cu Kriangsak îl îngrijora nespus. Poate că atacul din capitală dăduse greş, iar colonelul fusese luat prizonier. Sau poate fusese ucis. Nu prea conta, de fapt. Hsiao mai avea şi alte legături printre ofiţerii dizidenţi, iar ceea ce conta era destabilizarea guvernului actual. Şi când guvernul era terminat, avea să intre în scenă el, Hsiao. Şi într-un caz şi în celălalt, Hsiao avea să conducă Thailanda înainte de sfârşitul lunii.

Hsiao băgă într-o servietă hărţi şi rapoarte. Avea de discutat cu colonelul Wu câteva chestii absolut surprinzătoare pentru atacatori. Thailandezii credeau că îl prinseseră în cursă. În curând avea să le demonstreze că tocmai ei care puseseră cursa aveau să cadă în ea.

06h36’ 21 Ianuarie
Tomcat 216, deasupra Thailandei Centrale

— Eagle Two, aici Homeplate! se auzi vocea lui CAG în căştile lui Batman. Am o întrebare pentru tine!

— Da... recepționat, răspunse Batman. Ce naiba...

— Cunoşti pe cineva cu numele de Phya Nin?

Întrebarea îl surprinse pe Batman.

— Afirmativ, Homeplate.

La naiba, le-o spusese chiar el. Ce altceva mai voiau să ştie? Şi de ce?

— Ce ştii despre ea?

Se gândi un moment.

— Nu cred că am înțeles întrebarea, Homeplate. E sergent în Armata Națională de Eliberare a karenilor. Brigada a 12-a. Doar toate astea le mai spusese.

— Recepționat. Putem avea încredere în ea? Terminat. Încredere?

— Absolut, Homeplate. Sunteți în legătură cu ea?

— Doi-unu-şase, rămâi pe recepție.

Batman ascultă fâşâitul de fond un timp. Ce naiba se întâmpla? Sub Tomcat, câmpul se întindea verde şi neted ca-n palmă, împărțit în carouri de culturile de orez şi de grădinile de zarzavat. Escadrila se afla deja aproape de jumătatea drumului către U Feng.

Batman privi liniştit întinderile. Într-adevăr, luptele care măcinaseră țara nu atinseseră adevărata față a Thailandei, aşa cum smogul făcuse din Bangkok un loc la fel de străin ca şi planeta Marte. Îşi aminti de jungla din nord şi de fata care-i ceruse lui Dumnezeu ca ei, karenii să fie mai numeroşi decât duşmănii lor.

— Despre ce-i vorba, Batman? întrebă Kingsly, de pe locul din spate cu accentul său grav din Tennessee.

— Mă depăşeşte chestia, Ramrod!

Kingsly râse.

— Mi se pare mie, sau băieții ăştia vor să afle mai multe despre tipa ta din junglă? Le-o fi plăcut ce le-ai povestit despre ea!

— Lua-i-ar dracu' de gălbejiți! strigă Batman.

Ieşirea lui nervoasă îl uimi pe radarist, dar şi mai mult îl surprinse pe el. Batman îşi aminti de toate necazurile pe care le avusese din pricina lor în urmă cu câteva zile şi creierul îi luă foc.

— Ei, asta-i acum! spuse Ramrod speriat de reacția lui Batman. Nu te enerva!

— Nouăzeci şi nouă[98] de avioane! Nouăzeci şi nouă de avioane! Se auzi o voce în căşti. Aici controlul traficului, Victor-Patru-Delta! Luați Punctul Lima şi aşteptați! Comandanții de escadrilă, confirmați, vă rog!

După o clipă de tăcere, Batman îl auzi pe Tombstone confirmând pentru escadrila sa. Era un canal prin care puteau comunica între ei toți piloții unei escadrile.

— Ce se-ntâmplă acolo în urmă, Nightmare?

— O porcărie, Shooter!

— Încă o tâmpenie, băieți! Ce v-am spus eu! încă o tâmpenie căcăcioasă!

— Lăsați-o moartă, oameni buni, se auzi vocea lui Tombstone. Lăsați canalul liber!

Batman îşi spuse că trebuia să fie o legătură între interesul celor de pe navă pentru Phya Nin şi schimbarea ordinelor. Dar ce să fi însemnat asta? În aviația Marinei, şefii le spuneau rareori băieților ce au de gând.

Privi în jos, prin cupola carlingii. Abia dacă zări vehiculele, asemenea unor puncte mişcătoare, deplasându-se pe drum. Mai clară era silueta unor elicoptere care zburau spre nord, paralel cu direcția de zbor a Tomcat-urilor. Alea erau probabil trupele de puşcaşi marini care trebuiau să ajungă la U Feng. Poate că ceva nu era în regulă şi atacul Alpha fusese decalat pentru finalul acțiunii sau fusese suspendat. Batman spera ca cineva să-şi amintească că aveau combustibilul limitat şi, cu cât se

[98] Cod pentru adresarea circulară, către toate avioanele.

învârteau în loc, potrivit ordinului, în Punctul Lima, cu atât aveau mai puțin combustibil pentru atac.

Aşa cum se luau de cele mai multe ori deciziile, Batman se gândi că s-ar putea s-o bage pe mânecă.

06h41' 21 Ianuarie
Hotelul Thai, Bangkok

— Gura! Gura! strigă Kriangsak în engleză.

Gâtlejul îi era uscat de atâta praf şi de atâta strigat, iar părul îi era plin de praful exploziilor. Ridică puşca mitralieră M-16 şi trase câteva focuri în aer. Neaşteptate, detunăturile armei stârniră un val de strigăte şi plânsete care sfâşiară liniştea speriată din holul hotelului.

— Tăceți cu toții! strigă nervos Kriangsak.

Prin holul hotelului pluteau praful de puşcă şi tencuiala căzută de pe tavan. Aproape patruzeci de civili, bărbați, femei şi câțiva copii stăteau îngenuncheați sau trântiți pe covorul roşu din fața recepției hotelului. O parte din oamenii lui Kriangsak îi păzeau cu străşnicie amenințându-i cu armele. Alți soldați ocupaseră poziții de tragere la ferestre sau patrulau în capătul holului.

La intrare zăceau morți un lift-boy, portarul şi un polițist thailandez, ucişi în clipa în care Kriangsak năvălise cu oamenii lui în hotel. Oamenii de ordine fuseseră şi ei omorâți şi se aflau prăbuşiți în fața uşii.

Holul era spațios, înalt, plin de magazine, deschizându-se spre restaurant. După dezastrul de pe şoseaua Phetchaburi, oamenii lui Kriangsak îşi găsiseră refugiul în holul acela.

După ce lichidaseră paza, soldații din subordine îi adunaseră în hol pe toți oamenii din hotel. Mai întâi pe cei din magazine şi restaurant, apoi sistematic, etaj după etaj, pe cei din camere. Pentru început îi eliberaseră pe asiatici,

păstrându-i doar pe turiştii occidentali. După registrul hotelului, începu apoi verificarea paşapoartelor. Pe americani îi separaseră de ceilalți şi acum erau în aşteptare. Nu avea să dureze prea mult până când autoritățile aveau să fie obligate să ia măsuri.

— Colonele! strigă unul dintre soldați care avea capul bandajat pentru că în timpul atacului americanilor se lovise puternic înăuntrul tancului în care se afla. Uite-i că vin, colonele! La intrare!

Kriangsak se îndreptă către ferestrele holului. Afară totul părea cuprins de linişte. Singurul semn că ceva plutea în aer era lipsa automobilelor şi a trecătorilor de pe stradă.

La un moment dat, Kriangsak zări trupe în uniforme de camuflaj târându-se pe furiş prin parcul hotelului. Apoi văzu un steag alb fluturând cam la vreo două sute de metri.

— Atenție! se auzi o voce strigând în thailandeză. Hei, voi cei din hotel! Vrem să vorbim cu voi!

Steagul alb continuă să fluture. Kriangsak îşi şterse fața cu mâna. Trebuia s-o rezolve şi pe asta.

— Lasă-i să se apropie, Dhani, îi spuse unui soldat. Poate că au într-adevăr ceva de discutat cu noi!

Aşteptă ca Dhani să-şi ridice deasupra capului arma. Negociatorii guvernamentali se ridicară din ascunzătoarea lor şi se apropiară ținând steagul alb ridicat deasupra capetelor.

Kriangsak zâmbi. Americanii îl făcuseră să dea greş în încercarea lui de a ocupa clădirile guvernamentale, dar acum trebuiau să negocieze cu el. Nu aveau de ales.

07h04’ 21 Ianuarie
Hotelul Thai, Bangkok

Căpitanul de marină Fraser se apropie de ofițerul thailandez şi îl salută.

— Ei, colonele? întrebă el. Ce-o să se-ntâmple acum?

Colonelul Vang Chitiburit trecu cu privirea peste chipul lui Fraser şi se uită la moderna terasă a hotelului Thai.

— Eşti convins că ai vreo şansă, căpitane?

— Avem una. Nu-l putem aştepta pe ticălosul ăsta să iasă.

Colonelul thailandez se gândi un moment.

— Nu, nu-l putem aştepta. Ai dreptate.

Cu câteva minute în urmă, colonelul se întorsese de la negocierile purtate cu oamenii lui Kriangsak. Şeful lor voia, nici mai mult nici mai puțin, un elicopter cu care să plece, împreună cu oamenii lui şi cu o parte din ostatici, afară din Bangkok. El nu precizase destinația, dar era clar că voia să ajungă la U Feng.

— Fiul ăsta de târfa ține acolo ostatici americani! spuse Fraser plin de furie. Iar puşcaşii marini tocmai de asta sunt aici, ca să-i apere.

— Planul tău e riscant…

— La fel e dacă-i dăm ticălosului ce vrea. Şi, fir'ar al dracu', a zis că peste treizeci de minute o să-nceapă să împuşte ostaticii unul câte unul! Vrei să vezi dac-o face?

Urmă o lungă tăcere. Colonelul ezita. Fraser trebuia să ia o decizie de unul singur, pentru că înalții comandanți erau ocupați cu marea operațiune. Pe ansamblu, confruntarea de la hotelul internațional Thai era o afacere minoră.

— Foarte bine, căpitane, spuse într-un târziu colonelul Vang. Las totul în mâinile tale.

Asta suna mai degrabă ca aruncarea mâței moarte în curtea vecinului. Probabil, gândi Fraser, era mulțumit că, într-un fel, îi lua de pe umeri o grea răspundere.

— Mulțumesc, domnule, spuse el salutând.

Vang păru nesigur pe el.

— Tu sau oamenii tăi aveți nevoie de ceva?

— Da, colonele Vang, zâmbi Fraser. De-o mică diversiune.

— O diversiune?

— Când îți dau eu semnalul, zise Fraser şi începu să-i explice ce avea de gând.

07h30' 21 Ianuarie
Hotelul Thai, Bangkok

Sergentul-major Phillip Loomis stătea întins pe pământ privind spre hotel. Când se întorsese la ambasadă azi-dimineață, căpitanul Fraser îi spusese că la hotelul internațional Thai sunt luați ostatici americani şi îi ordonase să găsească cincizeci de voluntari pentru a-i salva.

Misiunea asta, gândi Loomis, o puteau îndeplini foarte bine cercetaşii Marinei (Recon Marine force), dar ei se găseau acum la o mie de mile spre nord, la U Feng, luminând țintele pentru avioanele A-6 Hornet.

Foarte încet, el îşi ridică capul cercetând hotelul în fugă, peste peluza de iarbă unde se ascundea împreună cu doisprezece puşcaşi marini. Cea mai apropiată intrare se afla la vreo cincizeci de yarzi. Putea vedea acum un soldat stând de pază la uşă. Puteau fi şi alții acolo, dar Loomis nu-i văzu.

Loomis îşi privi ceasul. Şi treizeci şi şapte de minute. Unde erau? Era timpul s-o pornească... Auzi huruitul motoarelor unui elicopter. Privi spre est şi-l văzu apropiindu-se printre clădiri din direcția ambasadei.

Căpitanul Fraser îi explicase înainte cum se vor desfăşură lucrurile. Un elicopter Marine Sea Stallions al avea să decoleze de pe *Jefferson* pentru a ateriza drept în fața intrării principale a hotelului. În timp ce rebelii aveau să aştepte aterizarea lui, puşcaşii marini de sub comanda lui Loomis (Assault One) aveau să forțeze cea de a doua intrare. A doua echipă (Assault Two) avea să aştepte la

colțul îndepărtat aş clădirii. Iar înăuntrul elicopterului erau mai mulți puşcaşi marini, al căror nume codificat era „Sunday Punch”.

Elicopterul se îndreptă spre hotel, şi vârtejul rotorului învolbură coroana copacilor din parcare. Loomis auzi sunetul ascuțit al megafonului. Colonelul Vang le explica rebelilor thailandezi că cererea lor fusese îndeplinită şi că elicopterul acela venise să-i ia împreună cu ostaticii lor.

Loomis privi spre santinela aflată la cea de a doua intrare. Omul avea în mâini un Colt CAR-15 şi părea gata, gata s-o apuce în direcția elicopterului, privind pe după colțul clădirii. Un altul se găsea în spatele lui, în uşă. Loomis numără până la zece. Nici un alt soldat nu mai veni la uşă. Loomis se întinse şi-l lovi uşor peste cască pe puşcaşul marin aflat în apropierea lui.

Caporalul Halcek era un țintaş de elită. Era gata să-şi folosească arma cu lunetă M40A1, o variantă a carabinei Remington 700. Halcek prinse ținta în centrul lunetei şi apoi apăsă pe trăgaci.

Arma plezni şi unul dintre soldații rebeli se clătină pe picioare şi se prăbuşi lovindu-se de zidul hotelului. Celălalt rebel se întoarse ridicându-şi arma, dar Halcek îl prinsese în lunetă şi apăsă pe trăgaci. Două împuşcături răsunară în acelaşi timp, cea a lui Halcek şi cea a unei M-16 a unui puşcaş marin care-l dubla.

— Assault One! Ne mişcăm! spuse Loomis în microfonul PRC-9 legat de căştile sale radio. Legătura îi permitea un contact permanent cu căpitanul Fraser, având tot timpul mâinile libere.

Sări în picioare strigând:

— ATACK! GO! GO! GO!

Treizeci de puşcaşi marini se ridicară şi alergară peste gazonul şi pavajul umed. Cu fiecare pas făcut, Loomis aştepta să înceapă un foc ucigător dinspre uşă. Îşi dădu seama că era primul care va ajunge la intrare. Soldații pe

care-i împuşcaseră, zăceau prăbuşiţi în locul unde căzuseră. Sângele băltea în jurul lor pe trotuar.

Vuietul elicopterului încetă chiar în clipa în care Loomis plonjă prin uşă. Se afla acum într-un coridor lung, probabil o intrare de serviciu. Consultându-şi harta îşi dădu seama că holul în care se aflau ostaticii se afla drept înainte, la stânga şi apoi la dreapta.

Privind în urmă, doi puşcaşi marini porniră încet, gata să sară în lături la cea mai mică mişcare. Civilii thailandezi care fuseseră eliberaţi din hotel le spuseseră americanilor că după hol urma biroul recepţiei.

Doi oameni purtând în mâini pistoale-mitralieră AK-47 apărură de după colţ. Când îi zăriră pe americani încremeniră. Unul strigă ceva în thailandeză, iar celălalt, cu gura încleştată, încercă să ridice arma.

Loomis trase un singur foc lovindu-l în piept pe unul din cei doi. Cel de-al doilea, lovit şi el, se izbi de primul şi amândoi se prăbuşiră grămadă pe covor. Puşcaşii se puseră în mişcare.

Trecând de ultimul colţ, Loomis ajunse în holul hotelului. Aici era gata să se împiedice de ostaticii întinşi pe covor. Stăteau cu faţa în jos şi aveau mâinile duse la ceafa. Vreo şase soldaţi îi ţinteau cu armele. Alţi soldaţi erau la ferestre, dar cei mai mulţi erau masaţi la intrarea principală. Să fi fost vreo douăzeci. Loomis acţionă instinctiv, ştiind exact ce are de făcut, ca urmare a numeroaselor antrenamente.

— DOWN! CULCAT! urlă el în timp ce deschise focul asupra celor care îi păzeau pe ostatici.

Din spatele lui armele puşcaşilor marini bubuiau într-un ritm infernal.

— Nu se ridică nimeni! U.S. Marines! striga Loom continuând să tragă.

Patru rebeli căzură din primele focuri. Unul încercă să treacă în spatele biroului de la recepţie, dar căzu secerat. Rebelii de la ferestre şi cei de la intrarea principală începură

să tragă. Un alt grup de puşcaşi marini, care pătrunsese în hotel printr-o altă intrare, deschise focul. Un rebel căzu lângă lifturi. Cei de la intrarea principală se pare că erau atacați din stradă de unde se trăgea puternic. Un lampadar se prăbuşi în holul de la intrare lovind doi rebeli. O grenadă explodă în fața intrării. Câțiva soldați îşi aruncară armele şi ridicară mâinile.

07h32' 21 Ianuarie
Hotelul Thai, Bangkok

Colonelul Kriangsak auzi împuşcăturile din hol. Alergă în grabă prin magazinul hotelului împreună cu doi oameni de-ai săi, căutând un punct de unde să poată privi în interiorul elicopterului de transport. Atunci începu un foc susținut dinspre elicopter care lovi fațada hotelului.

Îşi dădu seama că-l atacau din toate părțile şi că promisiunea lor fusese de fapt o capcană. Alergă la fereastră tocmai la timp ca să vadă două şiruri de puşcaşi marini care săreau din elicopter şi luau clădirea cu asalt. O grenadă explodă asurzitor. Apoi o alta. De pe ambele laturi ale fațadei se ridica un fum gros şi înecăcios.

Kriangsak îşi ridică arma țintindu-i pe puşcaşii marini prin fereastră... apoi o coborî. Dacă ar fi deschis focul, ar fi omorât trei sau patru, dar n-ar fi salvat lovitura de stat şi ar fi riscat să fie împuşcat.

07h33' 21 Ianuarie
Elicopterul Sea Stallion 936, Hotelul Thai, Bangkok

David Howard se oferise voluntar în acea dimineață fără să bănuiască o clipă că va lua parte la o misiune de salvare a unor ostatici americani. Şeful elicopterului îl întrebase

dacă voia să dea şi el o mână de ajutor şi Howard acceptase dând din cap.

Nu ştia sigur de ce acceptase să plece voluntar. Se afla încă sub şocul produs de pierderea prietenilor lui în Bangkok. Nu fusese anunțată oficial, dar ştirile se aflau repede pe *Jefferson*.

Era oribil. Asta însemna că şi el fusese doar la un pas de moarte.

Poate că ar fi avut nevoie să se odihnească ca să scape de fantomele lui... sau poate că într-adevăr trebuia să facă ceva. În orice caz, el acceptase.

Se mai gândea încă la toate astea când elicopterul se ridică de pe punte. Howard fu fermecat de imaginea portavionului văzut de sus. Acel mic oraş în care trăise în ultimele luni părea acum o jucărie, dispărând apoi în depărtare.

Elicopterul ateriză la Ambasada Americană treizeci de minute mai târziu. De aici luă la bord cincizeci de puşcaşi marini, cu fețele înnegrite şi echipament de luptă. Zborul spre hotel nu dură mai mult de un minut.

Asaltul asupra hotelului se sfârşi aproape imediat ce începu şi Howard nu avu timp să vadă prea multe lucruri. Elicopterul aterizase pe pavajul din fața hotelului şi-şi coborâse rampa. Cei din hotel nu puteau vedea în interiorul întunecat, unde stăteau puşcaşii marini.

Howard aşteptase, fără să poată vedea ceva, înghesuit între cei cincizeci de puşcaşi marini, care erau foarte tineri. Câțiva mestecau gumă, alții făceau grimase comice. Cei mai mulți priveau la căptuşeala care îmbrăca interiorul elicopterului şi-şi păstrau gândurile numai pentru ei.

Abia atunci îi trecu prin minte lui Howard că şi el se ducea să lupte. Şi dintr-o dată auzi clănțănit de arme. Apoi auzi ordinul ofițerului de bord:

— Băieți! Afară! Uite-i în hol! Pe ei!

Puşcaşii marini săriră pe rampă în jos, şi tropăitul bocancilor lor fii amplificat prin pereții de metal ai elicopterului.

— Puşcaşi marini! strigă cineva şi strigătul fu repetat de alții în cor, strigătul acoperind zgomotul făcut de rotorul elicopterului. Howard auzi două explozii de grenadă, zgomot de geamuri sparte şi răpăitul armelor.

După ce puşcaşii marini părăsiră elicopterul, ofițerul său anunță echipajul prin microfonul din cască. Uşor, uriaşul elicopter se ridică de jos, se roti şi ateriză din nou deschizându-şi rampa spre intrarea hotelului.

Un fum gros se ridica în fața hotelului. Howard putu să vadă prin fum cum ferestrele fațadei se prăbuşiseră, zări ceva mişcare în hol, dar fumul îi întunecă vederea. Patru marinari erau ghemuiți pe trotuar stând de pază.

Howard auzi mai multe împuşcături care acoperiră zgomotul rotorului. Auzi apoi strigătele puşcaşilor, neputând însă înțelege vreun cuvânt.

O umbră se mişcă prin fum undeva, în apropierea intrării… o umbră în ceață… urmată de o alta… apoi de o a treia.

Howard fu cât pe-aci să strige în direcția lor când prima umbră deschise focul asupra puşcaşilor marini aflați în fața uşii. Doi puşcaşi marini muşcară pământul, în timp ce una dintre umbre fu trimisă pe lumea cealaltă fiind proiectată într-un stâlp care susținea marchiza de deasupra trotuarului. Dintr-o altă direcție se auzi bubuind o armă în timp ce, dincolo de parcare, nişte trăgători deschiseră focul.

Cea de-a doua umbră se prăbuşi.

A treia însă nu se opri şi nu ezită. Se transformă într-un bărbat, un thailandez cu o uniformă de ofițer făcută ferfeniță, înarmat cu un M-16. Cizmele lui bocăniră pe rampa elicopterului şi pătrunse înăuntru ca o furtună.

Howard sări într-o parte. Mitraliera din mâinile intrusului păcăni scuipând flăcări. Un ciocan alb şi

fierbinte îl lovi în umărul stâng, aruncându-l pe spate, într-un paravan metalic. Şeful echipajului căzu şi el grămadă. Intrusul trecu grăbit spre locul pilotului ignorându-i pe amândoi. Aici începu să umble febril la comenzi.

David Howard nu spusese niciodată despre sine că ar fi un bărbat curajos, dar nu simțea totuşi durerea din umăr. Deasupra sa, agățat de paravanul metalic, zări un stingător de incendiu cu CO_2. Înhăță cilindrul şi-l desfăcu. La auzul sunetului, thailandezul întoarse capul iute şi-şi îndreptă arma spre el.

David ar fi vrut să-i arunce în față gazul rece, dar nu mai avea timp. Sforțându-se din toate puterile, azvârli cilindrul spre intrus nimerindu-i brațul. Arma îi zbură într-o parte în timp ce David se aruncă înainte şi începu să-l lovească.

Lovi din nou... şi din nou...

Nu se opri decât atunci când auzi vocea unui puşcaş marin care-i striga:

— OK, fiule, l-ai terminat!

Capitolul 25

07h35’ 21 Ianuarie
Lângă U Feng

Elicopterele UH-1 Huey thailandeze aterizară la mai puțin de cincisprezece kilometri de U Feng. Trupele Forței Speciale Aeropurtate săriră din aparate şi se dispersară în întreaga zonă. Dâre de fum purtate de vânt se strecurau prin junglă.

Uriaşele elicoptere ale Marinei SUA, Super Stallion şi Sea Knights, şi al şaselea Corp Expediționar al Marinei se aflau prezente de asemenea, lăsând pe pământ atât soldați echipați şi înarmați cât şi vehiculele cu care urmau să meargă mai departe. Dintr-un uriaş Sea Stallion săriră oameni cu fețele vopsite în negru şi în uniforme de comando. Căştile lor erau asemănătoare cu cele ale thailandezilor şi aveau o mare diversitate de arme de la M-16 la Uzi şi AKM-uri.

Oamenii aceia erau cercetaşii (Marine Recon) grupului de luptă MEU-6. Specialitatea lor era să pătrundă în teren înaintea corpului expediționar, în timpul operațiunilor de debarcare, şi să culeagă informații. Dacă ei se considerau a fi cei mai buni, Marina îi considera că erau cei mai buni dintre cei mai buni, un comando de elită mult mai capabil decât vestitul SAS sau Delta Force. După doi ani de antrenamente susținute ei erau calificați ca scafandri de

luptă, infiltrări HALO[99], sau combatanți în spatele liniilor duşmane. Ei aveau să asigure operațiunea de la U Feng conlucrând cu controlul aerian, în acest caz folosind tehnica laser şi echipamentul GLD. Pregătirea lor multiplă îi făcea folositori şi indispensabili în orice fel de luptă.

— Ascultați-mă, oameni buni, spuse ofițerul care îi comanda.

Locotenentul Francis Noian Miller vorbea pe un ton blând dar autoritar.

— Nu s-a schimbat nimic din plan. Nici ordinele. Îndată ce-i eliberăm pe cei doi ostatici americani ne reîntoarcem la prima noastră misiune. Acum prima noastră grijă este viața şi securitatea celor doi, ținuți prizonieri în tabără. Întrebări?

— Da' cine a bulibăşit-o de data asta? întrebă un soldat.

Miller zâmbi subțire. Schimbările survenite în plan în ultima clipă, în timpul operațiunilor, erau detestate de trupă şi complicau lucrurile, fiind posibil ca ele să meargă prost de tot în final.

— E treaba noastră acum, Wojtascek, spuse Miller. E-n ograda ta aşa că e problema ta. În regulă? Hai, mişcați-vă!

Marinarii se împărțiră în grupuri de câte patru pentru a face operațiunea de cercetare mai uşoară şi mai rapidă. Miller se îndreptă spre generalul thailandez care stătea împreună cu mai mulți ofițeri din statul său major şi studia o hartă. Miller se apropie şi salută.

— Generalul Vinjit?

— Da, locotenente, spuse generalul într-o engleză cu un puternic accent asiatic.

Era îmbrăcat ca toți ceilalți în uniformă de camuflaj. Numai steaua lucitoare de pe caschetă arăta că deține un grad superior, general de brigadă.

---

99 HALO - High Altitude Low Opening – Paraşutări de la altitudine înaltă cu deschidere joasă

— Oamenii tăi sunt gata? întrebă generalul.

— Da, domnule. Am vrut doar să văd dacă lucrurile decurg conform planului. Trupele dumneavoastră vor rămâne în spate, ascunse, până când vă vom da noi semnalul convenit.

— Eu şi oamenii mei ştim ce avem de făcut, spuse generalul strângând din fălci nervos. Ai grijă de-ai tăi! mai spuse şi se răsuci pe călcâie continuând să examineze harta împreună cu ofițerii săi.

— Da, domnule, spuse Miller întorcându-se spre locul unde-l aşteptau oamenii săi.

— Ceva necazuri, locotenente? întrebă mitraliorul Hunnicker.

— Eah, făcu Miller aruncând o privire de gheață în urmă spre generalul thailandez. Nu vorbim aceeaşi limbă.

Miller încercă un simțământ neplăcut la gândul că misiunea lor fusese schimbată brusc. Inițial, cercetaşii trebuiau să intre în perimetrul de la U Feng şi să cerceteze terenul comunicând apoi observațiile lor avioanelor Hornet (Chickenhawk), apoi bombardierelor Intruder (Thunder-bird). Comandoul urma apoi să acționeze în paralel cu oamenii lui Vinjit, care trebuiau să-şi recâştige tabăra de la cei care supraviețuiau atacului aerian.

Acum, cu cei doi ostatici ținuți la U Feng, situația din teren se schimbase radical. Atacul aerian fusese amânat până când ei încercau să-i salveze pe cei doi, sau până când Miller comunica superiorilor săi că orice încercare de acest gen era sortită eşecului.

Câte lucruri puteau să meargă prost! Inamicul probabil că ştia că erau câteva mii de soldați thailandezi în apropiere. Dar dacă erau descoperiți înainte de vreme, atunci încercarea de a-i salva pe ostatici putea da greş, iar Miller şi oamenii săi ar fi putut fi încercuiți.

Dacă totul mergea conform planului…

Desigur, Miller o ştia mai bine decât oricine. Singura întrebare era ce-o să meargă rău… şi când.

07h36' 21 Ianuarie
U Feng

Hsiao ştia desigur că thailandezii or să vină. Ar fi fost imposibil să fie altfel. Avioanele sale trecuseră prin sită întregul perimetru dinspre nord spre Chiang Mai. Radarul îi semnalase sosirea unor elicoptere, iar cercetaşii lui îi raportaseră prezența unor trupe thailandeze aeropurtate la câțiva kilometri spre sud-est.

Dar cum să facă față amenințării? Hsiao se aştepta ca thailandezii să înceapă cu un atac aerian masiv. Imediat ce thailandezii ar fi început, Hsiao ar fi ordonat avioanelor sale de vânătoare să se deplaseze spre nord, ca şi cum s-ar fi retras. Ca să le urmărească, avioanele RTAF trebuiau să survoleze valea râului Taeng unde Hsiao îşi desfăşurase majoritatea bateriilor sale SAM. Apoi avioanele sale Shenyang aveau să se întoarcă şi să se năpustească asupra celor câteva avioane thailandeze rămase în aer. Asta în timp ce, bombardierele lui Hsiao aveau să facă praf şi pulbere trupele thailandeze.

Însă operațiunea nu se desfăşură aşa cum preconizase. Din cine ştie ce motive ascunse, forțele thailandeze îşi opriseră înaintarea la câțiva kilometri de bază, iar avioanele lor se roteau parcă fără rost undeva spre sud, la vreo cincizeci de kilometri.

Asta însemna oare că aveau de gând să lanseze mai întâi un atac terestru? Poate că Forțele Speciale Thailandeze plănuiseră să-i distrugă avioanele Shenyang la sol. Gândul acesta îi îngheță sângele în vine. Aceeaşi strategie pe care o folosise el împotriva thailandezilor se putea întoarce acum împotriva lui.

Hsiao auzise proverbul american „Use it or lose it” (Foloseşte-l ori îl pierzi) şi ştia care-i înțelesul lui. Proverbul i se potrivea acum de minune. Puse mâna pe telefon.

— Dă-mi-l pe colonelul Wu, spuse grăbit, apoi tăcu un moment. Colonele? Aici Hsiao. Am aşteptat destul. Dă drumul la avioane!

O secundă mai târziu sirenele începură să sune în tabără. Dacă thailandezii nu veneau la el, atunci se ducea el la thailandezi… şi *Sheng li* avea să fie îndeplinit.

Trei minute mai târziu, primul Shenyang argintiu apăru pe cerul dimineții.

07h40’ 21 Ianuarie
Tomcat 201, Punctul Lima

— Eagle Leader, aici Victor-Patru-Delta, se auzi în căştile lui Tombstone vocea ofițerului din Hawkeye care se rotea pe deasupra Bangkok-ului. Avem o grămadă de codițe la U Feng pe coordonatele voastre, trei-cinci-zero. Mă auzi? Terminat!

— Le am pe ecran, domnule Magruder, raportă şi Dixie din spate. Opt codițe… corectez… zece… se pare că decolează două câte două.

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader! Avem codițele tale!

— Eagle, vezi ca Thunderbird să afle de codițele astea.

— Am înțeles, Victor-Patru. Îi spunem.

Vreo şaisprezece avioane thailandeze se desprinseră de marea formație deasupra Chiang Mai-ului şi se îndreptară în viteză spre nord.

Cineva ar trebui să-i învețe ce înseamnă răbdarea… sau disciplina, gândi Tombstone. Da, dar asta era țara lor, invadată de necunoscuți. Dacă era în aceeaşi situație poate că şi el ar fi fost la fel de nerăbdător.

— Eagle Leader către toţi Eagles! spuse el prin radio. Hai, să mergem, dar uşurel băieţi! Urmaţi-i!

Habar n-avea ce aveau de gând piloţii MIG-urilor, dar cu siguranţă că nu plănuiau nimic bun.

— Către toate avioanele din aer! Aici Victor-Patru-Delta! se auzi vocea de pe Hawkeye. Codiţele par să se retragă pe coordonatele trei-trei-zero. Se îndreaptă spre linia verde, pe doi-zero!

Să se retragă?! Fără să lupte? Tombstone cântări toate posibilităţile şi rânji în vizorul căştii. Orele în care fusese „musafirul" lui Hsiao în Klong Toey îl învăţaseră câteva lucruri despre acest om. Era un tip nemilos şi foarte meticulos. Să duci nişte MIG-uri într-o bază capturată şi să pui la punct operaţiuni de anvergură în nordul Thailandei şi în Bangkok…

Hsiao prevăzuse atacul împotriva poziţiilor sale şi plănuise ceva în legătură cu asta.

— Eagle Leader către toate unităţile! spuse Tombstone. Tipii ăştia împotriva cărora luptăm sunt foarte vicleni. Atenţie la şerpi!

Se gândea la vehiculul pe care erau montate rachetele SAM şi pe care Batman îl văzuse la baza din U Feng. Urmele pe care le descoperise Batman spuneau în mod clar că vehiculele fuseseră deplasate spre sud de-a lungul râului peste graniţa thailandeză. În cazul ăsta, jungla de jos era plină ochi de tipi gata să-şi trimită în cer rachetele.

Tombstone împinse manşa înainte uşor, lăsând aparatul să coboare la opt mii de picioare. Coline acoperite de verdeaţă luxuriantă alergau pe sub avionul său. Dixie îi raportă că avioanele thailandeze erau pe urmele codiţelor şi că se apropiaseră de U Feng. Tombstone ordonă unui alt avion să tragă o raită prin jur. Escadrila Vipers VF-95 număra zece F-14 dar numai şase asigurau operaţiunea astăzi, celelalte fiind distruse sau aflate în reparaţii în hangarul portavionului *Jefferson*.

— Hei, Tombstone, îl chemă Dixie prin radio. Am dat peste un alt radar. Ascultă!

Dixie îi facu legătura. Tombstone ascultă cu atenție.

— Long Track (unul cu bătaie lungă), spuse Tombstone. Ăştia-s şmecherii de care vorbea Batman!

Long Track era codificarea folosită de NATO pentru radarul de avertizare şi culegere de date preliminarii despre țintă. Ghidarea blocajului radar şi ochirii se numea „Straight Flush”[100].

Tombstone căută un nou canal radio.

— Snow White, Snow White, aici Eagle Leader! Mă auzi? Terminat.

— Eagle, aici Snow White. Te aud clar. Continuă!

— Snow White, avem o Long Track. E timpul să-ți cânți cântecul!

— Recepționat, Eagle! Băieții tăi preferă blues sau o chestie ceva mai grea?

— Cântă-le un blues, Snow White!

— Snow White îi bruiază! spuse Dixie urmărind ecranul radar.

La câteva mile spre sud un avion Prowler al escadrilei VAQ-143, numit Snow White, se rotea la mare înălțime bruind frecvențele radar ale inamicului. În felul acesta inamicul nu putea afla cât de mulți americani sau thailandezi se aflau în zonă şi nici ce intenții aveau.

— Chickenhawk, Chickenhawk, aici Eagle Leader! spuse Tombstone. Unde eşti Smiley?

— Eagle, aici Chickenhawk One! îi răspunse locotenentul commander John „Smilin”[101] Van Dom. Formația XO a escadrilei VFA-161 n-avea comandant după moartea tragică a lui Marty French la Wonsan.

— Suntem la o sută cincizeci de mile şi ne apropiem!

---

[100] Straight Flush – Chintă regală (poker)

[101] Smiley (Smilin’) – Zâmbărețu’

— Chickenhawk, se confirmă SAM-uri! Băieţii tăi vor fi cam ocupaţi!

— Recepţionat, Eagle. Încălzeşte-i puţin pentru noi, vrei?

— Să vedem ce putem face!

— Tombstone! strigă Dixie. Trapdoor a intrat în foc!

— Da' ce se întâmplă acolo jos? întrebă Tombstone.

— Îmi indică rachete! spuse Dixie făcând o pauză şi cercetându-şi aparatura de bord. Rachetă lansată! Tombstone, SAM-uri!

Şi Tombstone îşi dădu seama că Hsiao îşi întinsese cursa.

07h42' 21 Ianuarie
Falcon 992, deasupra văii Nam Mae Taeng

Locotenent-colonelul Vasti Nithanivituk trase înapoi manşa avionului său şi micşoră jetul arzătorului. Munţii acoperiţi de verdeaţă se rostogoliră în partea de sus a carlingii în timp ce avionul, aproape vertical, se înşurubă şi se răsuci luând înălţime, într-un immelmann[102] perfect. Având şase luni de antrenamente dure la activ, în Statele Unite, la baza aeriană Nevis, locotenent-colonelul Vasti era nemaipomenit de mândru de aparatul său şi de figurile pe care le putea face. Falcon-ul urlă sfâşietor, ţâşnind argintiu prin cer.

Străfulgerarea sângerie a unui SAM îi lumină consola, apoi computerul îi semnaliză prezenţa unei rachete în aer. Când sus, când jos, strivit de forţa lupingului, el privi în „sus" prin cupola carlingii cercetând jungla şi valea care se aflau acum deasupra capului său.

Acolo!

---

[102] Immelmann – figură acrobatică

Vasti văzuse asta într-o grămadă de filme la baza Nevis, dar niciodată în realitate. Piloții americani descriau SAM-ul ca fiind asemănător cu o prăjină care țâşneşte din junglă, balansându-se, cu o flacără albă în urmă.

— Trapdoor! Trapdoor! strigă el în thailandeză. Lansare! Am o lansare! În sectorul văii Nam Mae Taeng!

Racheta gonea în viteză urmărindu-l.

Vasti era conducătorul forței aeriene thailandeze Trapdoor, care trebuia să asigure securitatea în aer la U Feng. El avea o mie două sute de ore de zbor în interceptări şi era privit ca cel mai bun din corpul de elită al piloților thailandezi.

Acum însă era speriat. SAM-ul se afla la mai puțin de o milă, îşi mărise viteza, iar radarul rachetei rămăsese blocat pe avionul lui. Cel mai greu lucru, atunci când eşti atacat de o rachetă SAM, este să reuşeşti să scoți avionul din traiectoria ei, la capătul unor nesfârşite clipe de groază. Vasti nu-şi dezlipea ochii de punctul luminos care creştea vertiginos, umplând cerul de o strălucire orbitoare.

Acum! Vasti comandă împrăştierea plevei şi răsuci cu greu avionul spre stânga. Ideea era să-l scoată din drumul rachetei înainte ca ea să acționeze. Pierzând flăcările arzătorului, SAM-ul şi-ar fi urmat traiectoria balistică şi s-ar fi înfipt în pământ explodând.

Pielea feței i se întinse în jurul ochilor şi a gurii din cauza forței gravitaționale. Vasti azvârli un alt nor de pleavă pentru a bruia radarul rachetei şi a-l face să ghideze SAM-ul spre pământ.

Revenindu-şi pentru o clipă din spaimă, Vasti privi peste umăr. Racheta se apropia…

Lungă de şase metri şi grea de optzeci de kilograme, ea putea exploda la impact, sau în apropierea cozii avionului. Racheta se apropie vertiginos şi când ajunse la cinci metri de avion explodă asurzitor. Vasti încercă să stăpânească aparatul în timp ce striga în radio:

— Trapdoor! Trapdoor! Aici comandantul! Sunt lovit! Sunt lovit! Maior Kraisri, aici comandantul!

— Eject[103], colonele! auzi el vocea maiorului.

— Eject!

Maiorul acționă sistemul de ejecție în timp ce răsună o a doua explozie. Vasti fu aruncat în partea dreaptă a carlingii. Cupola se deschise şi locotenent-colonelul fu aruncat în afară, prăbuşindu-se spre verdele junglei care-l aştepta…

Avionul se strivi de o coastă muntoasă. Explozia făcu un crater uriaş în hățiş şi un nor gros de fum se ridică prin cerul azuriu al dimineții.

Apoi, alte SAM-uri năvăliră în văzduh, țâşnind din ascunzătorile lor.

07h43' 21 Ianuarie
Tomcat 201, Punctul Lima

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader! spuse Tombstone prin radio. De aici mi se pare că Trapdoor are probleme serioase şi se destramă! Îmi poți confirma?

— Recepționat, Eagle Leader! îi răspunse ofițerul din avionul Hawkeye. Cred c-au nimerit în culcuşul şarpelui!

Lui Tombstone îi rămâneau mai puțin de două secunde pentru a lua o hotărâre. El revăzu în minte planul pentru toate avioanele fie ele thailandeze, fie americane. Toate trebuiau să aştepte în Punctul Lima, ca Victor-Patru-Delta să le dea liber. Dar Trapdoor plecase de una singură, urmărind codițele şi nimerise acum în zona SAM-urilor.

Scopul operațiunii „Bright Lightning" era de a-i sprijini pe thailandezi în încercarea lor de a recuceri U Feng-ul. Nu mai putea sta deoparte să vadă cum colegii lui thailandezi,

[103] Eject – Catapultare

mai puțin experimentați, erau făcuți bucățele de canonada ucigătoare pe care le-o pregătise Hsiao.

— Hai să-i lovim! spuse el deschizând frecvența tactică. — Eagle Leader către toți Eagles. Să le dăm thailandezilor o mână de ajutor! Preiau conducerea!

— Eagle Two, spuse Batman. Intrăm în horă!

— Eagle Four vă urmează! spuse Garrison din Tomcat 204.

— Eagle Four se ține după voi! spuse Taggart Price din Tomcat 203.

— Five, yo! strigă Rostenkowski Shooter din 248.

— Eagle Six e şi el cu voi! strigă Marinaro Nightmare din 244.

În timp ce se apropiau, Dixie îi transmitea lui Tombstone informațiile primite pe display.

— Se pare că-i o mare concentrare de SAM-uri acolo, jos în valea Taeng, spuse Dixie. Trapdoor raportează victime... Cel puțin trei avioane doborâte... Şi codițele se întorc!

— Câte codițe sunt, Dixie?

— Greu de spus, Tombstone.

Distanța şi bruiajul susținut făceau ca imaginea de pe display să nu fie prea clară.

— Poate douăzeci... sau poate mai multe, spuse Dixie.

— OK, zise Tombstone schimbând canalul. Eagle Leader către toți Eagles. O să zburăm mai jos. Dacă întâlniți vreun MIG la sol sau vreunul care vrea să-şi ia zborul, nu-l iertați. La început zburăm în formație. Câte doi!

Tactica asta le oferea o flexibilitate şi o manevrabilitate maximă în aer. Tombstone voia să stea cu toții laolaltă până când reuşea să evalueze situația şi să vadă cum stau. Pe cerul U Feng-ului puteau fi mult mai multe avioane, ceea ce le-ar fi îngreunat misiunea.

— Douăzeci şi două de codițe, Tombstone! strigă Dixie. Se pare că tocmai au distrus un avion thailandez din Trapdoor.

— Recepționat.

Şansele nu le erau favorabile. Trapdoor aruncase în luptă şaisprezece avioane şi pierduse deja patru. Eagles erau doar şase. Mai erau şi opt Hornet-uri din escadrila VFA-161, dar erau departe şi se ocupau de băieții cu SAM-urile făcându-i piftie. Thunderbird nu putea intra la socoteală având misiunea să atace la sol.

Erau deci optsprezece contra douăzeci şi doi... douăzeci şi doi pe care-i ştia inamici, îşi spuse Tombstone.

Și-n plus i se părea că thailandezii orbecăiesc prin cer. La drept vorbind, Tombstone se cam îndoia de calitatea piloților thailandezi, punându-le la îndoială experiența. Nu putea spune dacă nu cumva oamenii dădeau semne de oboseală şi că se lăsau ucişi din cauza stresului. Ştia cum pot reacționa oamenii... dar thailandezii nu păreau prea încercați.

Deci, până îşi făceau apariția Hornet-urile (Chickenhawk), Tombstone trebuia să se bizuie doar pe cele şase avioane ale sale, împotriva a nu mai puțin de douăzeci şi două de MIG-uri.

— Suntem aproape, Tombstone! spuse Dixie. Foarte aproape. Codițele sunt acum pe coordonatele trei-unu-zero, la nivelul cinci mile. Se apropie de thailandezi! Vin aproape...

— Aici Eagle Leader! spuse Tombstone. Hai, băieți, o luăm în jos să dăm o raită!

Îşi înşurubă Tomcat-ul prin văzduh, pornind în picaj deasupra junglei. Potrivit regulilor tacticii, ar fi trebuit să fie ascunse pe acolo ceva aparate, printre colinele înverzite. Îi dădu bătaie înainte ca cineva de jos să lanseze vreun nenorocit de SAM împotriva lui.

Sigur, ascuns printre munți, în junglă, vreun şmecher ar fi putut să i-o facă şi lui aşa cum i-o făcuseră lui Batman.

Ca o ceață densă, verde-maronie, copacii şi pământul trecură în viteză pe lângă carlinga lui. Jungla se dădu în lături dintr-o dată şi facu loc unui câmp deschis, plin de clădiri şi de piste de zbor. Toate înconjurate de un gard de sârmă ghimpată. U Feng! Pistele se vedeau foarte clar acum. Erau pustii. Nici urmă de vreun aparat. Poate că toate MIG-urile se aflau în aer!

La fel de repede cum țâşnise din hățişul junglei, baza militară U Feng dispăru în spatele Tomcat-urilor care urlau cu motoarele în plin. Undeva în față, soarele se scurgea pe suprafața râului care curgea năvalnic prin valea Taeng.

— Acum fiți atenți la mine! strigă Tombstone. Şi căscați ochii la şerpii din iarbă!

— Priviți cum arde colo un thailandez! strigă Price.

— Bandiții! strigă radaristul lui Tombstone. Am semnal pe radar… şase… corectez… opt bandiți la trei mile, coordonate trei-patru-zero…

— Tally ho! strigă Tombstone. Îi văd pe bandiți!

MIG-21. Cerul de deasupra văii Taeng era plin ochi de aparate, F-5 thailandeze şi MIG-uri care se învârteau şi se răsuceau într-o luptă pe viață şi pe moarte.

— Doi-patru-patru, confirmă! strigă Nightmare. Ne-agățăm de-o Jay Bird! adăugă referindu-se la un MIG care zbura nu departe de el.

— Armați rachetele! strigă Tombstone ridicând aparatul în înaltul cerului şi întorcându-se val-vârtej să dea piept cu bandiții.

— Veniiim!

07h44’ 21 Ianuarie
U Feng

Hsiao duse microfonul la gură, pregătindu-se să dea un nou ordin. Pe biroul lui se aflau o grămadă de hărți, pe care trasase mai multe cercuri cu stiloul său gros.

— Zona patru-şapte, spuse el calm. Cincisprezece kilometri la sud-est de U Feng. Cred că acolo e o zonă de staționare a unor elicoptere sau trupe de asalt. Fără îndoială. Aduceți aparatele Q-5 imediat!

— Sunt înarmate, cu plinul făcut şi gata de decolare, generale, îi răspunse prompt Dao Zhu Qingtong. Dar ce-i cu inamicii?

— Colonelul Wu se ocupă de ei chiar acum, comandante. Ar trebui să faci un zbor de recunoaştere asupra țintei.

— Pornim! spuse Dao Zhu. Apoi adăugă: *Sheng li*!

— Victorie, comandante Dao! spuse Hsiao. U Feng, terminat.

Hsiao ținuse zece avioane de atac la sol sub comanda lui Dao la Mong-koi, pentru a închide în mod viclean capcana întinsă thailandezilor. Dacă îşi luau zborul acum, avioanele aveau să se năpustească asupra armatei thailandeze în mai puțin de cinci minute.

Capitolul 26

07h46' 21 Ianuarie
U Feng

Pereții magaziei se cutremurau din cauza suflului exploziilor pârâind neliniştitor. Pamela crezu că cineva pusese o bombă alături, la depozitul de carburant. Îşi pusese mâinile la ochi, dar pe urmă, luându-şi inima-n dinți se uită prin ferestruică şi văzu o mulțime de avioane sfâşiind cerul, vuietul motoarelor lor făcea să se zguduie întreg pământul.

Veniseră! Armata thailandeză venise în sfârşit... poate că şi Marina. Se repezi către colțul în care Bayerly stătea ghemuit având o expresie ciudată pe chipul murdar.

— Cred că a început lupta, spuse ea emoționată.

— F-14, spuse Bayerly. Sunt Tomcat de-ai noştri!

Pamela îşi cuprinse obrajii în palme şi, de emoție, începu să plângă. Tombstone! Dacă acolo sus erau Tomcat, atunci fără îndoială trebuia să fie şi Tombstone!

Bayerly privi înspre uşă.

— Mai bine ne-am pregăti, spuse el. Dacă-i vorba de un atac, şi avioanele sunt în aer, atunci trupele terestre nu sunt prea departe. Şi cred că noii noştri „prieteni" ar prefera să ne împuşte, decât să ne vadă salvați.

— Dar ce putem face?

Bayerly îi zâmbi plin de tristețe:

— Ne descurcăm noi într-un fel!

07h46' 21 Ianuarie
Lângă U Feng

Locotenentul Miller cercetă împrejurimile privind prin frunzişul junglei în timp ce Tomcat-urile vuiau prin cer pe deasupra capului său. În față se auzi o bubuitură puternică urmată de o şuierătură care despică văzduhul. O coloană de fum alb îşi deschise drum spre înălțimi. Cineva din apropiere lansase o rachetă Graal... dar prea târziu. Avioanele Marinei se pierduseră în zare în clipa în care racheta țâşnea prin văzduhul luminos.

Miller îşi întipări în minte poziția lansatorului. Era undeva în perimetrul bazei, fără îndoială. Se trânti pe burtă în marginea defrişată a junglei, cercetând baza prin binoclu şi făcând un semn scurt celor din urma sa. Soldații din comando se mişcară pe tăcute, târându-se şi alunecând fantomatic printre copaci. În fața lor se ridicau stâlpi şi foişoare de observație care păzeau flancurile bazei.

Se aflau chiar în perimetrul U Feng-ului, privind peste linia de foc, la vreo sută de metri. Se vedeau tranşee, soldați alergând printre barăci pregătindu-se se pare să apere latura sudică. Undeva, într-o parte, la capătul unei alei, pe un şasiu, se ridicau spre cer trei rachete Gainful.

Miller trase o înjurătură. Rachetele acelea puteau să le facă piloților o grămadă de necazuri. Trebuiau distruse înainte ca forțele terestre thailandeze să pornească asaltul împotriva bazei U Feng. Conducătorul Tomcat-urilor fusese foarte isteț ridicându-şi întregul stol undeva sus, scoțându-l din raza de acțiune a rachetelor, gândi Miller. În timp ce privea lansatorul, o altă rachetă se desprinse de sol lăsând o dâră de fum şi împrăştiind flăcări în jur. Se ridică în aer

asemenea unui uriaş creion ascuţit şi urcă spre cer în capul unei coloane de foc.

Miller îşi ridică privirea. Tomcat erau acum deja departe... dar poate că radarul SAM-urilor reuşise să le localizeze. O a doua rachetă ţâşni spre cer din locaşul ei.

Dumnezeule! îşi spuse Miller. Asta nu putea să ţină prea mult. Cineva trebuia să facă ceva cu SAM-urile alea sau toată operaţiunea se ducea dracului.

Miller îşi întoarse apoi privirea spre bază. Problema era dacă prizonierii americani se aflau sau nu în barăcile din apropierea depozitului de carburant. Putea să vadă depozitul dar nu şi clădirile care se aflau mai departe. Despre care oare vorbise fata karenă?

07h47' 21 Ianuarie
Tomcat 201

— Fiţi pe fază, băieţi! ordonă Tombstone.

Tomcat-urile luară înălţime şi inamicul intră în câmpul lor vizual. Tombstone putea vedea acum mulţimea de avioane care se învârteau drept în faţă, la vreo două mile depărtare şi cam la zece mii de picioare înălţime.

— După mine... să-i facem praf!

Mănunchiul de Tomcat se deschise asemenea corolei unei flori, printr-o manevră în stilul şcolii Top Gun, numită „bomb burst" (explozia bombei). Cele trei perechi de avioane se desfăcură în evantai şi, pe măsură ce formaţia aripă lângă aripă se destrămă, fiecare aparat porni într-un zbor ameţitor.

— Eagle Leader, aici Eagle Two! chemă Batman. Cred că ne-au mirosit nişte şerpi! Încerc să-i localizez! adăugă Batman referindu-se la posibile SAM-uri.

Tombstone manevră strâns, întorcându-şi Tomcat-ul pe spate, să poată vedea mai bine pământul. Acolo jos puteau fi ascunse sute de SAM-uri.

— Fii cu ochii-n patru, Batman! strigă Tombstone. Eu nu… Hei, au lansat un SAM! E un SAM pe şasele tău!

07h47' 21 Ianuarie
Tomcat 216

Batman se întoarse în scaun când auzi strigătul de avertizare al lui Tombstone. Cercetă jungla de sub el şi zări o rachetă lansată dinspre U Feng.

— Lansare! Lansare! strigă el.

— Ce rahat! spuse radaristul foindu-se pe locul din spate. Ne-au localizat, Batman! Ne-au făcut-o, priveşte!

Batman auzi blip-ul radarului rachetei. O lumină de avertizare clipea repede pe ecranul monitorului său.

Racheta urcă pe deasupra copacilor, accelerând şi vâjâind prin văzduh cu mare viteză. Apoi motorul ei auxiliar luă foc. SAM-ul se apropia de el acum cu o viteză de 1,5 Mach. Fără motorul auxiliar racheta îşi mărise viteza înghițind aerul prin patru guri asemenea unui reactor. Batman ştia că viteza maximă a unei rachete era de 2,8 Mach, cu mult mai mare decât cea pe care o putea atinge un Tomcat.

Îşi întoarse aparatul sub un unghi ascuțit.

— Eagle Leader, aici Eagle Two! Mă desprind de voi! strigă Batman. Am nevoie de ceva libertate de mişcare!

— Recepționat Eagle Two, spuse Tombstone. Dă-i drumu'!

Batman se desprinse şi, scrâşnind din dinți, mări viteza.

— Ține-o aşa! spuse el, adresându-se mai mult Tomcat-ului decât radaristului său, Ramrod, sau oricui altcuiva. Ține-o aşa…

Aparatele de bord îi indicară o întoarcere la 180°, departe încă de întâlnirea cu racheta. Nu putea s-o întreacă dar controlându-i traiectoria ar fi putut încerca s-o păcălească.

Îşi verifică altitudinea. Şase mii de picioare… cursa asta era al dracului de strânsă. Racheta era undeva deasupra, menţinându-se la acelaşi nivel cu aparatul lui Batman. Răsturnat spre ea, Batman îşi roti Tomcat-ul spre dreapta, cu carlinga în jos, intrând într-un picaj ameţitor spre pământ. Forţa gravitaţională aproape că-l strivi.

— Noapte bună, Ramrod! îi strigă el radaristului care însă nu-i răspunse.

Batman se gândi că ori era foarte ameţit ori se chinuia să-şi regleze respiraţia. Aruncă un nor de pleavă şi apoi încă unul, încercând să momească racheta cu o ţintă falsă.

Acoperişul verde al junglei defilă prin faţa carlingii, altimetrul coborând vertiginos spre zero. Presiunea scăzu, simţi o uşurare. Privi peste umăr şi văzu SAM-ul îndreptându-se în viteză spre pământ ca o săgeată argintie. Primul val de pleavă n-o păcălise şi Tomcat era pe punctul de-a fi lovit de ea sau de-a se face praf zdrobindu-se de pământ.

Acum…! Batman trase manşa înapoi, urmărind pământul care se îndepărta în viteză. Forţa gravitaţională crescu rapid, strivindu-i pieptul, aproape făcându-i pielea să pocnească în jurul ochilor şi a gurii. Acţionă supapele la maximum. Motoarele Tomcat-ului urlară dezlănţuite. Avionul se cutremură din cauza efortului teribil la care era supus. Aparatele de bord îi indicară o forţă de 9g. Văzu negru în faţa ochilor dar era încă conştient.

Tomcat se avântă spre cer trepidând. Batman aruncă o privire peste umăr şi văzu un glob de foc şi fum ridicându-se în locul unde racheta pătrunsese în junglă.

O făcuse! Batman răsuflă din greu, uşurat. Fir'ar al dracu', fusese mai aproape de moarte decât oricând.

07h47' 21 Ianuarie
Tomcat 201

Tombstone îşi păstră cursul apropiindu-se de MIG-uri.

— Aici Eagle Three! chemă Garrison prin radio. M-au localizat!

— Repetă, Eagle Three…

— M-au localizat! M-au localizat!… corectez, lansare! Au lansat o rachetă!

— Eagle Six confirmă. Bandiții au lansat-o…

— Ăsta-i jocul lor! strigă Tombstone, schimbând frecvența. Victor-Patru-Delta! Victor-Patru-Delta! Aici Eagle Leader! Avem pe cap o mulțime de SAM-uri şi rachete aer-aer! Intrăm în luptă!

Acesta era răspunsul potrivit regulamentului de angajare în luptă. Băieții răi trăseseră primul foc şi avioanele Marinei aveau să le răspundă într-o clipă.

La urma urmei ăsta era răspunsul oficial pe care-l puteau primi, într-un fel, nici un raport bine întocmit nu putea înlocui bucuria de a te lupta în aer. Sau teroarea.

— Stânga, armează! strigă Taggart.

— Recepționat. Stânga.

— Atenție, Tombstone! țipă Dixie. La ora douăsprezece! Avem doi bandiți cap-la-cap!

Tombstone văzu MIG-urile urlând în picaj spre el.

— Recepționat! Lasă-i să vină!

Într-o clipă, MIG-urile crescură din nişte pete îndepărtate în avioane argintii. Viteza lor combinată cu a Tomcat-ului era cu mult peste 2 Mach.

Un efect cel puțin straniu care apărea în timpul luptelor aeriene era suspendarea timpului. Tombstone îl simțise de atâtea ori! La 2 Mach nu era cu nimic neobişnuit pentru un pilot să poată deosebi detaliile celuilalt avion… acum, întorcându-şi capul spre MIG-urile care treceau, Tombstone

putu foarte bine să le numere fiecare nit. Văzu fuzelajul cu aripile Delta, armamentul, carlinga şi casca roşie cu vizor negru a pilotului, care se răsucise în scaun privind la rându-i spre el.

Apoi MIG-urile țâşniră pe lângă el, năpustindu-se în albastrul îndepărtat.

— Eagle Leader, spuse Tombstone.

Trase manşa şi Tomcat urcă în înaltul cerului.

— Îi am. O apuc în sens invers!

— Vrei să mă laşi la prima? întrebă Dixie în glumă.

— Stai cu ochii pe ei, îi răspunse Tombstone.

Avionul împungea cerul, dar Tombstone încă nu cuplă postcombustia. O luă încet.

— Unde-s?

— Se-ntorc, fii fără grijă, băiete, strigă Tombstone. S-au dus cam la vreo milă…

Continuă să urce. Apoi porni în jos. Figura asta era o variantă îmbunătățită a celei pe care o făceau piloții pe vremuri cu aeroplanele lor. Avionul se ridica drept în sus, cu viteză scăzută, apoi se întorcea spre pământ. Viteza scăzută îi dădea posibilitatea să manevreze pe o rază scurtă, lucru destul de riscant dacă cumva pilotul pierdea controlul.

Tombstone strânse uşor aripile şi acționă flapsurile. Carcasa avionului intră în vibrație în timp ce-i schimbă viteza trăgând cu putere de manşă. Două mile mai încolo, MIG-urile intraseră într-o buclă, cu gând să se întoarcă. Deveneau vizibile, aripă lângă aripă.

Tombstone se ridică şi porni în picaj asupra MIG-urilor cu o viteză de aproape cinci sute de noduri. Selectă de pe calculator câteva simboluri şi-i ceru să identifice țintele.

— Dăm drumul la Sidewinder! îi strigă radaristului.

Localiză ținta şi pe ecran îi apăru semnalul roşu. Degetul său apăsă trăgaciul. O rachetă țâşni în văzduh.

— Fox two! strigă Tombstone urmărind evoluția rachetei. Fox two!

MIG-urile încercară să-şi mențină cursul în timp ce racheta lui Tombstone se îndreptă spre cel din stânga. Amândouă avioanele aruncară flăcări asemenea unui opaiț antic, încercând să năucească teribilul căutător de căldură al rachetei.

— Încă doi bandiți! avertiză Dixie. Vin la ora nouă! Distanța trei mile!

— Lasă-i să vină, zise Tombstone trăgând manşa spre stânga şi întorcând Tomcat pe spate, sperând că poate să tragă în cel de al doilea MIG.

Racheta atinse aripa primului MIG şi i-o smulse. Izbucni o flacără; carcasa MIG-ului explodă făcându-se bucăți şi prăbuşindu-se peste acoperişul verde al junglei.

— Unu' s-a dus! strigă Dixie. Trece-l în cont, Tombstone!

Tombstone se pregăti să localizeze cea de a doua țintă.

— Doi bandiți la şasele nostru! strigă Dixie. Două mile. Au de gând să tragă…

— Gata, gata, zise Tombstone. Gata, gata…

Se-auzi un țiuit pe radar.

— Stoney! Ne-au localizat! Ne-au localizat!

— Pe toți dracii! strigă Tombstone trăgând manşa spre dreapta.

Avionul descrise un S larg pe cer. Ce auzea în căşti era cântecul unei rachete Atoll, sovietică sau chinezească, asemănătoare vestitei Sparrow americane.

— Ține-ți răsuflarea, Dixie!

— Lansare! Lansare!

Tombstone ridică botul Tomcat-ului, acționă supapele la maximum, solicitând din plin motorul. Avionul urlă avântându-se spre înălțimi.

07h48' 21 Ianuarie
O milă la sud de U Feng

Coloana armatei thailandeze se desfăşură de partea cealaltă a drumului, aproape nevăzută. Oamenii aveau ordin să nu tragă, dar apropierea inamicului, zgomotul asurzitor al avioanelor şi şuierăturile SAM-urilor erau de-ajuns ca să-i facă să-şi piardă sângele rece. Un soldat, pe nume Pang Rajathasithuk, se găsea de unul singur în junglă, privind la trupele zdrențăroase care se îmbulzeau spre sud.

Era în patrulare, unul dintre cei trimişi de conducătorii Armatei Regale Thailandeze în căutarea inamicului care trebuia să fie pe undeva prin zonă. Până în acea clipă, Pang nu văzuse vreun inamic, dar auzise tot felul de poveşti şi zvonuri despre lovitura de stat, despre atacul asupra U Feng-ului şi despre luptele din Bangkok şi de aici.

În fața lui erau foarte mulți oameni, unii în uniforme burmaneze, alții purtând haine disparate, ca şi cum ar fi fost membrii ai unor miliții private şi nu o armată regulată. Pang privi înapoi spre liniile sale şi se întrebă cam cât de mare putea fi invazia în realitate. Oare generalul Vinjit ştia cât de mulți soldați erau aici?

Unul dintre soldații zdrențăroşi se desprinsese de restul coloanei şi, descheindu-şi prohabul, căută un loc să se uşureze. Veni atât de aproape de Pang, încât un singur sunet l-ar fi putut dade gol. Privi în sus…

Pang n-avea să ştie vreodată dacă soldatul îl zărise sau nu. Înainte de a se întoarce, el privise în direcția lui. Degetul lui Pang apăsă trăgaciul armei şi țăcănitul focului automat se rostogoli de-a lungul drumului.

Burmanezii şi rebelii se ascunseră speriați. Trupele thailandeze ieşiră din ascunzătorile lor şi drumul din junglă deveni teatrul unor lupte sângeroase. Împuşcăturile şi

bubuiturile sfâşiau văzduhul. Un burmanez muşcă pământul în timp ce fu împuşcat în genunchi. Un rebel bătu aerul cu brațele în timp ce mațele-i însângerate îi țâşneau din pântecele tăiat în două.

Trecură minute în şir până când trupele să-şi revină din surpriză şi, de când începuse tirul, jumătate din ele erau la pământ. Cei rămaşi în viață încercau să fugă spre nord. Grenade şi mortiere ucigătoare căzură peste ei.

Aflat în turnul de control de la U Feng, la câteva mile spre nord, Hsiao auzi canonada şi înțelese că baza era atacată.

07h48' 21 Ianuarie
Lângă U Feng

— La dracu'!

Locotenentul Miller îşi izbi pumnul de pământ plin de furie. Auzise împuşcăturile dinspre sud şi îşi dădu seama că elementul surpriză se dusese dracului. Când îi zări pe primii supraviețuitori ai atacului din junglă bulucindu-se la gardul de sârmă ghimpată, rostogolindu-se printre barăci şi dând alarma, îşi dădu seama că nu se mai putea acționa pentru cei doi prizonieri.

Ceru legătura prin radio unuia dintre oamenii săi.

— Green Throne, Green Throne, spuse el. Aici Alligator! Mă auzi? Terminat.

— Alligator, aici Green Throne. Te aud. Dă-i drumu'!

— Nu pot să-mi fac treaba! spuse plin de amărăciune.

Cuvintele îl durură. Dar n-avea cum să încerce să-i mai scoată pe americani din tabără cu nebuneala aia.

— Repet, nu pot să-mi fac treaba. Crocodilul a intrat în luptă!

Crocodilul era numele codificat al trupelor thailandeze, Miller ținând ca şefii lui să ştie că thailandezii stricaseră totul cu ambuscada lor.

— Am înțeles, Alligator! spuse Green Throne care nu era altul decât colonelul John Caruso aflat la bordul lui *Chosin*.

Comunicația era asigurată de Hawkeye care se rotea undeva deasupra centrului Thailandei.

— Revenim la primul punct din plan! O să trimitem Chickenhawk şi Thunderbird!

— Recepționat, Green Throne. Terminat!

Miller întinse căştile omului său.

— OK, Sciaparelli, băiatule! Mişcă-te! N-avem o zi întreagă la dispoziție!

De fapt, Miller ştia că acum aveau chiar foarte puțin timp să-şi termine toată treaba.

Îi părea groaznic de rău pentru cei doi prizonieri americani pe care Phya Nin spusese că-i văzuse în tabără. Dar nu mai putea face mare lucru pentru ei.

07h48' 21 Ianuarie
U Feng

Hsiao tocmai îşi strângea hărțile şi hârtiile când aghiotantul său intră în birou.

— Hua! Cheamă-mi pilotul. Spune-i să-mi pregătească elicopterul. Şi trimite nişte oameni să-i aducă pe cei doi americani aici!

— Plecați, generale?

— Poate că-i mai bine să-i duc pe cei doi ostatici la Mong-koi, spuse Hsiao dând din cap.

— Ar putea fi periculos. Se dau lupte în aer…

— O să zbor la înălțimea copacilor şi-apoi granița e doar la câtiva paşi. Americanii nu pot veni după mine în Burma.

— Da, domnule.

— O măsură de precauție numai, Hua. Cred că-i mai bine să-i scot pe prizonierii mei de-aici înainte ca avioanele mele să facă praf trupele thailandeze.

— Cum ordonați, domnule general!

Aghiotantul alergă afară şi Hsiao începu să-şi burduşească servieta cu documente. Era mai mult decât o măsură de precauție, gândi el. Apariția avioanelor americane îl surprinsese de-a binelea. Pierduse deja cinci aparate dar nu i se raportase încă doborârea vreunuia american. Tehnologia yankeilor şi măiestria lor păreau să întoarcă soarta bătăliei împotriva sa. Dacă cumva colonelul Wu era învins iar atacul aparatelor sale era oprit, atunci trupele thailandeze aveau să intre în U Feng doar în câteva minute.

Şi n-ar fi vrut să fie acolo dacă s-ar fi întâmplat una ca asta.

În Burma, Hsiao putea să mențină controlul asupra forțelor sale şi, avându-i pe cei doi americani, ar fi putut negocia de pe poziții de forță şi cu burmanezii şi cu thailandezii. Poate că putea face un târg avantajos chiar şi cu americanii dacă femeia aceea care era un reporter binecunoscut însemna ceva pentru ei.

Îşi băgă ultimele hârtii în servietă şi, fără să se grăbească, părăsi încăperea.

Capitolul 27

07h48’ 21 Ianuarie
U Feng

— Made-It! şopti Pamela. Ce-s astea? Împuşcături? Auzise zgomotul ăsta înainte, pe străzile din Bangkok, răpăituri reci, sacadate. Dar îi fu greu să asocieze păcăniturile auzite cu focuri de armă ucigătoare.

— Sigur, fir’ar al dracu’! spuse Bayerly ascultând cu atenție. Ar fi bine să fim gata pentru *di di!*

Ce-ai spus?

— *Di di mau!* Să ne mişcăm!

— Să ne mişcăm? întrebă ea neînțelegând. Unde?

Bayerly îşi lipi urechea de uşă. Îi explică Pamelei:

— Se-aud tot mai aproape. Înseamnă că cineva vine-ncoace! S-ar putea să fie o operațiune mare de tot, susținută de Tomcat-urile de pe *Jefferson.* Ticăloşii ăştia de-aici n-o să-şi permită luxul de-a ne vedea scăpați! Ori ne iau cu ei sperând c-or să poată negocia mai târziu… ori ne vor împuşca…

— Oh, Dumnezeule…

Bayerly îi zâmbi încurajator. Părea acum mult mai calm şi mult mai stăpân pe sine.

— Ceva îmi spune că prietenul nostru Hsiao n-o să lase vreun martor al porcăriilor care s-au întâmplat aici. Cum ar fi răpirile, torturile, crimele. Sau revoluția!

Se îndreptă spre uşă, se opri şi ascultă atent.

— OK. Fereşte-te!

— Ce-ai de gând să faci?

Bayerly nu-i răspunse, dar se dădu câțiva paşi înapoi şi, luându-şi avânt, se izbi cu umărul în uşă. Deşi îşi folosise întreaga forță, uşa nu cedă.

— Made-It! Ce-ai de gând să faci? Or să te-audă paznicii!

— Rahat! spuse el frecându-şi umărul. Nu-i chiar ca-n filme!

Se dădu înapoi din nou, se opri, apoi se năpusti iar asupra uşii. O lovi atât de tare încât Pamela crezu că zgomotul fusese auzit în toată tabăra.

— Or să te-audă...!

— N-are cine. Băieții-au şters-o când au văzut primele avioane de atac, spuse Bayerly.

Îşi frecă umărul apoi lovi uşa încă o dată... şi încă o dată.

— Cred că tipii au ajuns acum la jumătatea drumului spre Burma.

Se avântă încă o dată lovind cu furie. Uşa cedă.

— Hai să ieşim dracului de-aici! strigă mânios.

— *Yin kin! Yin kin!* strigă un soldat răsărit ca din pământ.

Fața soldatului era schimonosită de furie şi îi amenința cu un pistol-mitralieră.

— *Reho kaho!* strigă soldatul îndreptând arma spre fruntea lui Bayerly.

— OK! OK! spuse Bayerly ridicând brațele încet în sus.

Cu o mişcare fulgerătoare îl lovi pe soldat în stomac făcându-l să scape arma din mână. Bayerly îl dezechilibră cu o lovitură de picior peste față şi sări în gâtul lui. Arma era la doar câțiva centimetri de ei, fiecare încercând să o apuce. Se rostogoliră unul peste altul căutându-şi beregata şi vrând să-şi scoată ochii. Pamela văzu arma ridicându-se în aer şi apoi... coborând cu iuțeala fulgerului. Răsună o împuşcătură asurzitoare. Soldatul căzu moale pe spate şi gura i se umplu de sânge.

Bayerly sări în picioare, îşi puse arma pe umăr, o luă pe Pamela de mână şi-i spuse gâfâind:

— Hai s-o ştergem!

Înconjurară colţul magaziei, se strecurară pe lângă depozitul de combustibil şi începură să alerge.

Doar o sută de metri îi despărţea de hăţişul junglei.

07h50' 21 Ianuarie
Tomcat 201

Tombstone păstră poziţia verticală a Tomcat-ului în timp ce motorul urla asurzitor. La treizeci şi cinci de mii de picioare răsuci aparatul pe jumătate, apoi tăie flăcările arzătorului şi lăsă avionul pe spate, cu carlinga în jos, stând cu degetele pe butonul de pleavă. Privind în „sus", Tombstone putu să vadă verdele închis al munţilor şi văilor, şerpuirea argintie a râului Taeng.

Racheta Atoll venea spre el ca o săgeată.

Dădu drumul flăcărilor încet, lăsându-şi avionul să alunece într-un picaj ameţitor. Era o şmecherie prin care încerca să păcălească racheta făcând-o să creadă că ţinta ei s-ar afla undeva în faţa avionului... mai degrabă decât în pătratul care definea corpul avionului său.

Îşi ţinu răsuflarea în timp ce racheta se apropia şi o flacără argintie îi ţâşni prin faţă în timp ce el tăie încă o dată arzătorul.

Racheta Atoll explodă undeva în spate şi avionul se zdruncină din cauza suflului. Tombstone auzi un *ping* asurzitor, metal lovind metalul, dar luminile semnaliza-torului de avarie de pe tabloul său de comandă rămaseră stinse, slavă Domnului.

În cădere, Tombstone îndreptă aparatul, accelerând până la optzeci la sută. Ochii i se îndreptară către indicatorul de combustibil. Ce porcărie! Se luptase mai puţin de trei

minute, dar folosindu-şi arzătorul la maximum consumase al dracului de mult combustibil.

Era stăpânul jocului acum, în lupta asta. Privind în jos putu zări avioane şi dârele lor de aburi condensați desfăşurându-se pe deasupra junglei, picături argintii prelingându-se peste verdele întunecat. Spre sud, zări văile abrupte din preajma U Feng-ului.

Spre vest, soarele strălucind deasupra râului Taeng.

— Eagle Three, aici Eagle Six! Am doi bandiți în coadă! Scapă-mă de ei! Rahat! M-au localizat! M-au localizat!

— Aşteaptă, Nightmare! se auzi vocea lui Garrison. Sunt pe ei!

Încă în picaj, Tombstone plonjă înapoi în mijlocul învălmăşelii, gata să lupte din nou. Țâşnind în sus, Tombstone zări un Tomcat făcând un luping la o depărtare de o milă, urmărit îndeaproape de un MIG, urmat şi el de un alt Tomcat. Tombstone era prea departe să poată zări numerele avioanelor dar auzise în radio că era vorba de Nightmare Marinaro şi Garrison.

— Ia-o la dreapta! se auzi strigătul lui Garrison. Ia-o la dreapta, Nightmare!

Tomcat-ul lui Marinaro țâşni spre dreapta în timp ce Garrison trase strigând:

— Fox two! Fox two!

MIG-ul explodă o secundă mai târziu, bucăți din el zburând în zig-zag, torțe strălucitoare vâjâind prin văzduh. Tomcat-ul lui Garrison se luă după cel de-al doilea MIG care, înainte ca el s-apuce să tragă, îşi băgă botul în coada lui Nightmare.

— Garrison! strigă Nightmare. Unde eşti, omule?

— Îți vin în ajutor! strigă Tombstone. Îl am, Nightmare!

— Încă-s locat! țipă Nightmare. Grăbeşte-te, Stoney!

Cele două avioane erau în fața lui Tombstone acum. Calculatorul îi oferi MIG-ul drept țintă. Dar Tombstone nu putea trage.

— Nightmare, chemă el prin radio. Când îți spun eu o tai la stânga! Îi trag una pe şasele lui!

— Recepționat!

— Mark!... trei... doi... unu... GO!

Nightmare țâşni spre stânga descriind un S, iar MIG-ul îl urmă. Era bun băiatu', gândi Tombstone. Dar habar n-avea că el îi ştia de-acum mişcările şi că era gata. Calculatorul îi anunță localizarea țintei.

— Locat! Fox! Fox! strigă Tombstone apăsând pe butonul trăgaciului.

Racheta îşi facu drum prin văzduh, pătrunse în coada MIG-ului şi explodă. Aripile lui se pliară împreună ca nişte mâini care se strâng cu putere.

07h50' 21 Ianuarie
MIG 612

Colonelul Wu îşi înscrise Shenyang-ul său într-un viraj strâns spre dreapta, în urmărirea Falcon-ului spre acoperişului verde al junglei. Văzu racheta Atoll pe care o lansase abia de două secunde înfigându-se în coada celuilalt. O floare de foc înflori pe cer azvârlind bucăți de metal încins şi Falcon-ul se prăbuşi arzând printre copaci.

Cu ăsta doborât, se făceau cinci avioane pierdute de inamic, doi fiind terminați de colonelul Wu. Avioanele thailandeze erau ținte relativ uşoare. Falcon-urile americane erau aparate net superioare Shenyang-urilor, dar măiestria piloților chinezi îi covârşea pe thailandezi.

— *Wu t'uan chang! Wu t'uan chang!* urlă o voce nervoasă în căştile sale.

În limbajul militar chinez era folosită expresia „Comandantul de regiment Wu” mai curând decât cea de „Colonel”.

— Cine mă cheamă? întrebă Wu.

Cealaltă voce, cuprinsă de panică, continuă să strige şi Wu nu putu decât s-o lase să vorbească mai departe.

— Avioane americane, comandant de regiment Wu! S-au întors să lupte împotriva noastră!

Wu privi în sus prin carlingă. Dâre de abur condensat se încolăceau şi pluteau nu departe de el.

Văzu un avion arzând, prăbuşindu-se în gol. Privind mai bine îşi dădu seama că era unul de-al lui.

Pierduse numărul avioanelor sale şi ale thailandezilor. Nici nu mai putea urmări lupta în amănunt, atât de mulți erau cei care se avântaseră în ea. Păreau însă să fie vreo şase americani… şi el, dacă numărase bine, mai avea optsprezece Shenyang-uri. Fără să-i pună la socoteală pe speriații de thailandezi, şansele erau de trei la unu în favoarea sa. Se hotărî pe loc.

— Către toți Dragonii! chemă el. Aici Dragon Leader! Nu-i mai luați în seamă pe thailandezi! Concentrați-vă asupra americanilor! Repet! Atacați-i pe americani!

Trebuia să oprească măcinarea forțelor sale.

07h51' 21 Ianuarie
Tomcat 201

Din cer cădeau avioane. Tombstone zări un alt Falcon thailandez explodând asemenea corolei unei flori, victimă a unui MIG. O secundă mai târziu, Price Taggart îl localiză pe un chinez trimițându-i pe urme o rachetă Sparrow de la o distanță de zece mile, pe deasupra junglei. Pilotul chinez încercase să scape accelerând la 2 Mach, dar sfârşi într-o uluitoare minge de foc.

Garrison şi Marinaro raportară împreună alte victime. MIG-urile erau înnebunite de-a binelea, deşi se părea că adoptaseră altă tactică şi că se mişcau altfel prin aer. Țineau morțiş să-i provoace pe americani la o luptă aeriană

strânsă de tot, năpustindu-se în valuri asupra lor, pe deasupra liniei verzi, la douăzeci de mile de U Feng.

— Aici Eagle Two! Aici Eagle Two! chemă Batman. Am doi bandiți în coadă! Corectez… patru se țin după mine! Patru împotriva mea! Dumnezeule! De unde vin?

Sub o astfel de presiune, americanii aveau să-şi piardă norocul cu siguranță. Pe acolo erau şi ultimele opt avioane thailandeze, dar piloții lor păreau căzuți în expectativă, neînțelegând de fapt ce se întâmpla, nevenindu-le să-şi creadă ochilor că şase americani se învârteau printre optsprezece MIG-uri.

Tombstone îl văzu drept înainte pe Batman, un punct negru urmărit de patru puncte negre. Tombstone îşi verifică poziția apoi viră în aşa fel încât soarele dimineții să nu-l orbească.

— Eagle Two, aici Eagle Leader! chemă el. Vin după cele patru ale tale! Bagă-le o viteză-n draci yo-yo!

— Te urmăresc, Tombstone! strigă Batman. Spune-mi când!

— Fii gata! strigă Tombstone, evaluând rapid situația MIG-urilor.

Nici unul din piloții lor nu părea să-şi dea seama că un alt Tomcat e pe urmele lor.

— Fă-o! strigă Tombstone.

Tomcat-ul lui Batman țâşni spre stânga apoi se cățără nebuneşte prin cer atât de repede încât MIG-urile, luate prin surprindere, rămaseră aproape mască. Trei dintre ele traseră din scurt după Batman, dar el descrise un cerc larg şi alunecă uşor în coada lor, lansându-se în picaj. Cel de al patrulea MIG, al cărui pilot nu se dezmeticise, se lăsă spre aripa Tomcat-ului, dar Batman prevăzuse asta şi trase o rachetă Sparrow, care țâşni de sub aripă.

— Fox one! strigă el chiuind.

Tombstone se concentră asupra țintei sale, o localiză, trase un Sidewinder. Racheta pătrunse în motorul MIG-ului

explodând; avionul se desfăcu în bucăți prăbuşindu-se prin văzduhul azuriu. Câteva secunde mai târziu, racheta Sparrow, trasă de Batman îşi atinse şi ea ținta, MIG-ul făcând o explozie bubuitoare, pe deasupra liniei verzi.

— Ai făcut treabă bună! strigă Tombstone apropiindu-se de aripa lui Batman.

— Da, dar fii atent Stoney, mai vin încă trei bandiți!

— Hai să le-o facem! Ia-o prin stânga!

— Eagle Two se angajează!

— Aici Eagle Four! Hei, băieți, am necazuri! strigă Taggart pe neaşteptate.

— Eagle Four, unde eşti?

— Jos de tot! Bandiții-s pe urmele mele! M-au lovit!

Tombstone privi în jos spre acoperişul verde al junglei şi zări Tomcat-ul urmat de-o dâră de fum, clătinându-se pe deasupra copacilor în zbor razant. MIG-urile se țineau strâns după coada lui şi păreau gata, gata să-l lovească din nou.

— Hai să-i dăm o mână de ajutor, Batman!

— Cu tine-s, şefule!

Tombstone plonjă pe deasupra junglei, se ținu după MIG-uri şi-l prinse pe radar pe unul dintre ele. Apăsă pe buton. O rachetă Sparrow țâşni urlând spre avionul inamic.

— Fox! Sunt pe el, Price!

— Te aud, Stoney! strigă Taggart cu o voce încordată.

— La naiba... urlă Tombstone plin de furie văzând că racheta căzuse în inima junglei.

O fi fost vreo defecțiune, sau poate MIG-ul o păcălise cu un nor de pleavă.

MIG-ul din coada lui Taggart trase din nou. Taggart încercă să urce, dar avionul părea că nu-l mai ascultă.

— Îl iau pe cel din dreapta! strigă Batman. L-am locat! Fox two!

— Eu pe cel din stângă! îi răspunse Tombstone alegând o rachetă Sparrow. Fox two!

Tombstone mai avea două rachete Sparrow şi un căutător de căldură.

Tomcat-ul lui Taggart se clătina rău de tot. Pilotul încerca să-l țină sub control, dar îi venea greu de tot. Apoi, dintr-o dată, avionul explodă şi se rostogoli în flăcări, căzând în junglă.

— Tomcat doborât! strigă Batman.

Tombstone simți durerea nemărginită din glasul său.

— Eagle Four a căzut la trei mile est de râul Taeng şi la cinci mile la sud de graniță…

MIG-urile se apropiară din nou, cu arzătoarele mergând în plin. Cea de a doua rachetă Sparrow trasă de Tombstone pomi în urmărirea MIG-ului ce părea a fi conducătorul formației. Tombstone îi putu zări şi numărul de pe aripă: 612. Tombstone aşteptă cu sufletul la gură explozia rachetei…

— Rahat! Pe toți dracii! Racheta trecu la cincizeci de metri de MIG, păcălită de norul de pleavă aruncată de acesta. Urmărirea ar fi fost periculoasă, gândi Tombstone, ținând cont de poziția sa.

— Batman, tai-o! Dă-i drumu'! strigă el coborând pe deasupra copacilor.

— Sunt cu tine, Stoney! spuse Batman.

— În fața lor, o coloană de fum urcând în cer, marca locul unde se prăbuşiseră locotenentul Ronald Taggart şi radaristul său, locotenentul Charles Ziegler.

07h52' 21 Ianuarie
U Feng

Fugiră câteva clipe nestingheriți de nimeni, dincolo de depozitul de carburant, ieşind în câmp liber. Tabăra era cuprinsă de haos. Pamela auzea vuietul avioanelor care decolau unul după altul. Se opri la un moment dat şi

aruncă o privire peste umăr. Două avioane îşi luau zborul spre înălțimi, cu un bubuit asurzitor. Alte avioane rulau pe pistă pregătindu-se să decoleze.

Dar unde erau avioanele Marinei Americane? Auzise ea ceva asemănător cu un turbo-jet, dar privind spre cer nu zări nici unul şi nici nu-şi putu da seama dacă se pornise sau nu o bătălie aeriană. În tabără soldații alergau de colo-colo, dar nici unul nu părea să-i urmărească şi nimeni nu părea să fi constatat fuga lor.

— Fugi! îi strigă Bayerly.

Pamela o rupse la fugă gâfâind. Chipul hidos al lui Hsiao şi torturile din magazia din Bangkok o făceau să alerge din răsputeri.

Gardul care împrejmuia U Feng-ul era cam la o sută de metri, dar pământul moale şi fărâmițat făcea din fiecare pas un adevărat chin, îngreunându-le fuga. Pamela îşi încetini fuga. In ultimele două zile nu mâncase decât un bol de orez şi nu dormise decât câteva ore. Simțea că n-o să ajungă prea departe…

Când erau aproape de jumătatea drumului îi zări cineva şi aproape instantaneu se auzi clănțănitul unei mitraliere în urma lor. Mult mai aproape decât foşnetul ademenitor al junglei. *Fiu, fiu, fiu, fiu* trecu ceva pe deasupra capului ei şi Pamela se aruncă instinctiv la pământ. Încercă să-şi revină apoi începu să se târască.

Încercă să se ridice dar picioarele refuzară s-o asculte. Continuă să se târască.

— Haide! Haide! strigă Bayerly.

Se aplecase deasupra ei, cu arma spânzurându-i de umăr şi gâfâind din greu.

— Fugi!

Dar Pamela tremura toată şi nu reuşea să se ridice. Îi tremurau picioarele, mâinile şi părea să nu poată merge mai departe.

— Eu… nu pot…

— Mişcă, fir'ai a dracu'! strigă Bayerly încercând să-i trezească dorința de-a trăi.

Încă tremurând toată, Pamela se ridică şi pomi înainte.

— *Yoot*! se auzi o voce guturală strigând spre ei. *Yawm pa*!

Bayerly trase o rafală de pistol-mitralieră. Detunăturile o asurziră pe Pamela. Ea se întoarse speriată şi văzu doi soldați thailandezi alergând înspre ei. Lovit de gloanțele lui Bayerly unul se prăbuşi la pământ într-o baltă de sânge. Cel de-al doilea se sperie şi o luă la fugă înapoi.

Privind peste câmp, Pamela văzu mai multe avioane care decolaseră de la U Feng învârtindu-se prin aer. Zgomotul motoarelor lor fu acoperit însă de un alt vuiet. Care venea dinspre depozitul de carburant.

Un elicopter. Ea recunoscu forma unui Huey american, unul din acele elicoptere folosite în Vietnam. O relicvă. Elicopterul se ridică deasupra depozitului de carburant şi veni direct spre ei.

Capitolul 28

07h52' 21 Ianuarie
Tomcat 201, lângă granița thailandezo – burmaneză

Masca de oxigen a lui Tombstone era asudată toată, capul îl durea, ochii îi erau aburiți.

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader! Unde-i Chickenhawk? Terminat.

— Eagle Leader! Chickenhawk este aproape de prima țintă, foarte aproape. În două minute-i gata! Thunderbird ajunge şi ea în cinci minute. Terminat!

— Spune-le să se grăbească, răspunse Tombstone. N-o să mai putem rezista mult timp!

— Te urmărim, Eagle Leader! Homeplate a aprobat atacul terestru împotriva bazei U Feng. Băieții au pornit de câteva minute.

U Feng era atacat? Dar asta trebuia să se întâmple abia după ce era bombardat de avioanele Hornet şi Intruder. Ei, dar nu era singura treabă care mergea prost în tot planul ăla. Poate că apăruseră schimbări de ultimă oră şi era mai bine aşa.

— Eagle Leader, aici Victor-Patru-Delta! auzi Tombstone în radio. Fii atent aici!

— Eagle te urmăreşte, Victor-Patru-Delta! Dă-idrumu'!

— Avem câteva ținte noi, spuse ofițerul din Hawkeye. Cred că-s opt sau zece codițe, la altitudine joasă. Vin

dinspre Mong-koi şi se îndreaptă către elicopterele thailandeze.

— Nu-i văd, Stoney! spuse Dixie. Cred că suntem prea departe!

Avionul Hawkeye se rotea la mare altitudine şi lucra cu o aparatură ultrasofisticată care putea elimina orice bruiaj, dar care şi putea bruia la rândul ei, numită Snow White. Avionul avea o foarte bună poziție, datorită căreia putea supraveghea orice mişcare în zona U Feng, mult mai bine decât Tomcat care se descurcau mai ales în câmp deschis.

— Victor-Patru-Delta, aici Eagle Leader! Nici o veste despre codițele voastre! Dă-ne coordonatele. Terminat.

— Recepționat, Eagle Leader. Vino la unu-şapte-trei. O să observi codițele în aproximativ două minute.

— Te urmăresc, Victor! spuse Tombstone.

— Hei, priveşte, Stoney! îl avertiză Dixie. Verifică combustibilul!

— Văd, Dixie. Mai avem însă ceva!

— Stoney... dacă se duce o s-avem probleme! Mai avem vreo cincisprezece minute... o faci pe barba ta!

— Am spus că văd, Dixie! spuse Tombstone întorcând încet aparatul şi țâşnind prin cerul albastru.

Bătălia aeriană împrăştiase avioanele în toate direcțiile. Dixie prinse pe radar o grămadă de codițe, dar nu ştia care-s unii şi care-s alții. Rămăseseră fără rachete Sparrow. Şi aparatele sale de bord nu puteau să-i spună care mai erau prieteni şi care inamici în îngrămădeala aia.

Într-un fel, Dixie avea dreptate. Mai aveau două Sidewinder şi mitralierele. Şi în câteva minute rămâneau pe geantă cu combustibilul. Cincisprezece minute păreau o glumă sinistră.

Dar cerul era plin de MIG-uri şi alte vreo câteva erau plecate de la Mong-koi. Dacă nu voiau să bată în retragere spre Punctul Lima, atunci trebuiau să le iasă în întâmpinare înainte ca inamicii să se organizeze.

— Eagle Leader către toţi Eagles! O s-o pornim spre U Feng! Tragem o raită să vedem ce-i cu codiţele astea!

— Recepţionat, Eagle Leader! spuse Batman.

Ceilalţi piloţi ai escadrilei VF-95 porniră unul după altul.

Cinci Tomcat se îndreptară către U Feng.

07h52' 21 Ianuarie
U Feng

Pamela privi spre elicopterul Huey care se năpustea spre ei şi-i văzu însemnele RTAF pe coada rotorului. Apoi privi înăuntrul aparatului. Văzu o mulţime de soldaţi... şi un om cu o figură de profesor, cu păr cărunt şi ochelari.

Hsiao!

Un soldat de lângă generalul Hsiao îşi scoase pistolul-mitralieră de pe umăr şi trase câteva focuri în direcţia lor. Pamela nu putu auzi împuşcăturilor din cauza zgomotului infernal pe care-l făcea rotorul elicopterului, dar văzu flăcările prelingându-se prin ţeava armei, luminând întunericul dinăuntrul elicopterului. La vreo zece metri distanţă, Bayerly se clătină şi se prăbuşi la pământ.

Paralizia ei dispăru dintr-o dată. Hsiao venea spre ei, Hsiao venea spre ei! Pamela alergă spre Bayerly trăgându-l de mână.

— Haide! ţipă ea, glasul acoperind vuietul rotorului.

Bayerly încercă s-o îndepărteze.

— Te rog, Bayerly! strigă Pamela cu ochii în lacrimi. Hai să fugim! Te rog!

Bayerly se ridică cu greu şi, sprijinit de Pamela reuşi să alerge vreo câţiva metri gâfâind. Pamela îi văzu pieptul prin de sânge.

— Stai să te-ajut...

— Nu, pe toţi dracii! strigă Bayerly încercând să-şi lege rana. Pleacă, fir'ar să fie! O să-i ţin în loc! Dă-i drumu'!

Pamela nu ştia ce să facă, tremura toată, ar fi rămas, ar fi plecat. Elicopterul se apropiase. Soldații se pregăteau să sară jos. Bayerly se răsuci pe o parte şi începu să tragă încercând să lovească elicopterul într-un punct vulnerabil. Soldații îi răspunseră cu foc susținut. El nu trăgea în ei, înțelese Pamela.

Bayerly ochi din nou elicopterul.

Pamela auzi gloanțele lovind rotorul. Părea că aparatul încerca să se ridice, cu botul în vânt. Bayerly trase din nou, foc automat, lăsând să cadă peste elicopter o perdea de foc. Din motorul elicopterului începură să țâşnească nori de fum… albi şi pufoşi care cuprinseră întreg aparatul. Țâşniră flăcări şerpuitoare. Pamela auzi păcănitul rotorului aproape încetând. Elicopterul se întoarse pe-o parte, încercă să se ridice, dar pilotul era pus serios în dificultate.

Una din pale lovi pământul. Elicopterul se ridică, botul îi străluci în soare dar coada i se frânse izbindu-se de pământ. Şi apoi urmă explozia asurzitoare. Flăcări portocalii învăluiră maşinăria care se cutremura azvârlind din ea fragmente incandescente. Pamela avu senzația că-i pătrund în creier şi că-i ard fața.

Se aruncă la pământ încercând să-şi apere ochii şi rămase aşa, nemişcată, mai mult timp, cu fața în iarbă. Când îşi ridică privirea, elicopterul încă mai ardea, un schelet contorsionat, răsucindu-se spasmodic prin vălătuci negri de fum. Soldații care se aflau în el muriseră arşi de vii.

Hsiao… Pamela nu-l zări, dar ştia că fusese acolo. Trebuia să fi murit şi el.

Bayerly zăcea la câțiva paşi mai încolo, privind-o fără s-o vadă. Cu ochi sticloşi. Un glonț îi sfărâmase obrazul şi i se înfipsese în creier. Pamela se repezi, se lăsă în genunchi şi prinse capul lui Bayerly în palme. Îl legănă o vreme în timp ce împuşcăturile şi exploziile grenadelor se auzeau tot mai aproape.

— Domnişoară? Domnişoară! îi strigă cineva la ureche zgâlțâind-o de umăr. E mort, domnişoară. Şi trebuie s-o ştergem!

Pamela îşi ridică privirea împăienjenită. Câțiva puşcaşi marini se aflau lângă ea.

— Vă simțiți bine?

Ea dădu din cap.

— Sunteți domnişoara Drake?

— Da...

— Să mergem, vă rog, domnişoară. Locul ăsta o să fie un iad în curând!

Pamela nu voia să-l părăsească pe Bayerly, dar mâini puternice o ajutară să se ridice şi o împinseră uşurel înainte, spre junglă.

— Sunt locotenentul Miller! Din Marine Recon. Trebuie să ne punem la adăpost cât mai departe de-aici!

Pamela îşi privea bluza plină de sânge. Nu era sângele ei, îşi dădu seama.

— Ce... ce-ai spus? întrebă cu un glas pierdut.

Trebuie să ne adăpostim! Or să vină avioanele Hornet şi Intruder şi-or să pună locul ăsta pe jeratic! Nu cred c-ar fi prea bine pentru noi să mai zăbovim!

Pamela zări pe deasupra capului cinci Tomcat, în timp ce se îndrepta spre sud împreună cu puşcaşii marini.

07h53' 21 Ianuarie
MIG 612, lângă U Feng

Colonelul Wu urmări cu atenție cele cinci puncte luminoase, de pe ecranul său, mişcându-se spre sud. Puteau fi americanii... şi atunci puteau fi o țintă nemaipomenită. Radarul îi spuse că se apropiau şi avioanele Q-5 ale lui Dao, aflate la nu mai mult de cinci mile sud de U Feng.

Era prea târziu să încerce să ajute bombardierele, dar un atac împotriva yankeilor ar fi putut să-i aducă victoria.

— Aici Dragonul Unu, spuse Wu în radio. Toți Dragonii să mă urmeze! Intrăm în luptă!

Îşi aruncă avioanele asupra americanilor acționând motorul la maximum. În timp ce ei erau ocupați să atace bombardierele, Wu avea să-i atace din spate.

07h53' 21 Ianuarie
Tomcat 201, deasupra bazei U Feng

Tombstone zări U Feng-ul arzând undeva jos, dar fu mai degrabă preocupat de un avion care zbura pe deasupra junglei la vreo cinci mile depărtare.

— Îi am, Tombstone! strigă Dixie. Coordonate unu-opt-trei. Sunt chiar în fața noastră, pe dreapta şi stânga.

— Hai să le-o facem! strigă Tombstone ştiind că mai aveau doar două rachete.

Lăsă calculatorul să aleagă o țintă, comandă racheta şi apăsă pe trăgaci.

— Fox one! strigă el nervos.

— Fox one! Fox one! strigă şi Batman ca un ecou.

— Îl am şi eu pe unu'! strigă Garrison. Pentru Taggart! Fox one!

07h53' 21 Ianuarie
Avionul Nanchang Q-5 No. 70813, cinci mile sud de U Feng

Comandantul Dao Zhu Qingtong privea desfăşurarea forțelor thailandeze, vizibilă de la câteva mile înălțime. În timp ce se apropia razant, văzu elicopterele RTAF, vreo duzină, în ordine, cu rotoarele învârtindu-se.

Se pregăti să-şi lanseze încărcătura. Deschise capacele din burta avionului. Fiecare Q-5 transporta în nişele sale patru bombe FAB-250 de producție chinezească şi alte patru sub aripi. Opt bombe de două sute cincizeci de kilograme fiecare. Era un cadou frumos pentru thailandezi, un cadou ucigător.

O străfulgerare în stânga lui Dao. Întoarse capul surprins, la timp să vadă cum un Q-5, cu numărul 70816, fusese cuprins de flăcări. Bucăți mari se desprindeau din fuzelaj. În secunda următoare, cele două tone de explozibil pleznіră orbitor, suflul exploziei făcând să se cutremure şi avionul lui. Dao abia reuşi să controleze aparatul ținând manşa cu ambele mâini.

Erau atacați! Aviatorii lui nu-şi reveneau din surpriză şi atacul americanilor era tot mai intens. Un alt avion explodă… şi se prăbuşi.

— Ne întoarcem la bază! Ne întoarcem la bază! strigă Dao în radio.

Datoria față de Popor şi Partid înainte de toate, dar să moară sprijinind o mică rebeliune militară într-o junglă ostilă şi barbară nu era o fericire pentru un pilot.

Cauza Poporului şi-a Partidului nu putea fi servită decât cu avioane întregi şi cu piloți vii.

Cele şapte avioane care supraviețuiră atacului fugiră spre nord, grăbindu-se spre casă cu o viteză de 1 Mach.

Câteva rachete Sparrow țâşniră din albastrul azuriu şi Dao văzu cu groază cum încă două avioane sunt lovite şi doborâte într-o mare de flăcări.

Dao Zhu Qingtong nu simți puternica lovitură care-i aduse moartea.

07h54’ 21 Ianuarie
MIG 612

Cu o viteză ceva mai mare de 1 Mach, avionul colonelului Wu zbura în spatele avioanelor americane. Îl țintise deja pe unul care părea să fie conducătorul formației.

Celelalte MIG-uri erau şi ele destul de aproape. Dacă Wu nu-l putea doborî pe conducător, se gândi că măcar avea să-i spargă formația.

07h55’ 21 Ianuarie
Tomcat 201, deasupra U Feng

— Uite-l, Stoney! avertiză Dixie. Banditul e pe şasele nostru!

— În regulă!

Cu doar o rachetă în rezervă, Tombstone ştia că nu poate face față împotriva unui Q-5. Dar putea să-l alerge puțin.

— Batman! chemă el prin radio. Stai pe codițe! O să-l blochez un pic pe clovnul ăsta!

— Te urmez, Tombstone! Ai grijă!

— Recepționat.

Tombstone îşi ridică aparatul desprinzându-se de formație. MIG-urile se apropiau.

— Uite-i că vin! strigă Dixie. S-au îngrămădit pe şasele nostru, distanța două mile!

Tombstone aruncă o privire peste umăr.

— Îi văd! Fii atent la ei şi spune-mi când s-o fac!

O luă spre dreapta, aşteptând ca MIG-ul să-l urmeze. Trase spre dreapta de manşă şi descrise un S strâns.

— N-a mers, Stoney! strigă Dixie. Se ține încă de noi! Tombstone trase manşa cu putere, aşteptând apropierea MIG-ului, descrise din nou un cerc, intră în picaj spre banditul care părea că avea de gând să tragă.

— N-a mers nici acum, Stoney! strigă Dixie.
Drace! Tipul era chiar bun.
— Ne-a prins, Stoney! strigă speriat Dixie. O să lanseze!
Tombstone auzi tonul radarului şi întoarse capul.
— Aruncă pleava, Dixie!
— Lansare! Lansare!
— Aruncă pleava! Nu te opri! strigă Tombstone învârtind aparatul. Unde-i?
— Tot pe noi! Uite-l!
Tombstone se căţără brusc prin cer şi văzu cum racheta trece ca un creion ascuţit prin dreptul său pierzându-se în văzduh. MIG-ul era destul de aproape, stătea chiar pe şasele lui.
— Fii cu ochii pe el, Dixie! spuse Tombstone, acţionând uşor supapele şi tăind puterea motorului.
Îi văzu aripile strălucind. Zburau cu o sută de noduri.
— Suntem aproape… Distanţa o mie…
— Încă puţin…
— Rahat! Cred că vrea să-şi folosească mitralierele, Stoney!
— Încă puţin…
Tombstone lăsă Tomcat-ul pe-o parte, acţionă flapsurile şi zvâcni în văzduh. Porni vertical, spre înălţimi încercând să-şi ameţească adversarul.
Pilotul MIG-ului era bun, nimic de zis, dar Tombstone se folosi de avantajele manevrabilităţii superioare ale F-14 faţă de MIG-ul 21. Aproape că-l controla pe celălalt, atât era de bun.
Tomcat se apropie. Tombstone îl stăpânea cu calm, controlând din când în când combustibilul. Trebuia să se grăbească. Se apropie şi putu zări detaliile celuilalt avion. Văzu numărul înscris pe botul MIG-ului. Era 612!
Era MIG-ul care-l doborâse pe Taggart!… şi pe Zig-Zag.
Trase manşa înapoi. Se pregăti să-şi localizeze adversarul, dar acesta ieşi din câmpul său vizual.

— Unde-i, Dixie? îl vezi?

— Unu-doi-zero! strigă Dixie. E la ora trei, Tombstone…

Aha, acolo era. Tombstone se întoarse şi porni în picaj pe urmele celuilalt. MIG-ul încercă să-i taie calea, dar Tombstone era stăpân pe situație. Mai avea o rachetă Sidewinder sub aripa stângă. Tombstone locă ținta şi comandă lansarea.

— Fox two! strigă nervos.

Racheta porni în goană drept spre avionul inamic, apropiindu-se vertiginos… apropiindu-se… Nu! MIG-ul se răsuci împrăştiind o pleavă strălucitoare în urma sa. Tombstone privi cum ultima sa rachetă luă o curbă arzând şi căzând în golul de sub ei.

— Lasă-l, dracu'! Tombstone! Rămânem fără combustibil! Avem nevoie de-un plin!

— Încă puțin! strigă Tombstone înverşunat, ridicând puterea motorului şi azvârlindu-se în trombă după MIG-ul din față.

— Nu mai avem rachete, Tombstone!

— Pregăteşte mitralierele!

Tombstone îşi acționă calculatorul. Două cercuri concentrice apărură pe ecranul monitorului. Ținta pentru mitraliere. MIG-ul se întorcea, virând spre dreapta. Tombstone îi anticipă mişcarea. Îl văzu apropiindu-se şi deschise focul.

Pilotul MIG-ului îşi mişcă aripile Delta înainte şi înapoi, sus şi jos, încercând să se ferească de proiectilele lui Tombstone.

Vălătuci de fum țâşniră din coada lui şi-o grămadă de fragmente metalice. Tombstone trase un nou val de proiectile în cerc, lovind avionul în plin şi MIG-ul se prăbuşi.

07h55' 21 Ianuarie
MIG 612, la sud de U Feng

Colonelul Wu îşi dădu seama că avionul e pierdut în clipa în care, trăgând de manşă, simţi că nu-i mai răspunde la comenzi. Pământul se învârtea ameţitor în timp ce MIG-ul începuse să se prăbuşească. Mitralierele americanului încă trăgeau în el, făcându-i praf fuzelajul, sistemele de control şi circuitele electronice. Tabloul de bord era plin de străfulgerări şi de lumini de avertizare care clipeau neîncetat.

— Dragonul, Dragonul, chemă el prin radio. Aici Dragonul Unu! Opriţi atacul. Regrupaţi-vă şi porniţi spre Fuhsingchen.

Era inutil să mai continue lupta. Jumătate dintre ai lui fuseseră doborâţi, sau nu puteau face vreo mişcare fiind urmăriţi îndeaproape de americani. Le ordonase însă oamenilor să înceteze atacul gândindu-se că unii dintre ei ar putea supravieţui. Poate că generalul Hsiao era atât de abil încât să poată reorganiza retragerea în China.

Wu simţi o ură fără margini din cauză că planul lui Hsiao eşuase. Avioanele portavionului american dăduseră totul peste cap. Lovitura de stat, gândi Wu, era şi ea pe ducă. Dar n-avea decât să continue şi fără ajutorul Dragonilor.

Americanul încetă să tragă fie din cauză că îl scosese pe el din luptă, fie că celălalt îşi pierduse unghiul de tragere. Wu nu putea şti. Ceru piloţilor săi să se salveze într-o ultimă transmisie în timp ce MIG-ul se îndrepta spre pământ coborând sub opt mii de picioare. Era timpul să abandoneze avionul.

Comandă separarea cupolei şi se simţi înviorat de rafala puternică a vântului care-l lovi în faţă în timp ce se deschidea carlinga. Apoi puse mâna pe pârghia de ejecţie şi trase.

Din nefericire pentru el, cupola nu se separă complet de aparat, la mijloc fiind un defect de construcție al modelului sovietic pe care inginerii care lucraseră la Shenyang J-7S nu reuşiseră niciodată să-l remedieze aşa cum trebuie.

Corpul lui Wu fu izbit cu violență de marginea carlingii cu o viteză de două sute de mile pe oră. Paraşuta îi asigură o cădere lină şi uşoară pe fundul văii Taeng, dar, Wu muri cu mult înainte de a atinge pământul.

07h55' 21 Ianuarie
Tomcat 201, deasupra U Feng

Tombstone privea MIG-ul lovit prăbuşindu-se în junglă şi se întrebă cum o fi arătat pilotul. Băiatul acela nu era thailandez şi, mai mult ca sigur, nici burmanez. Chinez?!

— S-a dus, Tombstone, spuse Dixie. Şi se pare că ceilalți bandiți dau bir cu fugiții.

Tombstone nu-i răspunse. La Wonsan, când îşi condusese oamenii în luptă, ştia cu cine se bate, ştia că luptă să-i salveze pe ostaticii americani din ghearele nord-coreenilor. Dar acum... era altfel.

Şi gândindu-se la asta, asemenea a milioane de soldați înaintea lui, el nu era sigur că ştie pentru ce luptă... sau de ce.

— Tombstone?! Nu mai avem carburant! Trebuie să ducem nebuna asta de pasăre la un Texaco!

— În regulă, Dixie, e timpul să bem ceva!

Gândurile puteau să aştepte pentru mai târziu.

08h00' 21 Ianuarie
U Feng

Odată ce avioanele Q-5 se retraseră către graniță, bătălia se apropie de sfârşit. Elicopterele Huey thailandeze şi cele

ale Marinei SUA, împrumutate forțelor aeromobile thailandeze, făcură un tur de orizont curățind jungla cu câteva clipe înainte ca Hornet-urile americane să lovească locurile de lansare ale SAM-urilor aflate în preajma U Feng-ului şi de-a lungul văii râului Taeng. Zece avioane RTAF care supraviețuiseră confruntării aeriene se regrupară la Chiang Mai, în timp ce avioanele inamice fugeau peste graniță, şi-şi reluară controlul asupra cerului thailandez îndreptându-se spre Thais.

În câteva minute, avioanele A-6 Intruder ale escadrilei Blue Rangers, codificate Thunderbird, bombardară trupele aflate în sud. La U Feng, soldați burmanezi, thailandezi rebeli şi milițiile magnaților drogurilor muriră cu zecile... şi sutele puşi la pământ de o ploaie de şrapnele, asemenea spicelor în timpul secerişului. Flăcări portocalii urcau în cer iar norii de fum atârnau deasupra U Feng-ului asemenea unui giulgiu.

Elicopterele zburau razant pe deasupra copacilor, luptătorii care stăteau în uşi fiind gata să lupte în junglă pentru U Feng chiar şi ca trăgători izolați după încetarea tirului artileriei. Forțele Speciale Thailandeze săriră din elicoptere, când ele se aflau încă în aer şi năvăliră în baza aeriană. Apărătorii ei începură să se predea. Grasul general Kol le ordonă burmanezilor rămaşi în U Feng să predea armele. În câteva clipe, restul apărătorilor urmară exemplul burmanezilor şi depuseră armele.

Bătălia se sfârşi la opt şi jumătate când Prima Divizie Thailandeză Aeropurtată ridică steagul Thailandei deasupra turnului de control al traficului aerian de la U Feng.

08h41’ 21 Ianuarie
U Feng

Era o problemă destul de serioasă pentru Tomcat-urile escadrilei VF-95. Cu aproape întreg combustibilul consumat, fiecare avion primi permisiunea unei singure cuplări cu cargoul KA-6 în aer, primind atât combustibil cât să ajungă fără riscuri înapoi pe pământ. Avioanele care aveau suficient carburant urmau să-şi facă plinul la Chiang Mai sau pe drum, la Don Muong. Alţii, asemenea lui Tombstone şi lui Batman, coborâră la U Feng, aterizând pe pistele acoperite de nori grei de fum.

O văzu în timp ce cobora din avion.

— Pamela!

Ea alergă în braţele lui în timp ce casca de pilot se rostogolea pe cimentul pistei. O ţinu în braţe mult timp.

— Pam, sunt atât de fericit că te revăd!

După câteva clipe, Tombstone o împinse uşor un pas în spate.

— Unde-i Bayerly?

Ochii Pamelei se umbriră şi Tombstone înţelese că Bayerly murise.

— Arată-mi.

Ea îl duse spre locul unde zăcea scheletul elicopterului Huey care încă mai ardea. Bayerly era acolo, prăbuşit pe spate, cu ochii goi, îndreptaţi spre cer.

— Tombstone… Bayerly a murit încercând să mă salveze, spuse ea. Credeam despre el că-i un laş, dar a murit încercând să-mi salveze viaţa.

Tombstone îngenunche lângă cadavrul lui Bayerly şi-i închise ochii cu grijă. Căută să facă ceva… ceva mai mult pentru omul care o salvase pe Pamela.

Dintr-o dată îşi dădu seama că ceva greu îi atârna în buzunarul de la piept. Întinse mâna şi scoase acel ceva, curios să afle despre ce era vorba.

Medalia lui... Navy Cross. Tombstone îşi reaminti că era cât pe-aci s-o arunce când se afla pe puntea portavionului. N-ar fi putut niciodată s-o mai recupereze şi s-o pună în dulapul său din dormitor. Ce porcărie... Fusese pe punctul de a o arunca peste bord, convins fiind că eroismul lui era doar de paradă.

Se lăsă brusc în genunchi şi prinse medalia de cămaşa însângerată a lui Bayerly. Pamela îl prinse de braț pe Tombstone şi-l strânse uşor.

— Nu contează medalia, ştii bine, spuse ea şoptit, ci omul.

EPILOG

Ceremonia avea loc în curtea exterioară a Marelui Palat, nu departe de magnificele turnuri de aur ale templului budist Wat Phra Keo, Templul lui Buddha de Smarald. Mulțimea se adunase acolo de câteva ceasuri. Erau bătrâne cu părul albit şi cu buzele date cu un ruj palid, elevi în haine de şcoală, oameni de afaceri, femei de societate îmbrăcate elegant, funcționari, soldați în uniforme albe de paradă.

Ceva mai încolo, o gardă militară, care arăta ca scoasă din cutie, dădea onorul în fața tronului aşezat pentru această ceremonie pe o terasă din fața templului. Nu departe se zărea un grup numeros de ofițeri de pe U.S.S. *Thomas Jefferson*, îmbrăcați în uniforme de un alb imaculat, ascultând cu atenție discursul unui oficial care vorbea de pe un podium aşezat în apropierea tronului.

Pe tron se afla Regele Bhumibol Adulyadej, în haine albe de gală şi cu o eşarfa aurie prinsă de-a lungul pieptului.

Vorbitorul era ambasadorul american care mulțumea Aviației Marinei şi oamenilor ei pentru felul în care apăraseră interesele americane în Thailanda. Ambasadorul vorbea de mai bine de douăzeci de minute şi Tombstone îşi spuse plin de mirare că nu aveau de ce să primească mulțumiri.

Acum cel puțin, gândi Tombstone, ştia pentru ce luptase şi mai ales împotriva cui luptase.

Lovitura de stat eşuase. Lipsiţi de sprijinul Regelui şi al poporului, cu puşcaşii marini şi cu avioanele care deschiseseră drum trupelor loiale guvernului, cu portavionul *Jefferson*, cu navele care îl însoţeau şi cu avioanele aflate în zona Bangkok-ului şi a bazei navale Sattahip, rebeliunea sfârşise înainte de a începe. Ofiţerii rebeli erau arestaţi. Soldaţii care îi urmaseră fuseseră dezarmaţi, dar li se dăduse voie să se întoarcă în cazărmile lor. Se vorbea despre o amnistie generală pentru toţi cei care nu puseseră în pericol viaţa civililor.

Ambasadorul american vorbea acum despre eroi.

Eroi?! Da, erau foarte mulţi eroi. Bayerly fusese ucis pe când încerca s-o apere pe Pamela. Taggart şi Ziegler fuseseră doborâţi în lupta aeriană de la U Feng. Şi mai era şi marinarul acela, David Howard, tânărul propus pentru „Steaua de Argint” pentru curajul dovedit în acţiunea de salvare a ostaticilor americani de la hotelul internaţional Thai.

Un erou aşa cum nu şi-ar fi putut imagina Tombstone, care, doar la optsprezece ani ai săi reuşise să-l doboare pe acel colonel rebel necunoscut. Kriangsak era încă în spital sub pază severă. Interogatoriul său relevase întreaga operaţiune în toate amănuntele ei, iar generalul burmanez capturat la U Feng lămurise restul.

În mod evident, întreaga operaţiune *Sheng li* fusese pusă la cale de Hsiao Kuoping, fost ofiţer de informaţii, un om cu legături strânse în lumea interlopă şi în cercurile revoluţionare din Asia de Sud-Est. Era incredibil acest întreg plan gândit fără consimţământul şi ajutorul Beijing-ului, dar cu un sfârşit atât de ciudat. În timp ce bastioanele puterii comuniste se sfărâmau în mai toate capitalele lumii, iată că unii încercau să se salveze făcându-şi drum către un loc unde să pună iar mâna pe putere.

Hsiao şi aliatul său, generalul burmanez Kol plănuiseră să înlocuiască guvernul thailandez cu unul pus de ei, probabil cu Kriangsak în funcția de prim-ministru, lor revenindu-le controlul asupra tronului. Hsiao şi organizația sa ar fi putut apoi să exercite un control strict asupra traficului de opium şi heroină din Triunghiul de Aur. Iar controlul acesta le-ar fi putut aduce fără îndoială miliarde de dolari, făcând din cei trei, Kriangsak, Hsiao şi Kol cei mai prosperi şi puternici oameni de pe Pământ.

Ambasadorul american îşi încheie discursul şi coborî de pe podium în aplauzele furtunoase ale întregii asistențe. O tăcere adâncă se lăsă deasupra mulțimii în timp ce Regele se ridică de pe tron şi facu câțiva paşi în față.

Generalul Duong, urcat pe podium, se apropie de microfon.

— Locotenent commander Matthew Magruder, spuse el. *Front and center!* În fața frontului!

Tombstone îşi încleştă mâna înmănuşată pe mânerul sabiei sale de ceremonie şi păşi înainte. Repetase această mişcare de sute de ori, temându-se în secret să nu se împiedice cumva de vreun obstacol neprevăzut şi să se prăbuşească în iarbă în fața întregii asistențe.

Bhumibol ținu un scurt discurs în thailandeză apoi se întoarse către Duong şi întinse mâna. Generalul deschise o cutie de lemn cu încrustații de aur şi scoase o medalie.

Ramathepbodi, Medalia Regelui Pentru Curaj, echivalentul thailandez al Medaliei De Onoare americane. Regele desfăşură panglica roşie de catifea şi-o prinse de gâtul lui Tombstone.

— Îți mulțumesc, prietene, spuse Regele în engleză cu un accent bostonian care îi aminti lui Tombstone de comandantul Neil.

Tombstone îşi aduse aminte apoi că actualul rege se născuse la Cambridge, Massachusetts, pe când tatăl său studia medicina la Harvard.

— Avionul dumitale a salvat mulți luptători de-ai noştri în încleştarea de la U Feng şi elicopterele şi forțe aeropurtate. Vă suntem datori, ție şi oamenilor tăi. O datorie pe care n-o vom putea plăti niciodată.

— Vă mulțumesc, Maiestate, spuse Tombstone salutând cu respect.

Regele îi întoarse salutul. Având grijă de sabie, Tombstone facu câțiva paşi în spate fără să se întoarcă şi îşi reluă locul în rând. Unchiul său stătea în fața şirului de ofițeri, cu fața radiind de bucurie, şi Tombstone ştiu că un Magruder, altul decât amiralul Thomas J. Magruder, ar fi fost la fel de mândru. Sam Magruder care căzuse atacând podul Doumer din Hanoi.

O văzuse pe Pamela nu departe, între civilii din față, căutându-i privirea. Ea îi zâmbi, radioasă. Magruder ştia acum că ea îl iubeşte.

Şi asta era mai important decât orice medalie.

Sfârşit